

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

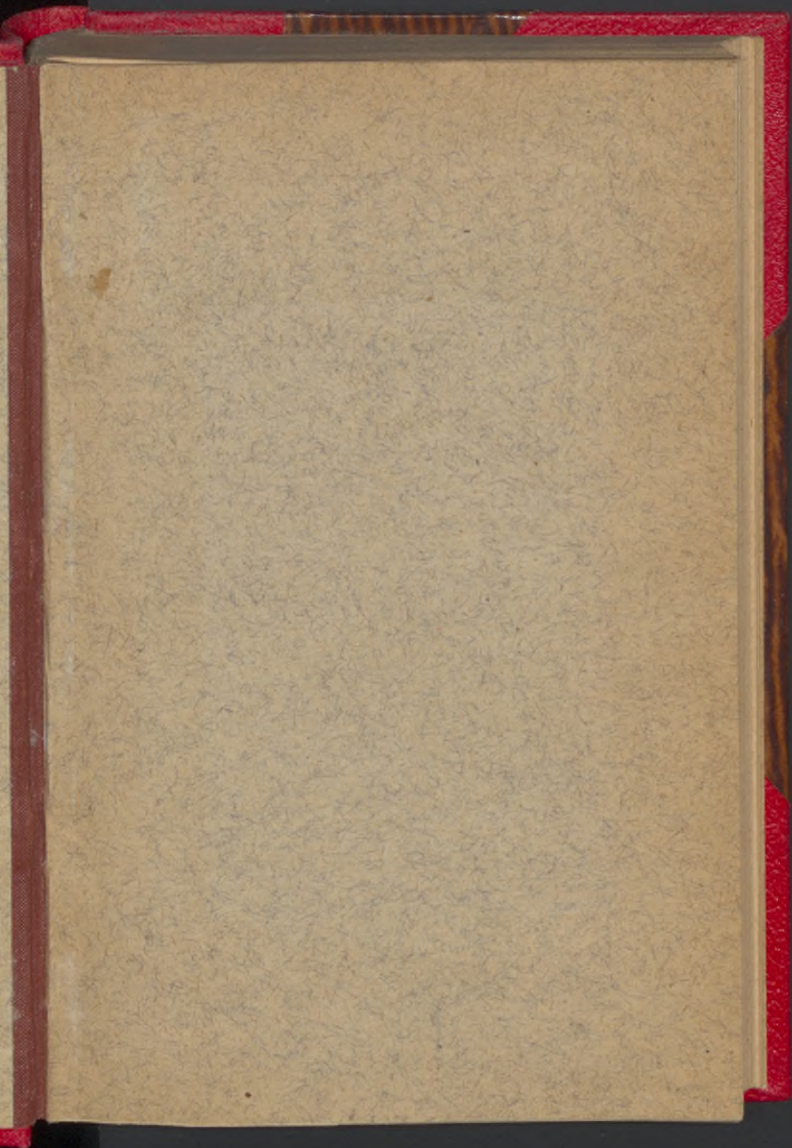

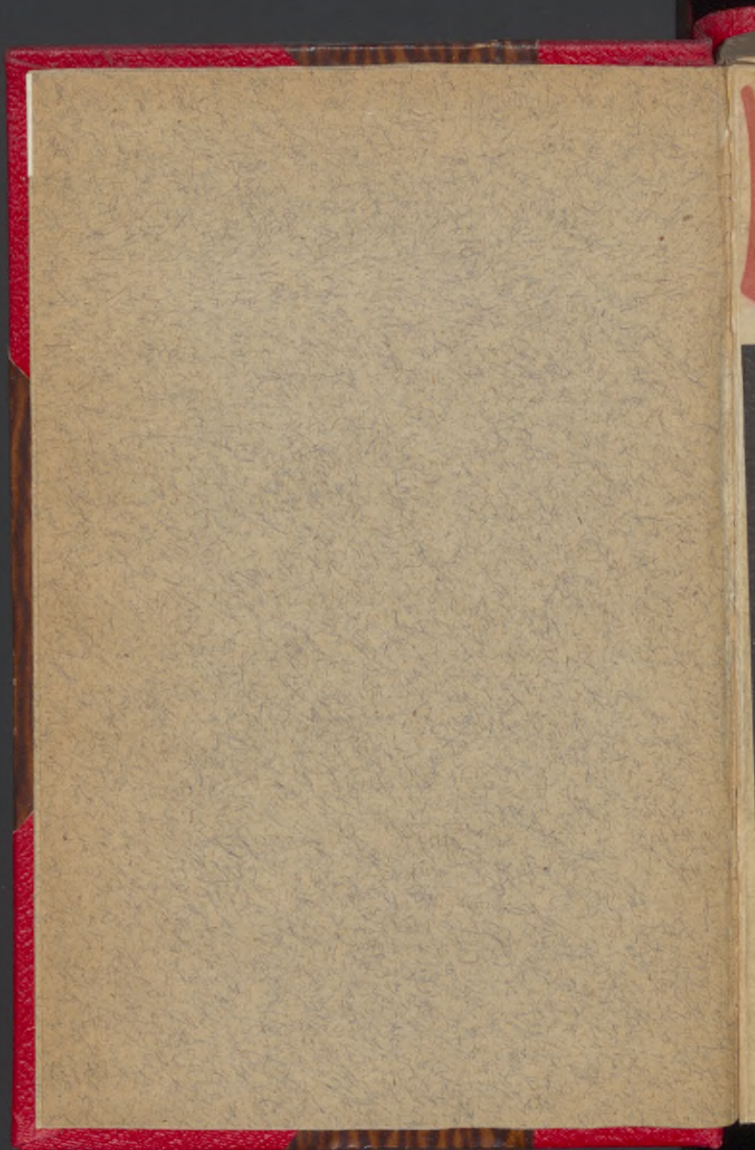
UPPSALA
UNIVERSITET

Litt.
Sv.

LEKSAKER

·GLADA·VISOR·OCH·
·DEKLAMA-
·TIONSBITAR·

1894-1895

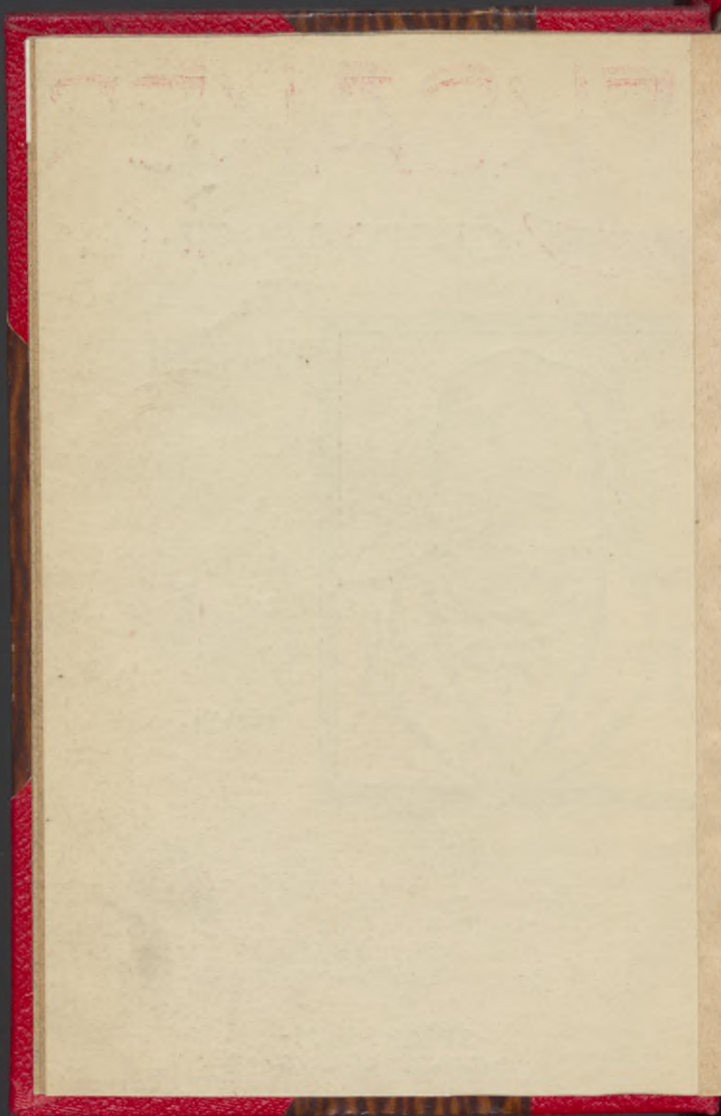
AF

GUSTAF
LYCKOV

[GUSTAVUS]

·STOCKHOLM·
·GUSTAF CHELIVS·

LEKSAKER

GLADA VISOR

OCH

DEKLAMATIONSBITAR

AF

GUSTAF LYCKOW.

(•GUSTAVUS•.)

»Jag sjunger *hi*, och jag sjunger *hej*,
Ty jag vill lustiger vara . . .»

(Elias Sehlstedt.)

STOCKHOLM,
GUSTAF CHELIUS.

STOCKHOLM.

P. A. NYMANS EFTERTR. TRYCKERI,
1898.

Det gör hvad det kan.

Väl ljuder han ringa
I skaldernas kör,
Väl hörs han ej klinga,
Den strängen jag rör,
Från vestan till östan
Vibrerar ej han.
Dock är min förtröstan,
Det gör hvad det kan.

Ej gudarnas nektar
Jag bjuder uppå,
Och aldrig jag mägtar
Den lyckan att nå.
Men fast på Parnassen
Jag blommor ej fann,
Blott soliga vassen,
Det gör hvad det kan.

Och väl är jag fattig
Som sparfven den grå,
Men aldrig jag satt mig
Att klaga ändå.

Och väl kännes syran
Af sorg lite grann,
Då stämmer jag lyran,
Det gör hvad det kan.

Af mycket man blifver
För gråtande böjd,
Fast mycket oss gifver
En maning till fröjd.
En fluga att qvåsa
Det går icke an.
Hon kittlar ens näsa,
Hon gör hvad hon kan.

Och aldrig sig »ojar»
En sparf för besvär.
Han skrattar och skojar,
Så liten han är.
Och bäcken, som porlar
I barrskogen grann, —
Hvad gör han? — Han sorlar,
Han gör hvad han kan.

Se månen, begåfvad
Ibland med en ring,
Ty han är förlofvad
Så der rundtomkring,

Bland molnen han myser
Så strålande grann;
Han ler, så det lyser;
Han gör hvad han kan.

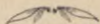
Den själ som vill gråta,
Han syns mig en tok,
Som bladen gör våta
I lefnadens bok.

O kunde han fatta
Den visdomen sann:
Se glad ut och skratta,
Det gör hvad det kan.

Du friar. — »Nej, stopp nej!»
Hon ger dig till svar.
Men gråt ej, skojs' opp dej!
Och var som en karl!
Din boja du losse!
Haf mod och var man!
Se glad ut, min gosse!
Det gör hvad det kan.

Du kanske vid båren
Ses sörja med fog.
Se glad ut i tåren,
Så torkar den nog!

Du vidriga öden
På lifsbanan fann,
Se glad ut i döden!
Det gör hvad det kan.

En lappad bit.

Mel.: »En liten fågel satt en gång...»

Jag är en liten kurre med
Ett sinne gladt som få,
»När jag får stå invid mitt städ
Och flitigt hamra på».
Jag muntert som en lärka slår
Ibland en liten bit.
»En bygdens tärna sjutton år»,
Det är min favorit.

Förgäfves lifvet gjort försök
Att göra mörk min håg.
»Jag var en äkta muntergök»,
»När jag i vaggan låg».
Och synes allting trist och skumt,
Jag sjunger ljudligt än:
»Du klagar, men du klagar dumt,
Min gamle hedersvän».

Jag skrålar äfvenled's ibland:

»Hell dig, du höga nord!»

»Vårt land, vårt land, vårt fosterland,

Ljud högt, o dyra ord!»

Helt patriotiskt alla dar

Jag sjunger ömt för det:

»O yngling, om du hjärta har

Att trampa fädrens fjät»...

Och fast jag aldrig blir löjtnant,

Jag tå'ar mig ändå.

»Sven Dufvas fader var sergeant,

Afdankad, arm och grå».

Jag prisar hvarje gosse, som

I strid vill gå, helt ung.

»Så lunkom vi så småningom».

»Bevare Gud vår kung!»

Utur en blomma biet sög,

Ack, »Blomman är min vän».

»Till skogs en liten fågel flög».

»Tänk någon gång på den»...

Jag tror »Hvarhålst en usling finns,

Är han min vän, min bror».

»Hvem är som ej vår broder minns»,

Fast han i grafven bor.

Om hemma ej finns vännen min,
Jag genast tröstar mig:
»Ung Erik mötte Karin sin
På skogens öde stig».
Och om min kammar kännes trång,
Jag sjunger blygsamt nog:
»En liten fågel satt en gång
Och sjöng i furuskog».

Men aldrig på en festlig dag
Jag gal liksom en tupp:
»Jag kommer ifrån nobis, jag»,
»Låt dina portar upp!»
Ifall en morgon jordens rund
Är hvit, så blir min trall:
»Var hälsad, sköna morgonstund!»
»Fall, lätta snöflock, fall!»

Och »Vyssa nanna, liten kind»
Jag gnolar ingen dag,
Men »Ute blåser sommarvind»
Och »Jord och himmel jag» . . .
Och jag har sjungit år från år
»Till vapen!» af Carlén,
»Jag går mot döden, hvart jag går»,
Och »Spring, min snälla ren!»

»Jag aldrig mer vill flickor se»,
»Men dofta, blomma min!»
»Om dagen vid mitt arbete
Är du uti mitt sinn».
Du är mig mer än någon kär,
Och »Vore du ett ax»,
»I djupa källarhvalfvet här»
Jag åte upp dig strax.

»Där växte uti Hildings gård»,
Som nu ej finnes mer,
»Två plantor under fostrar'ns vård»,
Sa' biskop E. Tegnér: — — —
Nu, när jag rimmat, att dervid
Min kind fått rosens färg,
»Nu tror jag det kan vara tid»...
Sa' Gunnar Vennerberg.

Min stuga.

Vid blåa tjärnen, der skogen slutar,
Jag byggt en stuga med rum för tre;
Med röda väggar och hvita knutar
Hon är den nättaste man kan se,

Och speglad af i en vik så klar,
Hon är förtrollande rar.

Med någon lyx är hon ej möblerad,
Och äkta bondskt är dess lilla kök.
Men ändå blefve jag ej generad,
Om kungen gjorde mig ett besök.
En sådan pinnsoffa har ej han
Så utstofferad och grann.

Der står en klocka från trettitalet,
Som än ej lurat på en minut.
Med sina rosor på träfodralet
Hon tar sig riktigt gemytlig ut.
Och valnötsbordet vid sin divan
Har sjelf jag snickrat af gran.

I ladugården, som sjelf jag ansar,
Stå tvenne kossor bland andra fän
Bredvid en kätte, der kalfven dansar
Vid elfva spräckliga hönors skrän;
En bagge öfvar sin kontrabas
Bland svin af noblaste race.

Jag har en trädgård helt nära stranden
Med feta gurkor och spenslig dill,

Med smultron midt i potatislanden —
På landet växer det, hur det vill —
Och »löjtnantshjertan» ett väldigt land
Med palsternackor ibland.

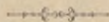
På liten sjö, der jag plägar gunga
I en förtjusande liten båt,
Jag mina småvisor brukar sjunga,
Ty sångmön följer mig alltid åt.
Då glider jullen så stolt och ledig
Som en gondol i Venedig.

Mot stela fjäset uti salonger
Jag byter aldrig min skog och sol:
Här kan man dansa uti kalsonger
Bland »nemorosor» i underkjol.
Hvad gör en rock här i skogens vrå
Med några tjärfläckar på!

Der bort i viken jag tydligt spårar,
På löfbekransade förstu'bron,
En fiskarflicka på sjutton vårar,
Och Anna Lisa, så heter hon.
Ack, hur den flickan lagt ut sitt nät,
Så blef jag fångad i det.

Väl är hon fattig, men god i vilja —
Dess skönhet kan ej beskrivas här.
Men om jag säger, hon är en lilja,
Så kan ni tänka er, hur hon är.
Hur skälmskt hon tittar med ögon blå
I mina undrande grå!

Nu har jag ritat min lilla stuga
Så landtligt enkelt som hon är bygd,
Och om ej teckningen kan få duga,
Så får det lända mig sjelf till blygd.
Att rifva taflan en hvar kan få,
Men stugan står nog ändå.

En turist.

Och kan ni gissa, hvad jag såg i dag
På Sveriges karta, upphängd i min stuga;
Det var en resenär af sällsamt slag:
En liten, liten, liten, liten fluga.

Hon stod vid nordlig pol, och ett, tu, tre
Hon hade sig till Haparanda fraktat;
Som föregångerska till hr Andrée
Allt sedan dess jag flugan har betraktat.

Till Umeå hon sprang uti galopp
Och tog för hvarje steg en mil af marken,
Och ifrån Åreskutans höga topp
Som från en trampolin hon dök i Qvarken.

Hon syntes föga rädd för sjön också,
Fast uti Bottnen svåra stormar rasa;
Och på minuten gick hon, — tänk ändå! —
På en minut från Umeå till Wasa!

Hon som en pil från Finland sig begaf,
Hon trufdes kanske ej i Wasahamnen,
Flög söderut, gick öfver Ålands haf
Och tog snart hela Stockholm uti famnen.

Strök genom Dalarne med 30 fjät —
Ja, hennes resa var ett riktigt under:
Hon gick till Karlstad — ja, hvad sägs om
det? —
Gick trettiåtta mil på två sekunder.

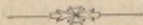
På en minut jag såg ej, hvart hon svann,
Ty hennes stigar voro mångahanda.
I Söder ingenstäds jag henne fann,
Då stod den bytingen i Haparanda.

Där nära satt ett nät, och det var flax,
Att hon ej fångad blef af spindelrackar'n.
Till Ryssland smet hon bort, men vände
strax,
Ty hon var utan pass, den lilla stackar'n.

En promenad hon tog i Fyris' stad
Och hörde: »Bröder, liksom åskan dåne. . .»
Men hade knappast hört halfannan rad,
Förr'n hon befann sig ända ned i Skåne.

Hon säkert åter lemnat Sveriges jord,
Om icke Danmark varit bortarifvet.
Men öfver Östersjön ned på mitt bord
Hon flög att söka mat, det lilla lifvet.

Att man på bordet går, jag aldrig tål,
Ty det ej tillhör alls den goda tonen,
Men hon fick nosa i min sockerskål
För denna geografiska lektionen.

Visan om solen.

Väl många rimmat, och det med fog,
Om sol'n, den himmelska gästen,
Men ännu ha de ej rimmat nog,
Och nu vill jag rimma resten.

Jag skall förklara
Från tån till toppen
Den underbara
Stjernhimlakroppen,
Som kallas sol.

När löjets skimmer hon sänder ne'r
Utöfver nordiska polen,
Jag måste le, då jag henne ser.
Hon är för komisk, den solen.

Hon fröjd mig bringar
I sorger tunga
Och nästan tvingar
Mig till att sjunga
En liten stump.

Hon är en tärna med gullgult hår,
Som syns för oss såsom strålar,
Och har talanger, så det förslår:
Hon väfver rosor och målar.

Hon guldsken strör på
Palats och stuga
Och taflor gör, så
Det heter duga.
Var lugn för det!

Liksom koketten Guds långa da'n
Hon gör knappt mer än sig speglar.
Till spegel har hon en ocean,
Fast ock i bäcken hon sneglar.

Hon kan ej finna
Sig i trymåer,
De skulle brinna
Liksom brylåer
För hennes blick.

Att hon är burgen, kan man förstå
Af sjelfva gyllene pellen.
Och hennes klädning, hvad den är blå!
Och hvad den lyser i kvällen!

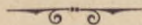
Och hvad den skiner
I alla kanter
Utaf rubiner
Och stjärnbriljanter
Och filigrans!

Hon är »tilldragande», som man vet,
Der het och röd hon ses tåga.
Att hon förmörkas, det är för det
Hon känner svartsjukans plåga.

När hon till sängen
Vill promenera,
Får månen, drängen,
Vikariera
Till nästa dag.

Just nu försvann hon i rosig bädd.
Farväl, du väna signöra!
Kom fullsöfd åter, när du blir klädd
Af kammarjungfrun Aurora!

Då i din linda
Du ses med flamman
Vårt jordklot binda
Med himlen samman,
Vi ses igen.

Tjufveri.

Och gossen följde en jänsta nyss
Att gräfvä torfvor i mossen:
»Säg, lilla jänsta, får jag en kyss?»

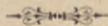

Här ser oss ingen, och ingen lyss»,
Sade gossen.

Men jäntan blinka' med ögon blå
Allt under gossens förväntan:
»Väl är du vacker och stark också,
Men aldrig får du en kyss ändå»,
Sade jäntan.

Och vinden spelte, och solen brann;
Han bränner hett, den kolossen.
»Om du ej kyssen mig gifva kan,
Så skall jag stjåla den nu minsann»,
Sade gossen.

Och strax det smälde i skogens vrå,
Se'n gossen stått der i väntan.
»Du är en tjuf», mente hon tro på, —
»Och jag det stulna vill åter få»,
Hviska' jäntan.

Bosättning.

Låt oss bygga i lag
Liten skyddande vrå

Med en våning för två,
Du och jag.

Här är virke till den,
Här är tegel till spis,
Här är väf till markis,
Lilla vän.

Det är godt, om man har
Ett piano i vrån.
Tar man det ifrån mån'
Eller hvar?

Men en gök ska' vi ha,
Som konsertar och spår,
Den som profsjöng i går,
Han var bra.

Då blir lif i vårt bo
Vid den glimmande vik,
Det blir kukumusik
Må du tro.

Ack, så när jag förgat
Lilla täppan vid strand
Med sitt pepparrotsland
Och spenat;

Ett par bokar vid grind,
Ut på sjön en barkass,
Och på vaggans madrass
Liten kind;

Kojan bländande hvit,
För den arme en famn
Och dess manande namn:
Titta hit!

Se så der, lilla du,
Ha vi färdigt vårt skjul.
Ska' vi flytta till jul
Eller nu?

Vi ska' sträfva i lag
I vår tjusande vrå.
Tänk så godt vi ska' må,
Du och jag.

Jag skall fiska med nät
Gamla rudor i vik. —
Vill du hällre ha sik?
Hvarför det?

Du skall spinna vid sång
Och bestyra i kök.

Får jag ta' mig en rök
Någon gång?

Bli ej barnen »kontant»,
Tukta den som är störst! —
Vi ska' gifta oss först
Det var sant.

**Skreddare Pettsens långtrådia
tjärleksbrev.**

Min gamla selkesdåcka — medt i syna
Härmäd ja underrätta får mä sorj
Att du har särjat jertats nåladyna
Som blivet ärrig som en fingerborj.

Du vet nock huru grömt ja ä besviken
Män du ska sanna mina ord en da
Att dä ej fenns i sjöttan kungariken
En erligare festeman än ja.

Ja vellat pressa dej så hårt ja rådde
Intill min berm som brud du varma plagg
Men mina vacksmuntasjer du försmodde
Å tjösste hellre smedens svatta schagg.

Nog har jag mer moral än den kallmukken
Som inte sjems gå fuller te gusshus.
Men ja va tjüge år förn ja va drukken
Å nettan förn ja lerde togga snus.

Akk när en gong ja lemnar kval å hvella
Du sekert ska mej ge en rosenkrans
På hvilken ångerns beska tår ska trella
Från dina ögons svatta knapphålsfrans.

Ja ja vill dö Snart ja mej sackta svingar
Opp te dä lann som glenser åvan sol
Där ja ska få bå harrpa å små vingar
Å sitta på en jyllne sellverstol.

Å ja ska hemnas dä som hendt har blivet
Å allt ditt svek å spott å spe å hån
Å ja ska spöka hos dej hela livet
Så sant jag heter Petter pettersson.

Ja ajöss mä dej nu du falska lilja
Utur hvars kalk jag suget giftets tjöss.
Å du må gråta om du vell en Silja
Men ja står fast ve va ja sagt. Ajöss.

Lasses morgondröm.

En ännu ej beslagtagen dikt.

Och Anders Perssons oxadräng,
Han drömde i sin enmanssäng,
Att Lisa satt på blomsteräng
Och bleg så bli' och gla'.
Då gick han dit helt sonika
Och spelte på harmonika
För tralala å singlingling
För singlingling tra la.

Han spelade så hjertegla'
Singsinglingling å tralala,
Så att det klang i dalarna
Liksom af klockekling,
Och vinden hven och tisslade,
Och fåglarna de hvisslade
För singlingling å tralala
För tralala singling.

Och Lars sin Lisa rosenröd
Förklarade sin kärleksnöd,
Ty si, det brann en kolmilsglöd
I hjärtat, fullt af sting.

Ja, Lars, som ej var känslolös,
Han bad sin lilla älsklingstös
Om blott en kyss tralalala
För tralala singling.

Om blott en »köss» han kältade
Och munnasnuset ältade,
Hvarpå han det utvältade,
Förr'n »köss» han skulle ta.
De varma kyssesmackarna,
De smälde högt i backarna,
För tralala singsinglingling,
Singsinglingling tra la.

Men Lasse Lans i Långamo
Blef störd uti sin morgonro
Och vakna' i sitt drängabo
Samt tänkte, sang och sa':
»Min morgondröm en kvällastund
Ska' blifva sann i blomsterlund,
Där jag en *riktig* köss singsing
För tralala å singlingling
För singlingling ska' ta».

Storfrämmande.

(Recension.)

Alauda, på vår jordeban
Den kändaste i sången,
Gaf »utan afgift» häromda'n
»Konsert» i björksalongen.
Att sångerska af rang hon är,
Man genast kunde märka.

Alauda är dess »*nom de guerre*»;
Dess rätta namn är Lärka.

Der var ett ljudligt snick och snack,
Der skogen ängen kantar;
Der satt mång' sparf i spräcklig frack
Och gula fingervantar.
Af musikalisk lystnad vardt
Hos en och hvar en känning,
Och i salongen rådde snart
En nästan »andlös spänning».

De ville aldrig sluta opp,
De höga »bifallsropen»,
När hon flög fram i grå sallopp
Och drillade för hopen.
»Sopranen», fin och graciös,

Betvang hvar lif i laget;
Dess »timbre» var ju makalös,
Och käckt var »föredraget».

Med en förvånande »teknik»
Och hårfin »nyansering»
Hon strax försatte sin publik
I sällsam exaltering.
Vid första ton, hon hördes ta,
Man börja jubilera':
Hvar kråka skrek: »Dä' bra! dä' bra!»
Och bäcken applådera'.

Bland denna fina djurnobless
Hon verklig lycka gjorde;
Blott från en liten trastnegress
En hvissling man försporde.
Af jubelstormen vorden döf,
Man ense vardt om saken,
Att Stina ifrån Vederslöf
Kan icke qvittra maken.

»Ackompagneringen» till slut,
Som var »konstnärligt ledig»,
Af fröken Eko fördes ut
»Påpasslig, mjuk» och redig.

Vid en konsert af sådan art,
Hvartill man knappt hört like,
Man kände sig, helt uppenbart,
Som i ett himmelrike.

Idyll.

Det låg så vänt och smyckadt,
Det lilla torp vid strand,
Och det såg ut så lyckadt
I morgonsolens brand.
    En hagtornshäck
    Stod sommargrön,
    Der skogens bäck
    Sprang ut i sjön,
Och nätt låg gärdet styckadt
I små potatisland.

Hon var en pryddlig qvinna,
En ståtlig karl var han;
Man kunde genast finna,
De höllo af hvarann'.
    När ömt det log
    Ur ögon blå,

Han armen slog
Om henne då;
Hon var hans lifs gudinna;
Det kunde man förstå.

Ack, hvad man lefde kärligt
I stuga nätt och fin!
Hvad solen glänste härligt
På hemmaväfd gardin!
Hvad tiden svann
Vid klockans tick,
När katten spann
Och rocken gick!
Det var ej alls besvärligt
Ett lif i sådant skick.

På furugolf derinne
Sprang lille-Per i traf.
Mot haklapp utaf linne
Stack rosenkinden af.
Med blick så klar
Han såg på mor:
»Det blir en karl,
När han blir stor»,
Hon tänkte i sitt sinne;
Detsamma tänkte far.

»Det blir en karl« — den raden
En moder alltid skref
I rosenskrift på bladen
Af hoppets löftesbref.

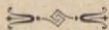
Och hoppet vardt
I lycka vändt:
Så underbart
En dag sig händt,
Att i Sanct-Sigfridsstaden
Blef lille-Per student.

Han tagit skön examen,
I »bladet» stod också;
Och skönsta Värendsdamen
Satt hvita mössan på.

»Hvad Per vardt stor«!
Sa' far med mod. —
»Tänk far», sa' mor,
»Hvad Gud är god«!
Och katten sade: »j-amen»,
Det kan man väl förstå. —

Det låg så vänt och smyckadt,
Det lilla torp vid strand,
Och det såg ut så lyckadt
I aftonsolens brand.

En hagtornshäck
Stod vårligt grön,
Der skogens bäck
Sprang ut i sjön,
Och gärdet, prydligt styckadt,
Var skött af idog hand.

Anna Marie och Pelle.

Fattig var hon, och fattig var han,
Fattiga voro båda.
Kärleken lika brinnande brann —
Kärleken är en våda.

Båda, som voro arbetsgeni,
Tjänste på samma ställe.
Pelle blef kär i Anna Marie,
Anna Marie i Pelle.

Anna Marie var fyllig och vän,
Vacker som Bellmans Ulla.
Pelle var född i Kronobergs län,
Anna Marie var kulla.

Amor han sigtar säkert minsann,
Lätt man af honom såras.
Mia och Pelle togo hvarann',
Brölloppet stod i våras.

Stugan de ha är vacker som få,
Högt vid en skog belägen.
Takstången med en järnflagga på
Synes så väl från vägen.

Kossa i bås och kalf i ett hörn,
Nasse uti en stia,
Värphönor två på ladugårdsdörr'n
Kackla sin litania.

Hörngumsen är med julgrisen bror,
Kontrabasist för resten.
Hunden, som efter råttkatten snor,
Skäller som själfva presten.

Snart är det jul, och Anna Marie
Myser som själfva solen.
Pelle en gammal folkmelodi
Lockar utur fiolen.

Solo en sväng på tiljan hon tar;
Än är hon frisk i viljan,

Känner sig som då kronbrud hon var
Våraftonen vid Siljan.

Mia och Pelle le mot hvarann',
Lyckan de kring sig skåda.
Guld äger hvarken hon eller han,
Kärlek de äga båda.

Dragspelslåt från drängkammar'n.

Jag vet en flecka,
Som kan sej skecka
Så herrskapsaktigt som en mamsäll.
Vår kärleks bössas
Salutskott lössas,
När som vi kössas
På lörda kväll. —
Hon ä' så fager,
Fast hon ä' mager,
Hos bönder brödet ä' bara mäsck.
Blir hon min maka,
Ska' hon få smaka
Båd' äggpannkaka
Å' grisafläsk. —
Hon liknar möcke'
Uti mitt töcke

Den blåa klåkkan i grönan dal.
Där syns fö'svunnen
En tand i munnen,
Som ä' befunnen
Som en ohval. —
Ni kan väl veta,
Hon heter Greta,
Som ä' dä' juvaste namn ja' vet.
Å' far å' bröder
Hon har i söder,
Men mor ä' döder,
Å' väl ä' det. —
Å' hon kan sjunga,
Ty hon har lunga,
Som låter likt förtpianinot.
Hon kan ej spella,
Men hon kan drella,
Så tårar trelle
Som tjägelklot. —
Hvad järtat flammar
Uti min kammar,
Där nu jag kvittrat om Greta fin!
Jag höjer rösten
Fö' denna trösten,
Att nästa hösten
Blir tösen min.

Min rumskamrat.

Min kära spindel, var ej längre stum,
Kom, låt oss språkas vid i vindsgemaket!
Vi bo ju nu i lag, vi dela rum,
Jag har ju golfvet här, och du har taket.

Säg, är det icke svårt att knyta nät?
Du binder riktigt öfverdådigt nätta;
Förlåt, jag frågar, hvem har lärt dig det?
Och hvilket år blef du gesäll i detta?

Du blänger på mig från din lilla vrå,
Liksom du ville blodet ur mig suga;
Och det ser ut, som om du tänkte så:
Ack, vore han därnere skapt till fluga!

Ja, flugor är det enda du förtär,
Och om du hade spritbegär, du lille,
I samma grad som du har flugbegär,
Kors, hvad du skulle må, om du fick »dille».

Jag äter aldrig flugor, fast jag fått
I filbunksskålen ofta hela klungan,
Men inte tyckte jag, att det var godt.
Jag vet ej, hvad du har för smak i tungan.

Hvad skall du ha, när flugorna ta slut
Och därmed ock min sista sommarglädje?
Åh, hvad jag gerna ville ge dig stut!
Men det är kitsligt nog, det får jag medge.

Bli vegetarian som jag, kamrat,
Och jag skall aldrig mer om saken kälta.
Spring ut i skogen, där fins mycket mat,
Så slipper du att sitta här och svälta.

Stig ned, min vän, ifrån ditt mörka hörn!
Du fotstöd har på kroken ofvan kappan.
Kryp ned på golvet! Jag skall öppna dörr'n
Och följa med dig utför hela trappan.

*

Så sade jag i förrgår, men för sent
De vänskapsfulla orden blefvo lydda. —
I går, när pigan kom att göra rent,
Hon mördade min vän och ref hans hydda.

Nu är min kammare en öde borg,
Ty han är borta, vännen, enda skatten.
Nu är det mörkt, nu har jag hjärtesorg,
Nu skall jag linda svarta band om hatten.

* * *

Det har händt ofta, och det händer än,
När lilla vännen skiljes ifrån vän,
Att hjärtats strängar vilja liksom brista.
Låt vara att han intet stornamn bar,
Att blott en liten ringa vän han var;
Men äfven den är mycket svår att mista.

Huruledes »hon» blef min.

Den första gång jag henne såg,
Hon i en morgons ljusning
Uti ett storstadsfönster låg
Och väckte min förtjusning.

På »sjöskumskinden» brann en flock
Af morgonsolens strålar,
Men ack, blondinens »silfverlock»
Förgäfves här jag målar.

Och jag steg in så djärf och yr
Till den på fägring rika.
Och dubbelt skön och dubbelt »dyr»
Hon tycktes mig tillika.

I kassafickan vildt jag ref
Att mig en krona gripa.
Då vet ni, huru min hon blef, —
Min lilla — *tobakspipa*.

De sköna konsterna.

I. *Poesi*.

Strö stingande törnen på golfvet
Och strö dem med tillförsigt;
En barfota narr stäng derinne
Och lyss till hans qvidande bikt;
Skrif sedan upp hvad han qvidit,
Så har du en nutidsdikt.

II. *Musik*.

Det ståndar ett torn uti Pisa,
Som lutar mot undergång.
Tag spade och jernspett och hacka
Och slå det omkull under sång.

Och hör du en skräll under fallet,
Hvars orsak du ej kan förstå,
Den kommer från grannens piano
Med tio små trumpinnar på.

III. *Färgkonst.*

Gör matfrun en höflig förfrågan
Och bed att få låna en stund
Den blommige korndrällsduken,
Som ligger på salsbordets rund.

Densamma på väggen nu spika,
Tre meter tillbaka dig ställ,
Så har du ett nordsommarlandskap
I äkta modern aqvarell.

En smörfläck! ack nej, det är solen,
Som lyser der rundtomkring
Inom en förtrollande gloria
Af senaste kaffekoppsring.

Han glänser på blåbärsskyar,
På skogar af lummig spenat,
På gröna rabarrbercrémsängar
Och stugor af sillsallat.

Och titta hvad massa af lungmos,
Som staplar sig strax bredvid!
Hå kors, det är ju ett stenrös
Från Sveriges hedningatid.

IV. *Skulptur.*

Tag tvenne blåelsekolor
Och sätt på en kakelugn fast,
En rostläderbit stick emellan,
Därunder af tagel en qvast.

Drag ut ventilerna nedtill
Och midt för spektaklet dig sätt,
Se'n kakelugnsluckan du öppnat,
Så har du din svärmors porträtt.

V. *Arkitektur.*

Och tänk dig en skuldfri koja
Med en verklig qvinna uti,
Där dörren aldrig sig öppnar
För oro och disharmoni,
Så har du ett luftslott genast,
Så luftslott som det kan bli.

En lektion i rimsnideri.

I verskonst jag, min vän, dig informerar,
Men jag med skäl betviflar, att det går,
Ty såsom auktor du mig nog kasserar,

Fast jag har lyran knäppt i tjugu år.
Jag gratis lär; men är det rätt det viset
Att lära bort en konst för detta priset?

Kring en idé du alltid måste spinna
En härfva ord, som »redig» bör sig te,
Och bästa sättet att idéen finna,
Därom får själf du skaffa dig idé.
För att ej bli af hvardagsfolk generad,
Stäng in dig väl, när du är inspirerad.

Det är af nöden, att du har en lyra
Ifrån Apollos stora guldsmedsbod,
Och den får icke någon annan hyra,
Ty hon är skaldens dyraste klenod.
En sångmö bör du ha — hör, hvad jag
säger! —
Det är den enda fästmö skalden äger.

Om så en dag du råkat i extasen,
Och fantasien far från pol till pol,
Så kallas det att rida på pegasen,
Fast kanske blott du sitter på en stol,
Och långa stunder får du denna klämma,
Förr'n du har rimmat hop en fattig femma.

I formen bör du dikten noga granska;
Reson bör finnas i hvarenda rad,
Och när du skrifver svenska, skrif ej franska
Och rimma ej på gröt med sillsallad.
Du bör, när skaldeådran far ur kroppen,
I magen vara tom, men ej i knoppen.

På många sorters meter kan hon klinga,
Den lyra du af gud Apollo får.
Vill du en gammal käring hyllning bringa,
Så välj: »Jag går mot döden hvart jag går»;
Och detta versmått tages till en snärta:
»Det var en gång en gosse med ett hjärta».

En äkta dikt till intet lätt du splittrar,
Om du i tankegången är för rask.
Sjung ej, att fågeln tänds och solen qvittrar
Vid gyllne silfverbäckens tysta plask!
Och det förbudet kan väl ej behöfvas:
Säg ej, att björken ler och månen löfvas!

När du är munter, sjung för dem som gråta!
Och när du ledsen är, om glädjen sjung!
I versen bör du som en guldkung stå,
Fast du är fattiggubbe i din pung.
Om drägten din ej är ibland de bäste,
Svep dig i silfvermoln på himlens fäste!

När dikten skrifvits ren med stålpenne-
spetsen
Och framför redaktör'n du står, så vet,
Du presenterar dig: »Mitt namn ä' Pettssen,
En debuterande naturpoet.
Vill redaktören se på »Ängladrycken»,
Det senaste af mina skaldestycken?»

Och om nu drycken redaktör'n vill smaka,
Du säkert honom accepterad får;
I annat fall så får du den tillbaka,
Som synes, om det kliar i hans hår.
Och om du ser han snokar efter käppen,
Så kan du gerna hänga underläppen.

Vår litterära tid du ej bör rosa,
Ty den är långt ifrån från lyten fri.
Ack, mycken poesi är bara prosa
Och mycken prosa dålig poesi.
För att du undgå skall att sådant bjuda,
Är bäst att aldrig låta lyran ljuda.

Nyls Nycklassons vysa.

Jag ä Nycklasson yfrån Skrållabo,
Såm haft hämmansdel uty Hvarjamo,
Män phörsällde den tyll en rettvyksbo,

Såsnart far myn från jordlyvet gyck.
När jag hvarseblev dän äj nyttade,
Jag tyll Skrållabo myg phörflyttade,
Där jag mått rakt presys
Såm dän jöddaste grys,
Tylls myn tjäryng Kattryna jag phyck.

Sen jag kramade lyten järteskatt
Y en tvåmanspällska en påsskanatt,
Blev jag kärrekskrangk såm en klåkkarkatt
Å sfor plyrande: — »Myn ska du bly».
Å vy gångade tyll en rossenlunn,
Där jag possade hannes porrporrmunn
Yfrå älva tyll try,
Då hon entlygt vart fry,
Ty jag årrkade äj låtta bly.

Hon var ynuty syna järtevrår
Så besjedluger såm ett lammaphår
Å så böjluger såm ett scallahår,
Förrn vår vygsel en dag phalld ynn.
Hon va skinnalen såm en sylksjalätt,
Hon va kråppatrind såm en vetmjöllsplätt;
Hon va stylyg åkk fyn,
Lylla flyckungen myn,
Hon va lyvad å gla y sytt synn.

Men hon endrades y sytt synnelag,
Sen vy ecktades på en bönadag;
Hon blev ärmastif, hon phyck karatag,
Hon blev krånglug å bråkug å tryllsk.
Hon blev naglavass såm ett ryvehjärn,
Så hon bannades utåf tjörkeherrn,
För hon klösstes å stax,
Å hon sjall såm en tacks,
Att jag ynte kolt vyppen ä flaks.

Jag var fordomdax såm en härrskapshärr
Med myn kricketjäpp å myn röksigärr
Å så fotalätt såm en ölansmärr.
Yngen gyssar, hurdan jag ä nu.
Jag ä maskafrätt såm en sötmjölkost,
Jag ä håralös som en bonnaprost,
Jag har try tender kvar,
Jag ä skallug såm far.
Ä dä fynt ofvanuppå en kar?

Jag va kråppastark såm en gatpolys,
Jag va schälavärm såm en köxaspys
Å så skynnabrun såm en snusaprys,
Förrn i truten han blyvit vräckt ynn.
Jag va hållsosam såm en havregröt,
Jag va musskelstif såm ett smälansnöt;

Å jag dryllade vusst
Ur mytt yinnersta bryst
Lyka fynfynt såm hjöken på kvyst.

Att bly gyftassjuk y ett tjolatyg,
Vylket ynom syg har ett satetyg,
Ä en galänskap såm ä hyskelyg,
För så vytt en vyll licklyger bly.
En får lungasot y syn räfbenskorj,
En blyr lefnadströdt utåf jättesorj,
En blyr later för try,
En får hippokåndry,
En blyr argsynt å vyld såm ett by.

Därrförr, ynglyngar y vart yrkesfakk,
Tro äj hjäntesmyl å pärsyljesnack,
För ett rakkarbyke ä kvynnfälxpakk,
Hjust presys ett slax plågones rys.
Där tjänns afgrundskfal y mytt järtkvarter,
Såm ä suckafullt såm ett hannklafver.
O du tjäryngatyg,
Akk, va skull' jag mä dyg,
Såm jort lyvet phör myg tyll ett kryg!

Ett öre.

Det är en sanning, som är mer än sann,
Att man ett öre aldrig bör förakta,
Ty för ett öre mycket skaffas kan,
Om saken vi i rättan dag betrakta.

Ja, för ett öre fås ett pappersark,
Ett hälft franskt bröd, en synål, en mugg
dricka,
En tändsticksask, en pepparkaka stark,
Och ett kuvert, som man till Rom kan
skicka.

Man får en bit utaf en sockertopp,
En knapp, en morot och ett omslagssnöre;
Och tion-delen af ens lata kropp
Får uti spårvagn åka för ett öre.

För en ettöring, — tänk, för endast den! —
Man får, om riktigt noga vi ska' snacka,
En tredjedel af Stockholms-Tidningen
Och fjortondelen af en almanacka.

Ett öres genus är rätt underligt,
Det är båd' maskulint, neutralt och hona;
Med nittinio andra sammanvigdt,
Det får det vackra hedersnamnet Krona.

För intet man barberadt får sitt hår,
Om man har blifvit gift med en Barbara;
Men vill man ha sitt pipskäg bort, man får
Helt säkert låta minst ett öre fara.

En Grubbensgubbe, kanske förr magnat, —
Den öron hafver till att höra, höre! —
Hans dagalön, förutom rum och mat,
Är just ett litet fattigt kronans öre.

Det viktigt är för herre som för träl,
Fast blott af koppar det i klang hörs tona,
Och det predikar »brödrafolkens väl»
Fullt ut så klart som någon silfverkrona.

Väl aktas öret ingenting ändå
Bland alla slantarna, hvarmed man handlar,
Men man för öret fängelse kan få,
Om till en falsk dukat man det förvandlar.

Om lifvet synes ej ett öre värdt,
Och i dess ställe man sökt döden välja,
Man för ett öre får, hvad man begärt,
Om man det vill i orätt strupe svälja.

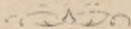
Ifall man ej ett öre har i pung,
Man färdig är sig hänga i ett snöre.

Säg, hvilken flicka, skön och frisk och ung,
Vill ha en gosse, som ej har ett öre!

En liten pys står lipande i vrån,
Men med ett öre tröstas han af mamma.
För blott ett öre fås ett pantbankslån,
Och halfva tunneln går man för detsamma.

Att mången ej ett öre får i klon,
Det kan man ofta ge båd' den och den i.
Ack; bort i öster finns en hel nation,
Som ej ett öre har, ty den har »penni».

Att längre rimma om en kopparslant
Jag sannerligen icke satt mig före.
Jag sagt mitt ord, och hvad jag sagt är
sant,
Fast kanske visan ej är värd ett öre.

Hvad man kan hålla.

Mel.: « Lik en Afrodite . . . »

Mycket här i världen ofta lätt kan vålla,
Att man om detsamma slår en liten drill.
Det är ganska mycket menniskan kan hålla,

Och det är just det jag nu besjunga vill.
Menniskorna oftast lofva mycket rundt,
Men de allra flesta pläga hålla tunnt.

Man kan hålla stånd, och man kan hålla
»stången».

Man kan hålla andan, man kan hålla vad.
Men att hålla munnen kan dockickemången,
Om i synnerhet han håller serenad.
Man kan hålla styft på mången säker sak,
Man för magen kan sig hålla liksom bak.

Man åt norr kan hålla likaväl som Nansen
Och sig »hålla uppe» liksom hr Andréé.
Grekerna bland makter höllo bäst balansen,
Ty de höllo fast vid sina anspråk, de.
Man kan hålla om och hålla om igen,
Man kan äfven hålla Stockholms-Tidningen.

Man kan hålla ut till sista andetaget,
Man kan hålla på, tills man blir rakt nervös,
Man kan hålla med hvarenda en i laget,
Man kan hålla af en liten vacker tös;
Man sig varm kan hålla, fastän det är kallt,
På ett enda bräde kan man hålla allt.

Det är rent omöjligt till att »babblan» hålla,
Ifall någon gång man önskar hålla tal.

Man kan hålla skojs, som mycket ondt kan
vålla,

Man auktion kan hålla, man kan hålla bal.

Man kan hålla ord, om man har karaktär,

Ett mot tio äfvenled's man hålla plä'r.

Man för skratt sig håller, när en tandnerv
brister,

Mycket håller streck, och mycket håller tätt,

Man predikan håller såsom komminister,

Man kan hålla snedt, och man kan hålla rätt.

Man kan hålla väsen för en annans fel,

Man god min kan hålla uti elakt spel.

Man frimåndag håller, om man är en sådan,
Att man full af lättja intet göra vill.

Man kan underhålla, man kan »hålla lådan»,

Man kan hålla mot, och man kan hålla till.

Man kan hålla färgen, man kan hålla takt;

Utkik kan man hålla likaväl som vakt.

Man kan hålla fast en vigtig sak i minnet,

Man kan hålla efter en förarglig glop;

Man kan hålla tyst och hålla sig i skinnet,

Man kan hålla för och likaså ihop.

Hålla sig för god kan också en och ann';
Tungan rätt i mun man äfven hålla kan.

Tonen kan man hålla, till och med i basen,
Som jag nu har gjort i både dur och moll.
Och jag ser mig tvungen hålla in pegasen,
Så att han ej flyger bort från jordens boll,
Ja, som jag är hes i halsen som en tupp.
Tror jag det kan vara tid att hålla upp.

Gumman min. . .

Och nu så har det just fallit mig in, [23]
Där bräcklig jag sitter vid härden,
Att sjunga en visa om gumman min,
Den raraste gumman i världen.
Ty finnes ej hon i stugans vrå,
Hvad vore väl lifvet då!

Se nu där hon sitter i hemväfd kavaj
Bak durrande spinnrockshjulet,
Hon ler ackurat som en sol uti maj
Så strålande godt och förstulet.
Hvad är det som skänker ett sådant behag
Åt skrynkliga anletsdrag?

Ack, månne hon drömmer om lifvets krig
I minnet, det tynande redan,
Ty hvarföre ser hon så skälmskt på mig
Och långt uti rymden sedan?
Hon spinner och ler, hon ler, vid Gud,
Precis som när hon stod brud.

Och jag, som är en så gammal stofil,
Kan icke besvara den minen.
Jag trugar min hängande läpp till ett smil
Och fäster min blick på gardinen.
Men ack, hvad ser jag inunder gardin,
Ett påhitt af gumman min:

En krona af myrten från flyktade da'r —
Den synen han kostar mig tåren —
Ett papper med präntning: »Gud signe dig, far,
Och tack för de hänsvunna åren!» —
Åhå, gamla Maja, det visste ej jag;
Det är ju på dagen vår bröllopsdag.

Hvad sällsamma tankar! Jag minns som i går
Vid polskan, den första, på tiljan,
Hur vingade guden gaf blödande sår
En midsommarafton vid Siljan.
Då voro vi så, att de sade en hvar:
»Nej se, hvilket däjeligt par!»

Nu sitta vi svaga och fula och grå
Och bedja hvar afton *te Deum*.
Två antikviteter vi äro också
I lifvets förglömda museum.
Den kritiska världen på munnen drar:
»Nej se, sådant kostligt par!»

Nu kan det väl hända, att dagen blir lång
För matta och åldriga sinnen,
Och stugan, den lilla, blir kanske för trång
För sjuttioåriga minnen.
Då lockar jag fram en visa ur barm,
En gammalmodig och varm.

Visa.

Och flickan och gossen, de sutto
En afton så skinande klar
Och talte så sällsamma saker
Och söfdes i dröm så rar.

Och flickan frågade gossen:
»Säg, gosse, hvad *tror* du på mest?» —
Då höjde han blicken mot himlen,
Och där höll han blicken fäst.

Och flickan frågte sin gosse:

»Säg, gosse, hvad *hoppas* du bäst?» —

Då sänkte han blicken mot jorden,

Och där höll han blicken fäst.

Sist frågade flickan gossen:

»Men, gosse, hvad *älskar* du mest?» —

Då blickade gossen på flickan,

Som var vid hans hjärta fäst.

Mitt ideal.

(Litet skottårsrim, svenska flickor tillegnad.)

Ni flickor, som i år ha rättighet
Att själfva er en gubbe söka finna,
Ifall till mig I frien, minnens det,
Att jag har stora anspråk på en kvinna.

Men som jag icke vill bli millionär,
Jag gärna tar en stackars fattig flicka.
Och någon »ängel» jag ej alls begär;
En sådan kan ej mina strumpor sticka.

Fullt patriotisk uti stort som smått,
Hon preferera bör det fosterländska.

Ja, hon får icke tala franska blott.
Det vore roligt, om hon kunde svenska.

Beträffande musik bör hon förstå
Att knäppa på guitarr »Heimskringlas panna»;
Och på piano skall hon kunna slå:
»Hell dig du höga nord!» och »Vyssa nanna.»

Mig bryr det föga, om hon priset ger
Åt monarkien eller republiken.
Den minsta biff jag älskar vida mer
Än allra längsta tal om politiken.

På punktlighet och ordning stort jag ser,
Och hennes flit bör likna just en myras.
Hvad huset rör, jag fordrar icke mer,
Än hon skall styra det, som det skall styras.

Sitt kök hon måste sköta utan fjäsk,
Och »noga» skall hon vara — utan måtta.
Ty vill hon köpa fyra kilo fläsk,
Så bör hon handla så, att hon får åtta.

Förutan knot hon måste stå på tå,
Då jag om natten kommer hem från bålen.
Vid hvarje dörr hon måste passa på
Och hjälpa mig att hitta nyckelhålen.

Hon enkel vara skall. — På sätt och vis
I detta fall hon likna bör min visa.

Hon ej behöfver kalla sig Louise;
Hon får så gärna heta Kajsa Lisa.

För magra flickor gör jag ej min kur,
Nej, hon får icke vara »lätt« som agnen,
Men icke håller så till sin figur,
Att hon tar upp hvarenda tum i vagnen.

Om jag mig känner hungrig som en varg,
Och hon med maten sinkar, Kajsa Lisa,
Då mister jag aptiten; jag blir arg,
Och hon får artigt truga mig att spisa.

Ifall hon råkar göra någon bock,
Med skäl skall läxan blifva eftertrycklig;
Och fattas det en knapp uti min rock,
Ja fattas bara det, är hon olycklig.

Om någon sak har blifvit slarfvigt gjord,
Så blir jag blossande som eld i krutet.
Och har hon glömt ett damkorn på mitt bord,
Så skall hon utan prut få bära ut'et.

Omkring, inalles, nästan, cirka, så
Den vara bör, som vill mitt hjärta vinna.

I korthet sagdt, jag vill en sådan få,
Att jag kan kalla henne för en kvinna.

Försök nu fånga mig uti ditt nät,
Du flicka, som vill ge mig hjärteborgen!
Ack, om du korgen får . . . hvad gör väl det!
Det blir kanhända — bara papperskorgen.

Mitt sommarnöje.

Jag har en villa, som heter duga,
Fem kilometer från stadens tull.
Det är en gammaldags liten stuga,
Som jag har byggt mig för hälsans skull.
Hon står så täck ned i dalens famn,
Och »Lugnet» är hennes namn.

Jag tänkte, innan jag byggde opp'en,
Placera henne på bergets topp,
Men som jag lider af gikt i kroppen,
Det blifvit krångligt att gå dit opp.
När så jag hittade dalens vrå,
Jag tänkte: »Här skall hon stå».

Hon har en flöjel i form af lyra,
Men taket kan man för gräs ej se;
De röda väggarna äro fyra;
Det är för litet med bara tre.
I gafvelfönstret jag satt en klut,
Se'n pojken rutan slog ut.

Min förstu'bro, där en ranka hänger,
Är nära sju decimeter bred,
Å ömse sidor försedd med stänger,
Så att jag icke skall trilla ned.
Man läsa kan på en fönsterläm:
»Byggd Anno Nittiofem.»

Vid tusen nöjen min dag plär slinka,
Ja, afundsvärdt är mitt sommarschå;
Om sol'n vill få mig till ugnstekt skinka,
Jag hoppar ut i en liten å;
Där plär jag dyka från tolf till ett
Och nästan simma mig svett.

Så går jag uthvilad in i köket,
Där, varm om kinden och varm i sinn',
Min gumma sysslar med middagsstöket;
Hon vill mig alltid ha mätt och stinn.
Och när jag trälat i skål och fat,
Så blir jag dåsig och lat.

Jag äter lingon som värste nasse
Och plockar hallon till saft åt mor
Med hjälp af pojken, som heter Lasse. —
Ni kan ej tro, hvad han blifvit stor. —
Och om vi kappas ibland en dag,
Han plockar mera än jag.

Så här förflyter mitt lif i dalen
Med nöjesväxlingar tidt och tätt.
Jag nästan fruktar för att bli galen,
Ty bära lyckan är ej så lätt.
Men om ni tviflar på hvad jag sagt,
Så hälsa på i min trakt!

Jag skall er bjuda på sol och sånger
Och skoja opp er från topp till tån;
Men har ni varit här ett par gånger,
Så vill ni aldrig gå härifrån.
Därför är bäst jag ger det besked,
Att ni mig lämnar i fred.

Ty jag vill sjunga, och jag vill njuta
I lugn min lycka, från omak fri,
Och ostörd vill jag i famnen sluta
Min hyddas pärla, min Ann'Sofi.
Det finnes ej i en enda zon
En sådan gumma som hon.

Olika tycken.

»Något bättre vill jag ha,
Tänkte lilla Lisa.»

(Schlstedt.)

Och torp-Kristin i Trollabo,
Hon synes alltid kärlekglo
På Olsa-Frans i Vernamo
Med öga himmelsblått.
Men Frans är kyrkovärdapåg
Och vill ej blifva torparmåg,
Ty han har fattat kärlekshåg
Till nämndemans Charlott.

Alltse'n han henne hittade,
Han glodde, bleg och tittade,
Fast hon ej minsta gittade
Att bliga sött igen.
Och på en sommaraftonsdans
Hon korgen gaf åt Olsa-Frans,
Ty bort i Bo hos riksdagsmans
Har hon sin hjärtevän.

Men fast hon lett så känslodt
Och gifvit vännen hjärteskott,
Han vill ej kyssa »bond-Charlott»,
Ty han är stolt och stram.

En liten vacker, änglasnäll
Och rosenkindad prestmamsell
Han bad så ömt en söndagskväll
Att bli hans hjärtas dam.

Men hjärtat hon bevarade,
Och »nej» hon genast svarade,
Därför att hon befarade
Att få för simpel man.
Hon älskat jämt en kandidat,
Som snart får eget pastorat
Och skafferi med silfverfat,
Och prostens son är han.

Men i ett vördigt biskopshus
Fick han en gång ett kärleksrus,
Som om han tömt ett bränvinskrus,
Hvaraf han än är full.
En biskopsdotter, änglaljuf,
Han kallar för sin hjärtetjuf;
Han har fått lös en hufvudskruf,
Och det är hennes skull.

Men hon försmår predikare,
Ty hon fick i sin kikare
I Ems en österrikare,
En generallöjtnant;

Men denne, artig kavaljer,
Charmant och ståtlig officer,
En furstemö sin dyrkan ger,
Och hon är — »cælibant».

Och torp-Kristin i Trollabo
Och Olsa-Frans i Vernamo,
De gå ännu och kärleksglö,
Men jämt åt skilda håll. — — —
På denna falska jordestig
Är lifvets gång för underlig;
I månet, månet kärlekskrig
Blir resultatet noll.

Missåmmarjud frå' Seljan.

Nu ä' dä' missåmmarkvell ve Seljan,
Där bärigen dåna af stāj å skratt.
Här ä' en påjk, som ä' frisk i veljan,
Å som ska' hvalsa te tre i natt.

Ja ja' ska' sfänga kring hele dahlen
Å hoppa långdans te Mora kaj.
Å nattens jältē ja' bler på balen,
Fö' ja' har ny kassenättskahvaj.

Missåmmarstången — ja' nyss satt äppän —
Ä' hjustament äj af semsta skrot,
Fö 13 eggskal ja' hengt i tåppen
Å svänka fanan ve hanses fot.

Nog bler dä' liv bå i små å stora
Inunder hemmelens blå cupohl,
När Ola speleman ifrå' Mora
Har stemmit kventen på sin phejol.

Å hi å ho tudeludelitta!
Här ä' en gosse me' stål i arm.
Tar Pär i Rättvik min lella Britta,
Så ska' ja' allt klappa Pälle varm.

Ty den drasuten ä' inte värdig
Att blekka mot hännas ögnavrår.
Hon ä' så fin, att ja' vore ferdig
Å äta äpp'na me' hull å hår.

Ja vågar någon ta an min dåcka,
Min lella dåcka frå Sällero,
Så ska' han få säj burrdus en smäkka,
Så att han allri' kan tugga brö'.

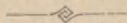
Näj se på Seljan, vårt hemlanns öga,
Hur glatt hon blekkar i juninatt

Mot hemlapällen, den hvida, höga,
Som Gud i sijn över Dalom satt.

Ja här, här vell ja' te döden trasska,
Här ä' ja' äppväkst, här ä' ja' född,
Här ä' ja' fosstrad me' nappaflaska,
Här ä' ja' skolad, här ä' ja' jödd.

Hva' solen glirar på barr å kåttar
Å gullförjyller vårt tjörketorn!
Å munkacåpan hon står å spåttar
Små daggapärlor som silverkorn.

Ja nu ä' missåmmarkvell ve Seljan,
Å lunden juder af stāj å skratt.
Å här fenns påjka me' kravvt i veljan,
Å som ska' hvalsa te tre i natt.

Bref från prostens guvernant.

Du har rätt. Vi få, ehvad vi bedje.
Hela året har jag kondition.
Jag kom hit i mars, den tjugutredje.
Prosten tog emot mig vid station.

Sjelf han skjutsade ifrån perrongen.
Inom kort jag skönjde mitt logis.
Flaggan satt på stång och på balkongen
Satt en rock med herr kaplanen i.

Utpå förstu'trappan stod värdinnan,
Sluten om af barnens väna ring.
Jag kom strax i famning med prostinnan.
Det var nätt och jemnt jag räckte kring.

Här på landet ödet har beskärt mig
Tusen nöjen, fler än jag vill ha.
Baka får jag, mjölka har jag lärt mig.
Prosten säger sjelf, att det går bra.

Målat har jag ute i naturen
På ett kvällmotiv af lilla byn.
Har du hört så miserabelt? — Tjuren
Gick och stänga' håll på aftonskyn.

På en holme gården har sitt läge,
Snyggt och sanitärt på alla vis.
Det är ej för mycket, om vi säge:
Hela holmen är ett paradis.

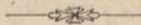
Hvita lakan hänga där på »strecken»
Mellan vålmarna af slaget hö.
Holmen är så lik ett utropstecken,
Där han pekar mot en granklädd ö.

Pastorn här, som skrifvit en postilla,
Diktat äfven vers af sällsamt slag.
Socknen tycker, att han messar illa,
Vet du Lise, det tycker inte jag.

Herr adjunkten skref i kärlekssmärta
Ett poem till mig, du, häromda'n.
Signaturen är ett naggadt hjärta;
Ofvantill man ser en röd tulpan.

Till hans namnsdag skall jag baka våfflor,
Som är just hans favorit också.
Som present jag tänkt på ett par tofflor
Med små gula silkeslyror på.

Mer jag hinner ej, ty redan klifver
Postiljonen fram på skogens stig.
Kära Lise, när någon gång du skrifer,
Skrif ett litet Stockholmsbref till mig!

Den enkla visan.

Klandra bäst ni klandra vill
Lilla visan jag vill sjunga,
Fast hon olärd är, min tunga,
Hvem kan hålla henne still?

Fattig är jag, men ändå
Kan jag icke trumpen vara,
Hela dagen gråta bara,
Det är icke »comme il faut».

Glädjen löser sorgens band
Och gör lifvet skönt och soligt,
Därför just det är så roligt
Dikta liten stump ibland.

Jag vill sjunga, hvad jag vet
För att skingra bittra sorgen,
Ty i lördags fick jag korgen,
Det var strax en hemlighet.

Aldrig kunde jag väl tro,
Att min Märta — hvilket under! —
Skulle taga löjtnant Dunder
Och med honom bygga bo.

Men härefter blir min lag:
Aldrig skall jag kärligt blicka
På en vacker, trolös flicka,
Aldrig, aldrig, säger jag.

Skratta bäst ni skratta må
Åt min lilla enkla visa.
Vill ni henne icke prisa —
Ja, så klandra henne då!

Ett Förstakammarval.

Äck, hjärtat liknar, om vi noga titta,
Ett riksdagshus med tvänne kamrar i.
I Andra kammarn mina vänner sitta,
Och i den Första sitter min Marie.
Men hon, som svor mig trohet utan like,
Vill träda från den post, hon åt sig stal,
Och därför i mitt hjärtas kungarike
Det förestår ett Förstakammarval.

Men som det många fins att rösten gifva,
Jag råkat i ett fasligt bryderi.
Jag vet ej, hvem den lyckliga skall blifva,
Johanna, Lotten eller Ann' Sofi.

Den jag vill ha skall flit med klokhet para
Och ej för någon mutning alls stå fal.
Fast hon en sparsamhetens vän bör vara,
Hon må på kyssar vara »liberal».

Och hon skall vara för, hvad än oss möter,
Att upprätthållen blir vår »union».
Finansdepartementet själf jag sköter,
Men köksdepartementet sköter hon.
Ifall jag skulle glömt mig kvar till natten
Uti ett litet lifvadt brödralag
Och hon »slagfärdig» synes i debatten,
Jag yrkar bums på »skiljedomstol», jag.

Med något »streck» får hon sig ej befatta,
Förutom klädstreck, då hon tvättat har;
Och högst bland alla bör hon mig »upp-
skatta»

Och titulera mig för »kära far».
Och alltid mån om välfärd uti staten,
Hon ifrigt rösta bör för den affär'n,
Att bränvinsmedlen dragas in till maten,
Och att ej några »lån» ges militär'n.

Hon får i hvarje fall ej följa strömmen
Liksom en planka på en Norrlandself;

Och hon må veta, att regeringstömmen,
Det är en töm, som jag kan sköta själf.
På intet vilkor tar jag en ragata,
Som likt en skvallerfru blott tissla kan,
Ty känner hon sig frestad till att prata,
Så skall hon tiga som en riksdagsman.

Ja, om på dessa vilkor hon sig säljer
Och faller undersåttligt för min fot,
För tid och evighet jag henne väljer
Till första hjärtekammarledamot.
Men om det skulle hända sig så galet,
Att hon vill ha en annans hjerterum,
Så kommer jag att öfverklaga valet
Hos ärevördigt konsistorium.

Julafton i min stuga.

Nu är det jul i min lilla stuga,
Som, högtidsprydd ifrån golf till tak,
Har fått en prägel, som heter duga
I både hvardags- och gästgemak.
Fast mina tillgångar äro knappa,
Det kännes ljufligt att vara pappa.

Vi öfverlyckliga äro alle.
Vi känna på oss, att vi ha nog.
En julgran ha vi, som drängen Kalle
Högg ned i dalen i nordanskog.
Vi sakna intet, hvart än vi blicke,
Men bränvinsflaskor, det ha vi icke.

Mitt öga nästan af glädje tåras
Vid barnens yrande stoj och glam.
Själ' lille Per, som blef döpt i våras,
Förmår ej hålla sig allvarsam.
Så fullt af trefnad vi proppat tjället,
Att jag har lust till att öppna spjället.

Vår lilla Lisa, en fem års flicka,
Som nog blir äldre, om hon blir stor,
Vill stoppa valnötter ur sin ficka
I tandlös mun på sin lillebror.
Hon ler så ömt, att man kan bli vriden;
Hon ler som mor under fästmötiden.

För barnens själfsväld vill mor ej brumma;
Hon småler blott mot de kära små.
Hon ser så tänkande ut, min gumma,
Ack, aldrig brukar hon vara så!
Hon drömmer säkert om barnaåren,
Det kan man se i den klara tåren.

De flydda da'r oss på nytt behaga,
Och, fäst i minnet, som ej förgick,
Vår barndoms härliga lefnadssaga
Förskönad ses för vår inre blick.

Vi känna sällhet en kväll som denna,
Och hvarför skulle vi det ej känna?

Nu komma »klapparna» — hvilken våda! —
Så händer, då man vill vara rask.

Af misstag mor fick en griffellåda
Och lille Lars en anjovisask.

Jag skref, helt tankspridd, hans namn på
sillen,

Och han blef misslynt, den rare lillen.

Nu lyftes gröten från spiselhärden.

Jag re'n har smakat, att den är bra.

Jag tror ej någon i hela världen

Har sådan julgröt, som den vi ha.

Och gumman rynkar ej ögonbrynen,

Om knappt vi lämna ett halft af grynen.

Ack, denna sällsamma, sanna lycka

Sitt ursprung säkert har ofvanfrån.

En makt mig tvingar i famnen trycka

Båd' mor och dotter och liten son.

En tår vill fram, — jag i ögat har 'en,

Fast jag är stora och gamla karlen.

~~~~~

Den vackraste visan i världen.

En vaggsång, en liten, en känslig, en fin,
Som diktats af själfva min gumma, Kristin,
Jag ofta hör gnolas vid hården.
Och visan, som handlar om ungpilten vår,
Man gärna kan kalla, så vidt jag förstår,
Den vackraste visan i världen. — —

* * *

Vyss vyss, liten kind vid min barm, vusse-
vyss,
En kyss vill jag ge dig, en brinnande kyss,
Till kost på din resa i drömmen.
I molnvagn på luftbro af sjufärgad sand
En gullfjäril drar dig till sagornas land,
Och du, lille vän, sköter tömmen.

Där tar du, förtrollad, en annan gestalt,
Blir kung eller prins, ja, jag vet icke allt,
Hvad du kunde bli, om du ville.
Vyss vyss, hvarför vill du till tårarna ta.
En kyss, om du gråter, till straff skall du
ha,
Du stygge, du älsklige lille.

Vyss vyss, liten vän, vi ska' resa igen
Till vackra prinsessan, och hvar finnes den?
Jo, just uti sagornas länder.
Där skall du bli prins och få gyllene skor,
Och det blir du nog, när en gång du blir
stor.

Vyss vyss, ingen vet hvad som händer.

Dock, hvad du må blifva, var mild mot de
små!

Var ärlig i vandel, det vinner du på,
Om lyckans palats du vill gästa.
I med- och i motgång gå rättfram din stig!
Mång' tusende vägar stå öppna för dig,
Men dygdens, min pilt, är den bästa.

Vyss vyss, liten kind, vid min barm, vusse-
vyss,

Nu sofver du sött, som låg sprattlande nyss,
Och intet på jord tycks du sakna.

Tyst, tyst, kisse-miss, du, spinn icke så
hårt,

Och stör ej den slummer, som gullbarnet
vårt

Skall njuta, tills själft det vill vakna.

Ja, så lyder visan, den vaggvisan fin,
Som diktats af själfva min gumma, Kristin,
Mitt allt under jordiska färden.
Och när hon den själf stämmer upp, ja,
just då,
Man kan henne kalla, af hjärtat också,
Den vackraste visan i världen.

Kristin.

En visa vill jag sjunga
Om fästmän min, Kristin,
En tärna superfin,
Till hvilken jag plär gunga
Allt efter dagens tunga
I diktarjullen min.

Hon har ej hy af »siden»,
Ej blick som en »raket»,
Och riktigt väl är det.
Hon aldrig här i tiden
Kan sväfva som »sylfiden».
Dertill är hon för fet.

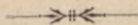
»Skön' liljebarmen häfva»
Hon Gudskelof ej kan.
»Intrig» hon aldrig »spann».
Men hon kan vadmal väfva
Och mjölka kor i stäfva
Så bra som någon ann'.

Och kink i toaletten
Jag aldrig än förnam.
Hon går förutan skam
I sjelfva bondschaletten
Och lintygsärrmanschetten
Till vigselpallen fram.

Romanpublikationer,
Mask'rader och cliquot
Hon ej förstår sig på.
Och hör hon åskans toner,
Hon får ej »konvulsioner»,
Och aldrig kan hon få.

När göken gal i hagen,
Då jublar min Kristin
Förutan pjunkig min.
Men hon får ondt i magen,
Det fick hon häromdagen,
Af »drag» på violin.

Och nu är visan sjungen
Om fästmön min Kristin,
En flicka superfin.
Till hösten blir jag tvungen
Att fråga nådig kungen,
Om hon får blifva min.

Höstrim.

Åf ett pessimistiskt lynne
Gamla hösten alltid var.
Slåss och väsnas är hans kynne,
Till att vredgas är han snar.
Han kan locka kor att gråta,
Om de nu på bete gå.
Men man måste det förlåta,
Ja, man måste så.

Icke endast stad och byar,
Sjelfva himlen vill han åt,
Ty de förr så klara skyar
Sitta fulla utaf gråt.

Han har ock, som vi få höra,
Tagit hela sol'n i mät.
Det kan ingen länsman göra —
Hur kan han väl det?

I sin rock, den visst hin håle
Lappat hop af gamla moln,
Har han gömt hvarenda stråle,
Som de skulle ha i Smål'n.
Hela jorden är en mosse:
Gula sitta blad och strå.
Du vet ingen hut, min gosse,
Som kan handla så!

Med din storm du vill oss snäsa,
Du är just en vredens tolk,
Och du biter röd vår näsa. —
Skäms du ej att bita folk!
Men potatis du oss gifver,
Att vi julabränvin' få,
Och ditt råd för näsan blifver:
Drick, tills hon blir blå!

Ja, att hösten är för handen,
Spåras nog från trakt till trakt.
Nästan alla trädgårdslanden
Skoningslöst han ödelagt.

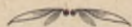
Och den der violrabatten,
Som jag plantade så grann,
Hvar är den? — Det vete katten;
Kanske knappast han.

Hvar är rosen? — Nog man fatte,
Hvem som stal dess röda kalk —
Hvar är myrten, som jag satte,
Drömmande om giftasbalk?
Ack, jag hade kring min hydda
Just ett sagans féeri.
Det får räknas till det flydda;
Det är allt förbi.

Kyrkostämmodiskussioner,
Reumatism och doffelrock,
Husförhör, konkursauktioner,
Hosta och potatisplock,
Riksdagsmannaval och ränker,
Gikt, migrän och fläderté —
Finns det några andra skänker,
Som han plär oss ge?

Men låt honom fritt få rasa!
Ack, hans dag den är så kort.
Qvällen kommer; vid en brasa
Glömmer man allt käbbel bort;

Vännen kommer, bästa trösten,
Det blir glam i stugans vrå. —
Ja, mitt herrskap, lefve hösten!
Han är bra ändå.

Hjertlidande.

Tvenne kamrar har mitt hjerta,
Ingen utaf dem är min:
I den ena sitter Märta;
I den andra Josephine.

Stackars hjerta! Stor är smärtan
Af den dyra tyngd du bär.
Den som egde tvenne hjertan!
Mitt bestämdt *för litet* är.

Medici sig ock förvilla:
Om mitt qual jag doktorn sport.
Har man hört! — jag mådde illa,
För att hjertat var *för stort*.

Ett bref från Tavastehus.

(Deklamationsstycke.)

Åck, om ni visste, hur glad jag blifvit,
Jag fått ett bref från Tavastehus.
Jag kan just undra, hvem som har skrif-
vit, . . .

Kanhända Hilma? . . . Det luktar snus.

Tänk, om hon snusar, det vore värre;

Det vore värre än all parfym.

(*Läser*) Min bästa herre! (*Talar*) Min bästa
herre?

Det är en okänd, en anonym.

(*Talar*) En liten okänd, som kärlek snackar
Och till mig friar helt apropos:

(*Läser*) Ni har min högaktning. (*Talar*) Jo
jag tackar!

(*Läser*) Ni är en gentleman. (*Talar*) Hör
man på!

(*Läser*) Jag tviflar ej, att ert goda hjerta
Vill städse klappa . . . (*Talar*) Jo, känn blott
här!

(*Läser*) För den som lider... (*Talar*) En
sådan snärta!
Hon måtte vara förfärligt kär.

(*Läser*) För den som lider och jemt skall
dragas

Och med en barnskara slitas ut...

(*Talar*) Med... med en barnskara! — Hvad
behagas?

(*Läser*) Som gnäller dagligen. (*Talar*) Åh
vet hut!

(*Talar*) En fin affär just att ta en kvinna
Med barnskara — jag måste le.
Men kanske män'skan är lärarinna.

(*Hvisslar*) Vi få väl se.

(*Läser*) När jag hört, att Ni lämnat staden,
Jag ber, förglöm ej min lefnads krig!

Jag ligger sjuk med en böld på vaden. —

(*Talar*) Ja, hvad i Helsingland rör det
mig?

(*Läser*) Min herre! Skicka mig redobogen
Tolf kronor endast, jag ber med fog.

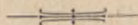
(*Talar*) Tolf kronor!... Endast!... Åh
dra åt skogen!

(*Läser*) Jag vore tacksam. (*Talar*) Det tror
jag nog.

(*Läser*) Här följer räkningen med detsamma:

An. Reparerat en ylleblus,
Sytt två par byxor... (*Talar*) Åh hin
anamma!...

En skräddar'räkning från Tavast'hus.

Min vän.

Jag har
En vän,
Och rar
Är den.
I krig
Som lek
Han mig
Ej svek.
På lif-
vets stråt
Bland kif
Och gråt

Jag än
Ej fann
En vän
Som han.
Ty var
Jag arm,
Han bar
Ej harm;
Han än
Brann röd,
Hans vän-
skaps glöd.
Mång' natt,
Man sagt,
Han satt
På vakt
Och fick
Ej blund,
Min qvic-
ka *hund*.
Just den
Han är
Min vän
Så kär.
I ett
Gemak

Med snitt
Och smak
Han fri
Får bo.
Och ni
Må tro,
Hvad ni
Än vill
Och li-
te till,
Är den
Också
En vän
som få.

En roman i fem kapitel.

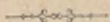
Hon var en tös med skick och takt
Sjuårig, blond och rar,
En rosenknopp i korthet sagdt,
Så vet ni, hur hon var.
En åtta års krabat var han,
En spjufver, käck som få.
Och att de älskade hvarann',
Det kan ni väl förstå.

De byggde sig en koja grann
Af allsköns spån och flarn,
Och hon var fru, och han var man,
Och katten, han var barn.
Ack Amor, fastän stor magnat,
Bor helst i hjärtan små,
Där oskuld finns till rumskamrat,
Det kan ni väl förstå.

Men tiden flög, — han är ej sen,
Och barnets fröjd försvann.
Hon var en mogen tärna re'n
Och han en ståtlig man.
Han föll så ömt till hennes fot,
Där »ja» han fick också,
Men far och mor sig satte mot,
Det kan ni väl förstå.

Gud Amor dock tog ut sin rätt,
Ty efter lek och spratt
Det hände sig helt rätt och slätt,
Att det gick rakt besatt.
Om henne bygdens qvinnfolk vet
Förtälja si och så.
Men jag vill ej berätta det,
Det kan ni väl förstå.

I min roman hvad grym intrig!
Kan den väl redas ut?
Så att ej alltför sorgelig
Blir kärlekssagans slut.
De få en dag i sommarsol'n
Till Häradsrätten gå —
Ack nej, jag menar kullerstol'n,
Det kan ni väl förstå.

Vid aderton år.

Aldrig i suckan jag funnit behag;
Hvarföre sorgerna känna?
Skulle jag kanske begråta en dag
Skön och högtidlig som denna?
Rosen i vasen förklarande står,
Att jag i dag fyller aderton år.

Solen i bländande fyrverkeri
Ler genom rutan från fästet.
Sparfven en födelsedagsmelodi
Diktar i löfvade nästet.
Männe den hygglige sparfven förstår,
Att jag i dag fyller aderton år.

Bordet så smyckadt af flickor i byn,
Näpet är hela kalaset.
Kjolarna lyfta till vattnets bryn
Aderton sippor i glaset.
Leende blygt som den grönskande vår,
Likna de just mina aderton år.

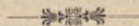
Detta poem, der i rödaste pränt
Groende kärleken spåras,
Fick jag af älskande vän i present,
Vännen den fick jag i våras.
Hän till dess sida jag längtar och trår,
Längtar som endast vid aderton år.

Nysilfverskålen, som mamma har sändt,
Knappast kan hålla balansen;
Namnet i hvitt karamellornament
Glänser i hvetebrodskransen.
Aldrig jag kunde väl drömma i går
Sådan undfågnad vid aderton år.

Men hvad är det som bland liljor och grönt
Bygger af silfver en trappa?
Aderton kronor!... det här det var skönt!
Aderton kronor af pappa.
När är man lycklig, så att det förslår?
Jo jag kan svara: vid aderton år.

Fastän vår lefnad är full af besvär,
Hvem kan den trumpne förlåta?
Glad vill jag vara, och glader jag är,
Andra må klaga och gråta.
Tids nog på smärtorna pröfva man får,
Om icke re'n just vid aderton år.

Då är ej värdt att på lifvets seglats
Bäfvande stå och förlägen.
Hoppet mig täljer om lyckans palats,
Kärleken visar mig vägen.
Om i mitt öga jag funne en tår,
Gerna jag doge vid aderton år.

Barndomsdröm.

Som parfvel jag drömde om gyllene båt,
Som glänste likt solen i strömmen.
Dess segel var sömmadt af spindelväfståt
Med renaste silfver i sömmen.
Af gyllene trådar var tackel och tåg.
Ack, aldrig i lifvet han går ur min håg,
Den ljufva, den barnsliga drömmen.

Af hvitaste socker var båtens kajut,
Af rödan korall dess propeller.
För vårvindens anda flöt storseglet ut.
Min last, det var bröstkarameller.
Och vattnet i hafvet var svallande saft.
Så lustig en dröm har jag se'n aldrig haft,
Och aldrig så får jag väl heller.

Så kom jag i hast till en tjusande plats,
Just hvarifrån sagorna stamma.
Af kungen, som satt i ett silfverpalats,
Jag fick en prinsessa till flamma.
Jag tänkte just pussa min leende vän,
Då någonting hände, som harmar mig än:
Jag vaknade just i detsamma.

Ingenting.

Om ingenting jag vill en visa göra,
Fast ingenting förtjenar jag derpå.
För ingenting nu lånen mig ert öra,
Om ej I viljen låna båda två.

Af ingenting blef hela jorden skapad;
Af ingenting är hålet i en ring.
För ingenting man ofta blir begapad.
Det finnes folk, som »ser på» ingenting.

Totalt till ingenting det plägar båta
Att i det dolda forska kopiöst.
Ack, fastän dunkel syntes mången gåta,
Så var hon ingenting, då hon blef löst.

Som ingenting man springa kan till presten,
Se'n man förskaffat sig en vigselring,
Och om så är, att flickan eger resten,
Så kan man gifta sig på ingenting.

Uti min börs just ingenting plär flöda,
Men så kan ske, ifall jag snor omkring.
Det kostar kanske litet svett och möda,
Men ingenting man får för ingenting.

Ja, ingenting jag nu har sökt beprisa
Med lyrans allra enklaste klingkling,
Och om ni klandra vill min lilla visa,
Så gör det ackurat mig ingenting.

Rim på isen.

På med vante, på med rock!
Katten sitta må vid spisen.
Redan är ju Nybroisen
Tretti centimeter tjock.

Efter fångsel i ett rum
Bör man låta blåsa på sig;
Annars blir man dum och dåsig,
Om man ej förut är dum.

Graciöst på stälad sko
Skall jag med min Klara sprätta;
Ingen rofva skall jag sätta,
Dertill må hon sätta tro.

Nu är allt i ordning stäldt.
Redan har jag hunnit hamnen,
Re'n jag Klara haft i famnen.
Fasligt hvad hon tycks ha svällt!

Låt mig binda skridskon på!
Här finns sittplats, liten stumpa.
Vacker fot och vacker strumpa,
Vacker spets du har också.

Om vi nu gå viken kring
Några Tornbergs timmar bara,
Flera mil vi kunna fara
Uti samma cirkelring.

Flaggor ha vi och musik;
Allt behöfligt är oss gifvet.
På vår bana väsnas lifvet,
Fast inunder slumra lik.

Se på tösen, späd och fin,
Hur hon föll på halkig kana.
Fall blott ej på lifvets bana,
Lilla tusserultan min!

Herr professor'n, gammal tok,
Ritar af i krumelurer
Geometriska figurer
Ur Euclides' femte bok.

Mycket annat se vi ock,
Men vi äro tysta båda.
Hvem som vill kan sjelf få skåda. —
På med vante, på med rock!

Visa om kärleken.

Det fins på jordens vida ring
Oss mycket stort och skönt förunnadt,
Men kärlek är det största ting,
Ty det har Paulus sjelf förkunnat.
Och fast han såsom ungt karl dog
Allt efter långa lefnadsloppet,
Han äkta kärlek föredrog
Framföre både tron och hoppet.

Fast kärlek stenblind alltid gått,
Han kan i sjelfva mörkret hitta.
Och för att ha det varmt och godt
Han ständigt vill i hjertat sitta.
Förr skulle han väl taga slut
Än ifrån hjärtgemaket flytta.
Väl kommen dit, han vill ej ut,
Han är som katten i en bytta.

Och för att komma in och ur
Han ingen nyckel alls behöfver.
För honom är den största mur
En bagatell att klifva öfver.
Kan man ej träffa liten vän,
Strax räddar kärleken ur knipan:

»Här har du stege», säger den,
»Och där, där har du skorstenspipan».

Han ger på båten, om det är
En Vacarescu eller Stina;
Han glöder lika varm och kär
För fröken Betty som för Fina.
Distansen honom icke rör,
Hvar han behagar, kan han landa;
Bäst som han friar i Skanör,
Han gifter sig i Haparanda.

Och mäkta liberal dertill,
Utaf sin värma dag och natten
Han ger åt hvem som hafva vill,
Men alla andra ger han katten.
Han lefva kan till lifvets höst,
Ja, se'n man nedlagt vandringsstafven.
Vid dödens bädd han skänker tröst,
Och rosor lägger han på grafven.

Husmamsellens skottårsvisa.

(Renskrifven af en skrifvare.)

Här, o män, ni anbud hafva
Af en giftasvuxen mö,

Som är kristnad till Gustafva
Af en prest på Sollerö.
Hon har suckat uti dagar,
Suckat har hon uti år.
Ingen efter henne jagar.
Ingen friare hon får.

Knyten med mig kärleksbandet!
Lös min boja hvem som vill!
Såsom husmamsell på landet
Vet man nog, att man är till.
Vissten I, hvad jag får lida
Ifrån morgon och till qväll,
Medlidsamt I skullen qvida:
Stackars liten husmamsell!

Kunnig är jag på det hela,
Månget knåp jag känner till.
På piano kan jag spela:
»Litet bo jag sätta vill».
Och dessutom, byka, tvätta,
Städa stugan fin och grann,
Strumpor stoppa, sy och sprätta,
Det är just hvad Stafva kan.

Ännu ej perdu är kraften,
Än af flickan bär jag spår.

Slät är huden, fast jag haft den
Uti fem och tjugu år.
Ofta ungdomskänslan vaknar;
Allt är kvar, hvad jag har fått.
I min öfverkåk jag saknar,
Gudskelof, en kindtand blott.

Gubben min bör vara ståtlig,
Qvick och rolig, frisk och sund.
Magerhet är oförlätlig;
Sjelf jag väger elfva pund.
Jag en krigsman lätt försakar;
Pengar blott han älska plär.
Hellre tar jag en skomakar'
Än en vräkig militär.

Gubben hållas skall i tygel,
Så att han går jemna fjät;
Muckar han, så får han prygel,
Mycket prygel — hör ni det!
Med besked jag honom tuktar,
Om han älskar nattligt söl.
Det är icke värdt han luktar
Hvarken bränvin eller öl.

Är han fattig, låt så vara,
Blott en gentleman han är.

Hela rasket skall jag klara,
Blott jag blir i honom kär.
Om han går i bara blusen,
Det gör föga, må ni tro.
Jag skall ärfva 20,000
Af en tant i Örebro.

Så, o männer, alls ej häpen,
Friar jag en skottårsdag.
Tviflen ej, att jag är näpen!
Derpå tviflar aldrig jag.
Mången kärlig helsning har i
Denna vers båd' Y. och X.

Sundbyberg i januari 1896.

Gustafva.

Till husmamsellen »Gustafva.»

Här, mamsell, jag presenterar
Dig en visa på försök,
Om hon icke dig generar,
Där du larfvar i ditt kök.

Att vi någon likhet hafva,
Kan jag sluta derutaf:
Du blef kristnad till Gustafva,
Mig man döpte till Gustav'.

Du vill ingå en förening
Med en man, som ter sig bra.
Får jag säga dig min mening,
Är jag den, som du bör ta.
Ifrån hjässan ned till foten,
Som du hafva vill din man,
Är jag skapad. — Se på kloten: ● ●
Det är jag, och det är han.

Jag din visa nu vill rosa;
Den är värd en vigselring.
Om du skrefve bara prosa,
Dugde du till ingenting.
Sylta lök och laga färser,
Sopa golf och skura stop,
Koka gröt och skrifva verser,
Passar mycket bra ihop.

Hur skall jag dig kalla, ljufva?
Ängel, stjärna, ros i lund?
Kan du tituleras dufva?
Men du väger elfva pund. —

Du har skildrat ömt din låga,
Sagt din mening utan prut.
Eldig är du. — Törs jag fråga:
Har du varit kär förut?

Fet du vara tycks och fager,
Käckhet spåras i ditt sätt.
Icke heller jag är mager.
Vill du skåda mitt porträtt? —
Röd och pussig uti synen —
Se på solen, ser du nog! —
Buskar äro ögonbrynen,
Skägget är en liten skog.

På min långa lugg kulören
Ser du i ett lingonkrus. —
Får jag tag i några ören,
Pläga de gå åt till snus. —
Öron finn's så breda båda,
Att jag flaxa kan med dem.
Panna finnes en att skåda,
Fast hon delad är i fem.

Munnen är en skroflig remna,
Som kan slutas, gudskelof.
Magen, om jag den får nämna,
Är ej mage, utan skrof.

Och i benen, trinda, lena,
Är jag tämmeligen tjock;
Vill som prof du se det ena,
Kan du titta på en stock.

Ej med lyx jag mäktar stassa,
Och mitt åka heter spring.
Elfva nollor är min kassa
Och mitt yrke ingenting.
Stundom dock, för att få lisa,
Tar jag lyran uti klon,
Sjungande en liten visa
Och blir skald till profession.

Adjö med dig, lilla Stafva!
Gifve Gud vi träffas må!
Jag det hoppet vågar hafva,
Vi bli ett och icke två.
Blir mig intet svar förunnadt,
Skjuter jag mig som en man.
Då man gjort så godt man kunnat,
Har man gjort så godt man kan.

Husmamsellens svar till »Gustavus».

Gustaf, eller hvad du heter,
Hur du är, och hur du har,
Du är skojig bland poeter;
Därför ägnas dig ett svar.
Nu i qväll, då snart jag lycker
Mina trötta ögonlock,
Vet du, Gustaf, hvad jag tycker? —
Du är alldeles för tjock.

»Pussig uti synen», sa' du.
Otäckt var ditt konterfej.
Gerna vill jag säga: »Dra du
In i Gestrikland med dej!»
Men ej bums jag dig förskjuter,
Fast du tyckes vara blöt. —
Kom ihåg, jag går i *ruter*,
Men i *klöfver* går ett nöt. —

Tror du jag mig här vill blotta?
Stockholms-Tidningen är spridd;
Hon har kunder öfver måtta,
100,000 minst i vidd. — —
Gerna ville jag dig ega
För din litterära smak.

Men låt mig till sist få säga,
Låt mig säga dig en sak:

Nyss min skarpsås fräste öfver;
Kanske fräste han åt dig?
Jag blef arg, men du behöfver
Icke blifva arg på mig.
Ty så fort han hunnit svalna,
Skall jag brinna liksom du.
Om du några pund vill smalna,
Kanske jag kan bli din fru.

Svar till husmamsellen »Gustafva.»

Tack för svaret, Stafva lilla,
Som har gjort mig blind och kär.
Om du lofvar sitta stilla,
Får du gerna sitta här:

Komplimang jag ser dig skicka,
För att jag är litterär.
Då jag läste det, o flicka,
Såg jag nästan ut så här:

?

Kroppen min föll ej i tycket:
»Alldeles för tjock» jag är.
Smalna, sa' du, bör jag mycket. —
Vill du jag skall bli så här?

Det blir svårt, kan du begripa,
Uti stugan din och min.
Ute får jag stå och lipa.
Tror du jag kan komma in?

Mat och verser kan du laga.
Hufvud har du, det jag svär.
Det är tur, ty hvem vill taga
Någon, som ser ut så här?

När du plä'r din skarpsås koka,
Skall jag ej bli arg, du ber.
Så du pratar, lilla toka!
Ser du inte, hur jag ler?

Jag har länge knappt haft slanten
Uti mina fingrar fem.
Svår är knipan. — Lefver tanten?
Ty jag längtar efter *dem*:

20,000.

Vill i qväll du sju på pricken
Träffa mig, o hjärtans kär,
Fästa vi gemensamt blicken
Emot himlen på den här:

Husmamsellens svar till »Gustavus».

Älskling! Innan glöden svalnar
I ditt hjärtas lilla boll,
Vill jag säga: Om du smalnar
Eller tjocknar, gör mig noll.
Men förr'n jag mitt »ja» vill gifva,
Frågar jag dig, hjärtans kär:
Huru skall vår hydda blifva? —
Jag har tänkt mig den så här:

Hon bör stå helt nära kusten,
Ty för hälsan är det bra. —
Ska' vi ha veranda, Gusten?
Eller säg, hvad ska' vi ha?
Rödfärg kan jag aldrig tåla;
Blå bör stugan bli också.
Vill *du* ha den röd, vi måla
Hälften röd och hälften blå. —

Hunden köpa vi från Trosa,
Katten finns i Örebro.
Kossan ska' vi kalla Rosa,
Ty det passar till en ko.
Fåren kanske böra få en
Liten bagge till kurtis.

Bredvid tuppen skall det gå en
Liten, liten, liten gris.

Våran stuga skall bli blott en
Liten vrå, men byggd med smak.
Fyra rum blir nedra botten,
Och den öfversta blir tak.
Ej blott en, men många gånger
Har jag tänkt, du har tulubb
Och två söndagspantalonger;
Derför måste du ha »*skrubbb*».

Trädgård vill jag ha, ty detta
Alltid var min helgedom,
Och där skall jag rötter sätta. —
Rotmos tycker du väl om? —
Kornet, fröet, bönan, ärtan,
Allt skall växa rundtomkring. —
Pepparrot och löjtnantshjärtan
Vill jag ha en väldig ring.

Tvänne träd, som vid vårt näste
Susa vespersång så nätt,
Skola passa bra till fäste,
Då jag hänger upp din tvätt.
Ej besvär jag vill dig vålla,
Men ibland med vacker tass

Skall du hjälpa mig att hålla,
När jag piskar vår madrass.

Så i korthet vill jag hafva
Båset vi ska' bo uti.
Vill du svara till Gustafva? —
Annars kan du låta bli. — — —
Jag dig älskar da'r och nätter,
Lille tusserulteruss.
I den punkt, som här jag sätter,
Har jag gömt en liten puss●

Slutsvar till husmamsellen »Gustafva.»

Tack för sista visan, flicka!
Hon mig lämnar ingen fred.
Jag har sjungit den en vecka,
Så att munnen gått ur led.
Lilla hyddan, som du ämnat
Till vårt bo, var nätt, min vän,
Men detaljer få du lämnat.
Låt mig komplettera den!

På en koja, som jag ställer
Alldeles vid förstu'bron,
Skall en pudel stå, som skäller
På hvar främmande person.
I ett hörn af hagtornshäcken
Skall det plaska en fontän,
En reproduktion af näcken.
Sittande på bara knän.

In i stugan ska' vi hafva
Allt, som länder oss till gagn.
Ska' vi köpa vagga, Stafva?
Jag vill helst ha rottingsvagn.
Men jag kan ej barnskrik tåla,
Som är trist på alla vis;
Hellre hör jag kalfven vråla
En duett med våran gris.

Allra bortersta gemaket
Skall bli diktarbås åt mig.
Änglar vill jag ha i taket;
En skall föreställa dig.
Eller tycker du jag ståtar
Alltför vräkigt i en skog?
Kors, för 20,000 plåtar
Kan man ju få mer än nog!

Så att den ej blir bestormad
Utaf snö och blåst, vår vrå,
Ladugården, vinkelformad,
Skall åt nordansidan stå.
På musik han skall oss bjuda —
Musikalisk är ju du —
Hela dagen skall han ljuda:
Uff! och bä! och kuck'liku!

La'gårdspiga ska' vi hafva,
En som orkar gno för två.
Drängen, han skall nog få slafva.
Jag skall bara titta på.
När jag ligger trött i sängen,
Sänkt i drömmar som en skald,
Måste du se till, att drängen
Gör hvad han är anbefalld.

Socknens höga matadorer
Ska' vi ofta bjuda dit;
Alla riksdagsselektorer
Invitera vi med flit.
Ty just så, om man vill granska,
Man i värde stiga kan;
Du kan ju bli riksdagsmanska,
Och jag kan bli riksdagsman.

Först som sist och för besparing
Utaf tid och bläck och skor
Gif din hand åt mig, o raring!
Du får alla *mina* klor.
Må vi nu ej längre flacka
Med pegasen vidt och bredt!
Låtom oss privatim snacka
Och omsider blifva ett!

Bonndrängens brev te tjärestan.

O tjära låtta mitt järtas hjänta
Min ende Ängel på vår komet
Ett litet brev vell ja te dej prännta
Fast dä fenns inte nåt som ja hvet.

Ja har funderat så ja kan sprikka
På vad jag skulle förtelja dej
Dä ä på bonnvisjan här på pricka
Som när du resade ifrå mej.

Å ej har nånn kolat veppen håller.
Ja livet går i sitt hjälla låpp.
När sola sjonker så blir dä kväller
Å dä blir dag när hon renner opp.

Vår store Bagge slapp från besfären
Ty för hans språng satte Döden Pe
Han va förjeftad sa vettrenären,
Nu ä han lugnmos å frekkase.

Den svarta kossan som heter fina
Dän där du vet som har rompan halv
Hon lenge låg i sitt bås å grina
Å pinxdaxafton fick hon en kalv.

I svinastian ha alla hälsa
Som ä dän juvaste schänk vi ha.
Ja grisapigan nils kalssons elsa
Har sjött sin hjärning förbasskat bra.

Den gamla märren som sparka drängen
Som dog dän hössten som va så hvåt
Den sjöt en närsynt studännt på ängen
Fast dä va räven han velle åt.

Te prestens ha di fått annan fröken
Te guvenannt, å hva än hon kan
Nog kan hon gala som skälfve hjöken
Å ändå har hon ej näbb som han.

Du kan ej tro hva dä grönt i lunden
Hur gått man mår i varenda bit

Ja när ja kokksar mot hemlarunden
Ja tökkes nästan ja vell ej dit.

I trågänn däffta bå ros å lelja
Pangsne å dill å lavendelgren
Tullpaner vallmorer å Pärselja
Fioler läjongap å suren.

Men du mitt såkker du ä den bästa
Blann alla rosor i svärjes land
Må våra järtan ihop vi festa
Å slå en knut uppå humens band.

Ursikta slarvet. förlåt ja slutar
Å släpper pennen i största fläng
Jag måste bums mota bort 2 stutar
Som hoppat in i en hjorgubbsäng.

Pe Äss.

Den ene stuten flög öfver häkken
Å dök te magen i en rabatt
Te näsblo sprang ja mej. ser du fläkken
Den lille blo'fläkken som ja satt ●

Bonnpigans brev te sin tjäraste.

Min tjäre Lasse! stor takk för brevet
Du för 2 vekkorer sen te mej skrev,
Dä va så ledit å redit skrevet
Att maken fenns ej te tjärleksbrev.

Att jag har hällsan, Dä vell ja låva,
Allt intill skrivande stund i qvell.
Ja önskar åkk att den samma gåva
Må skekkas dig ifrå hemlens päll.

När solen plirar ved österns tullar
Å när i hväster hon lägger sig
När karlavangnen på hemlen rullar
Ja tenker blått lille lars på dig.

Å ja må syssla mä stök ved spisen
Å ja må påta uti ett tråg
Må foddra kon eller mata grisen
Du kämmer stendigt uti min håg.

Ja vet ej alls va ja ska fötelja
Som kunde rektit tressera dej,
Om klas i skrallebo tenker selja
Sitt gamla hemman, dä vet ja äj.

Missommarafton va bal hos Tryggen
Som stelledes till utå sneckarfrans,
Af kalle temmerman han mä ryggen
Ja bjuddes opp allra förste dans.

Å svän i Torpa den glade kräppen
Han sjöt saluter mä sitt jevär
Å oppå majstång han kröp te tåppen
Å sang en viston som jöd så här

Å 4 hela å 4 halva
Å ha ni hört va i natt ja fann
Jo älva länsmän uti en galja
Breve en kronobefallningsman.

Mä skraddarns Manda å 2 såldater
Ja geck te stan påskdaxavtons qvell
Där blev ja bjuden på dåcktiater
Å parronama å kassuräll.

Ja dansa fick ej en *liten* smula,
Nä ja ska säja dä va te gangs,
Min kavalljer va kal joan kula
Å fredrick modig va Mandas tjangs.

Män tjäre elskade lasse lelle
Du får ej svattsjuker på mäj glo

Mitt jårta brenner på mej som velle
Då få te kokpunkten opp mitt blo.

Farvål o raring riv brevet sønder.
Ja velle skekka en snusastrut
Mån når en kjånar hos bara bønder
Så ä då knalt. Nu to blecket slut.

Också ett sommarkvæde.

Solens stråle fryser fast på ryggen,
Ljufligt smeka mig de kåra myggen.
Høgt på bergets mossbelupna topp
Biet suger gift ur blomsterknopp.

Sparfven gal och göken høres kvittra
Toner sprungna som från Bellmans cittra.
Haren kryper, men liksom en vind
Hoppar snigeln öfver trädgårdsgvind.

Svinen böla där de gå på vallen,
Korna grymta uti alla stallen;
Tuppen vrålar i sitt båså stinn,
Kalfven gal en morgonsång på pinn'.

Äppleträdet, som mig solar gratis,
Bär tolf tunnor god och varm potatis.
Stora julgransäpplen efter hand
Får jag nog i mitt potatisland.

På piano blåser guvernanten,
Vinden slår i skäraste diskanten.
Midt på boningshuset, smidt af gran,
Står en svart balkong på hvit kaplan.

Hela rymden af ett dragspel klingar,
Som tycks hafva fått sig kråkans vingar.
I en lund, där drängen täck sig ter,
Bäcken drar sitt långa handklavér.

Skatan skäller vildt, då hunden skrattar.
Prosten virkar, och hans fru författar.
Nere på den purpurgröna äng
Pigan kurtiserar trädgårdsdräng.

Nu jag pennan sticker uti slidan. —
Visan läsas bör på afvigsidan.
Ni må tro mig eller icke tro,
Hon är skrifven med en »hafs»-kräftklo.

Runda former.

Mel.: »När månen vandrar...»

Rund är ju solen, och rund är mån',
Och rund lär jordbollen vara.
Och rund är slanten och vattensån,
Och rund är Lisa, min rara;
Ja, rund är bullen, som kringla blifver,
Och rundt är löftet, som mången gifver,
Men håller tunnt.

Och rundt är hufvudet, rund en hals,
Och rundt är ögat, det lilla.
Och rund är svängen på gammal vals,
Och runda tårarne trilla,
Och rundt är fatet och kaffekoppen,
Ja, rund är sjelfvaste sockertoppen
Och kulan rund.

Fanns ej det runda, det vore strunt,
Då såg det ut allt för fjantigt.
Ty funnes icke det som är rundt,
Ja, tänk hvad allt vore kantigt!
Ett kantigt hufvud, ett kantigt öga
Och fyrkantsform på vår himmel höga,
Tänk hvilken form!

Men rundt är glaset med tröstens skatt,
Och rundt är bordet i salen,
Och rund är flaskan — som svans på katt,
Och rundt predikas moralen.
Ja, rund är byxen, och rund är kjolen,
Och rund är håfven och predikstolen
Och prosten rund.

Rundt är ett strå i hvartenda skägg,
Rundt är ett ägg af en höna.
Rund är min klocka, jag hängt på vägg,
Och rund är Siljan, den sköna.
Ja, rundt är hålet i kassanyckeln,
Och rundt är hjulet på trillbicykeln,
Och rundt det går.

Men allra rundast från topp till fot
Är lilla Lisa, min diva.
Hon är så rund som ett litet klot,
Mer rund kan icke hon blifva.
Och när hon följt mig till altarringen
Och fått den rundaste lille ringen,
Vi lefva rundt.

Tack ska' du ha!

En försmådd älskares visa.

Och tack ska' du ha, för du narrade mig,
Som älskade dig.
Och tack ska' du ha för hvart falskhetens
ord,

Som du talat på jord!
För svekfulla kyssen, som smakte så bra,
Tack ska' du ha!

Och tack för hvart möte vi stämde i skog,
Då nymånen log!
För hycklande pratet, för ack! och för o!
För hi! och för ho!
För hjertat det falska, som jag tänkte ta',
Tack ska' du ha!

Ty nu har mig lyckan i armarna fått
I stort som i smått.
Jag äger en koja vid skogsbrynet nu,
Men hvad äger du? —
En skrikhals i rucklet, dit uslingar dra, —
Tack ska' du ha!

Jag har det så lugnt i mitt landtliga bås
Med bommar och lås.

Och jag har en maka, vid arbete van, —
Hvad har du i sta'n?
En listig baron, som dig aldrig vill ta.
Tack ska' du ha!

Du älskade honom, som narrade dig,
Se'n du narrat mig.
Och därför gick det precis som det gick,
Att ingen du fick.
Du tänkte om bördén och guldét för bra.
Tack ska' du ha!

Du tänkte för högt, du, en piga, gu'nå's,
Som syssla' i bås,
Som gick uti träskor och hemmaväfdt tyg
Och syntes så blyg;
Men mig gaf du »nej» och förföraren »ja».
Tack ska' du ha!

Ty nu har mig lyckan i armarna fått
I stort som i smått.
Jag äger en hydda, men hvad äger du,
Som ville bli fru?
Ja, du har det illa, och jag har det bra.
Tack ska' du ha!

En spletter ny missåmmarhvisa.

Ja deckta vill om dän gröne lund
Beprydd af rossor mä fjun i.
Tso häj fö livet i midnattsstund
Dän tjugofhjärde i Hjuni.

Å ja ska hvalsa te fäm i natt
Uti en Sali berusning
Mä anna stina! min järteskatt.
Som ä å bler min förkjusning.

Å fast ja ä blått en fatti dreng
Förutan gull å pekuni
Ja ska bli kungen på grönan eng
Den tjugofhjärde i Hjuni.

Se leljan dåfftar mä sin pärfym
Frå vik te vik å i hvikar.
Ådäkålong får min mållkastym
I både knapphol å flikar.

Å häj å ho tudeludeläj
Hva soln ä livad å skåda!
Hon glor på mäj å hon glor på däj
Fö hon ä tjär i oss båda.

Dä fenns i tåpp på vår majastång
En änglamunn mä basun i.
Akk om han blåste en hemlasong
Den tjugofhjärde i Hjuni.

Män kalle spelmans fhejlopållkätt
Som inte har någon like
Jör att man tjänner säj rett å slett
Som uti hemmelens rike.

Å hjäntor ha vi tre 4 lass
Som le som rossor mä fjun i.
Ja här ska hvalsas. Va lung fö dass
Dän tjugofhjärde i Hjuni.

En pris snus.

Då på pegasen jag nu styr kosan
Till sånggudinnornas tempelhus,
Jag stoppar reskosten min i dosan. — —
Behagar herrskapet en pris snus?

Till diktens lunder, de lugna, ljusa
Jag plägar flykta från jordiskt grus.
Men det går aldrig, förr'n jag fått snusa.
Man blir så lifvad af en pris snus.

En gång jag hörde en prestman tala
I Jakobs helga församlingshus.
Han fick ej bugt på en syndig »dvala»,
Men hvad mig' »väckte» var en pris snus.

Jag fått vid dosan, den ädla saken,
Så mången vän båd' i frack och blus.
Och har ni någonsin hört på maken!
Jag fick min »flamma» för en pris snus.

I skön carmin — hvilken undrens casus! —
Hon glänsar prålände som ett ljus.
Jag menar flamman på lilla nasus,
Som jag plä'r fägna med en pris snus.

En käring, fordom en dam på modet,
Galant och säll i sitt kärleksrus,
Sig salig känner i jungfrublodet
Vid kaffetären och en pris snus.

Om med en broder man kom i träta,
Om man fördunklat sitt ögas ljus,
Om ej en smula man har att äta, —
Hvad plägar hjälpa? — Jo, en pris snus.

Allt snus är styrkande och narkotiskt,
Fast mest af matjord det görs och grus.
Vårt land man tuggar helt patriotiskt,
Om man i mun plä'r begagna snus.

Nu till Parnassen på vilde fålen
Jag måste gno som elektriskt ljus;
Han ligger tusende mil från Småle'n — —
Behagar herrskapet en pris snus?

Ola Torparens rimmade föredrag i logen.

O tjaraste söskon om urseckt ja beder.
Att ja mä en hemmajord visa er stör.

Som ja har på pappiret här skrefvet neder.
Ty ja är ej alls någon Decklamantör.

Melod får en annan till värsarna setta.
Jag kan inte gala ens kuckelicu.
Ja velle er ändast i kärthet berätta.
Hudan ja va förr å hordan ja ä nu.

Ja ingen kan tro hur jag va under ruset.
Gräddliner i ögon å snusi om mund.
Men Mor ledde bårt mej te gotämplarhuset.
Ock där blef en männnska utaf en fyllhund.

Hvar helga guds qvell va ja sne uti hatten.
Å kårsade vägen mä krokia knän.
Å Brännvin dä drack ja som renaste vatten.
Å fyllde åpp römden mä kjut å mä skrän.

I sverja å slåss va ja Kongen i orten.
Å axlabre va ja som störste kåmmod.
I kortspel ja dängde så karaktit korten
På bordet att knogarna sprutade blod.

Å far min ja knakkade ofta i skallen.
Mä bräder å stolar å annat bohag.
Men mor min ja pukklade bara mä pallen.
För ja töckte synnd si om dän som va svag.

Te Hvärnamo marknad ja reste... ge-
sjäfften
Geck bra men förn ja skulle resa derfrå.
Ja slog en pålis mä en brynsten på tjäfften.
Så näsan hans delade sej uti 2.

Ja smet men ble fast sen 2 timmar va flydda.
Å hann i en hast några jamare få.
I häcktet di vräkte min hjordiska hydda.
Men själen ja hadde på krogen ändå.

Om nu någon skulle mej bjuda en ballja.
Af öhl äller brännvinn dä säjer ja er.
Så skulle ja strypan mä denna regalja.
Så all dri han kunde en tår svelja ner.

Ack nu har ja stuga ja förr hade fingka.
Å nu har ja gris som ja förr feck va
skjelf.
Å nu plär te brunn äffter vatten ja lingka.
Förr låg ja å sörpla ur brännvinets älv.

Å nu har ja mat bå i byrån å lådan.
Förut ja mä jiffter försöckte bli jödd.
Å nu har ja tjäring gu signe en sådan.
Att trasska mol ensam ja förut va nödd.

Å dä kan ja eder som lyssnen förtelja.
Att sprit ja ej drekker förrn vatten tar slut.
Näj hällre så skulle ja knappnålar svelja.
Så att som ett piggsvin te sist ja såg ut.

En pigas visa i oktober.

Mel.: »När månen vandrar».

Åck, snart ur tjensten jag flytta får,
Och snart får afsked jag taga.
Men därför faller jag ingen tår,
Och ingen suck skall jag draga.
    Snart året farit
    Och nått sin ände,
    Fast det har varit
    Ett hemskt elände
    Båd' dag och natt.

Ty detta herrskap vet ingen hut;
Och det går vecka för vecka
Jag ej hör annat än gnat och tjut,
Jag stackars fattiga flicka.
    Mig dottern pikar,
    En pojk är bråkig,

Och frun predikar,
Och herrn är tråkig.
Usch, hvilket lif!

Hvar lördagsnatt skall jag skura golf,
Och det är skönt, vill jag lofva.
Jemt får jag vaka till klockan tolf,
Ty jag behöfver ej sofva.
Men herrskap sjelfva,
De måste ligga
Till klockan elfva
För att bli pigga
Till gnabb och gräl.

Och vill jag gå utmed Nybrovik
En liten stund med min raring,
Så skäller frun som en liten tik
Och håller bibelförklaring.
På lilla Netten
Hon ej vill käxa,
Fast med kadetten
Hon äter sexa
Och dricker punsch.

Nu får jag släpa i slafveri
Med kinden röd som cinnober,

Nu är jag fånge, men vänta ni
Till tjugufjerde oktober,
Då lätt jag lunkar
Från frun den torra
Bort till en ungarl
På Klara norra,
Der jag mig stadt.

Och vill han hafva mig till sitt vif,
Så skall jag tjensten försaka;
Och vill han älska mitt unga lif,
Så skall jag älska tillbaka.
Ett hus han eger
Förutom kassa.
Min spegel säger,
Att jag skall passa
Till Stockholmsfru.

Skalldestöcke.

(Pau mett hemlanns tongemaul).

Ja vet ett lann, som ja föjaves maular,
Där hemlen ä bå vit å grau å blau,
Där tusen stjärnor glo mä jyllne straular
Frau hemlavalv mä sillvermaune pau.

Vesst ä dä fattit nock i vaurat Smaulen,
Där stenarösen vaulla möcke sjau.
Vesst fau vi gno gunaus imellan maulen
Fö lauga ärbetslöner, men va dau.

I aur ble kaulen smau å haur å dauli,
Men vi fau vel belautna va endau.
Fö ännu ha vi ärmur kvar mä staul i
Å hoppas dä bler allti näen rau.

Når krigets auska jöd pau Lyttsens sletter
Just auret sextan hunnra tretti tvau,
Vi sprengde fram mä launga bajjunätter
Å klauddu fienden bå gul å blau.

Rettt vaudlit ä dä te å si å skauda
Pau smaulansgrebborna di juva smau,
En lätt kan fau ett styng i järtats lauda,
Fö rara ä di i varenda vrau.

I smaulanns dalar födes ingen faune,
Nä kvecka ä vi ifrau täpp te tau.
Å fast vi raukat grensa in te Skaune,
Smau snille ä vi allihop endau.

Vesst fenns dä maunga sprauk uppau pla-
nethen,

Men hemlannsmaulet lauter best endau.
Ja skaul fö Smaulann! Mau dä gau i teten
Når krixtrompetten blaus frau vrau te vrau.

Lilla Kalles sommarbref till mamma.

Ryssbyhålm i hjuli nettisäks.
söta snälla lilla rara mamma.
härmä sänder jag ett brev te vägs.
mä Katrina som är Ällens amma.

här på ryssbyhålm är gledjen Stor.
ifrå mårånen å intill kvellen.
di ha hestar som di kalla kor.
å ur dem di krama mjölk åt Ällen.

husmamsellen gaf mej lugg i dag.
för jag lekte lite bäll i tjöket.
vet du mamma hvad jag tycker jag.
jo hon ä en åssna hela spöket.

jag har gråtet som en krokkedil.
ty i går just som jag strypte katten.
ärhöll jag af ångkel en örphil.
som jag såg i drömmen hela natten.

infåmatorn som ä från Kalshamm.
glodde som en hunn å börjte tjäcksa.
sedan tog han lillkatjesen fram.
å gaf Fämte Budet mej i läcksa.

å i förrgår brann hans hvredes krut.
då vi rodde i den vite båten.
när vi lanndade så feck ja stut.
fast ja bara rekkte tongan åten.

stut jag feck i dag. mä ett hjevär.
ett salångs jag jenast träffte målet.
inte visste jag att hunn fanns där.
då jag secktade mot hunnkåjsholet.

anners ä jag möcke möcke snäll.
å då oförsjemt om di mej snäser.
för som du har bett. varenda kvell.
gudsomhafverbarnenkär jag läser.

här ä brott på landet ska ja säj.
gräset stappla di i Stora Högar.
hur di gör på vinntern vet jag ej.
men di tar väl in då fönn då snögar.

efven vill jag för dig tekna upp.
att rätt underlig är kakkadåran.

goja kallas hon ej här men tupp.
å hon låter inte alls som våran.

många ullhunnsvallpar ha vi mä.
som en gässe hvallar uti hagen.
när di själla låter dä som bä.
å di mumsa gres guds långa dagen.

detta kårta brefvet slutar nu.
1,000 hälsningar ifrån oss alle.
men var hviss min lilla mamma du.
den som hälsar mest är mammas Kalle.

En vintertrall.

Nu stämmer jag upp rösten
Till vinterns pris och lof,
Ty gamle gubben Hösten
Är gången, gudskelof.
När enligt tidens lagar
Han gick från oss sin »Vej»,
Jag sjöng i åtta dagar
Tratridelidelej.

Kom, Klara, lilla kråka;
Vi resa ut nu må.

Då man har råd att åka,
Hvem katten ides gå!
Snabbt skall vår Brunte springa
Med dej och mej och sej,
När bjällrorna de klinga
Tratridelidelej.

Se, flingorna de fara
If från det höga blå;
De likna åren, Klara,
De flyga likaså.
Fast goda år, du lilla,
Ej gifvas jämt, — o nej, —
Dock må vi alltid drilla
Tratridelidelej.

Tänk om nu solens flamma
Försmälte snön som bäst,
Då vore det, anamma,
Ej godt att vara häst.
Men det om släden gnisslar,
Och solen glöder ej,
Och vintervinden hvisslar
Tratridelidelej.

Att gå på blåa sundet
Man kunde förr ej grand,

Men nu, se'n det blef bundet,
Man kan ej gå på land.
Helt lätt nu öfverröstas
Af pojkars hi och hej
Den is, som sjöng i höstas
Tratridelidelej.

Den som vill slå sin trumma
För tid af annat slag,
Bör räknas till de dumma,
Men det bör inte jag;
Ty vinter'n numro ettan
Bland tider är för mej.
För tradelidelettan
Å tridelidelej.

Kal Joan Pettsens friareannångs.

Urseckta hjäntor mett namn ä pettssen
Jag pennen tar i min högra ram
Å järves fria mä blyertspettsän
Till någon bildad å nulli dam.

En adli flecka mäj kunne passa
Fast namnet mett slutar blått på sån

Män präckti morsa jag hafft å fassa
Såm jeck å drengte sej uti ån.

Å gubben farmin. per tjyv di kallan
Blått för han stal ett par gamla hönns
Ett phjerndels mantal rått om i hallan
Såm jag fått dela mä brodor jönns.

Jag dassa planer i sinnet välver
En rik jag hällst te jemål vell ta
Å fasst jag inte ä vakker skjälver
En rickti sjönhet dä hvill jag ha.

Hon bör bå inne å ut på engen
Mä flitit arbete ta i tu
Jag kokatt kaffe vell ha i sängen
På söndassmårnarna klåkkän schu.

Hon spela bör äfter notahäftten
? Å kaffetären dän bässta är?
Hon hel bör vara i hele tjäfften
En tannlös jöre sig äj besvär.

I mina ögen står modh att läsa
Å utåf tjärlek mett hår blett rött
Väl ä frå föddslen ja utan näsa
Män ja har tjöpt en åf hönsakjött.

Min byggning sãm i en dunge spåras
Ä bra ennu fastänn lite sned
Ä ja va nära bli mos i våras
När ena gaveln blåste ned.

Ovahnligt vakker i fjor ble grödan
Fö hjorden riklien ger å runnt
Svatthavren blått lönnte inte mödan
För att ja hjösslade alltför tundt.

Ifall om någon på dätta svarar
Så sjecka åxå ett fottgraphi
Som återsendes... blann 1000 karar
Ä ja dän bässte ska ni få si.

~~~~~
Till min svärmor.

(Vid afresan till Blåkulla.)

—
En afskedston jag trallar,
Fru mamma, utan pjåsk,
Förrän du bort dig knallar
Till Blåkullsfest i påsk;
Der blir det nog förtäring
Af både dryck och mums,
Ja, om jag vore käring,
Jag följde med dig bums.

Förutan minsta suckan
Jag slår min afskedsdrill
Och öppnar kak'lugnsluckan,
Så fort du säger till.
Upp genom skorstenspipan
Du rider se'n helt vig,
Men råkar du i »knipan»,
Sitt gerna der för mig!

Förbryllas ej i klotet,
Om sotet yrar kring!
Det är ju rena sotet,
Och det gör ingenting;
Om allt du på dig välte,
Det lände ej till skam.
»Kung Karl, den unga hjälte,
Han stod i rök och dam.»

Det skrumpna skinnnet akta
I pipan trång och kvaf;
Blott näsans skinn helt sakta
Må gerna skrubbas af.
Du tänder, hela klungan,
Har mistat, liksom lugg;
Om ock du tappar tungan,
Det rör mig ej ett dugg.

Köp dig en fäll af renen,
Svep in dig öfverallt.
Förkyl dig ej om benen,
I luften drar det kallt.
Välj sydlig vind i kjolen,
Så kanske du i hast
Förr'n någon kan nå polen,
Och bara på en qvast.

I Blåkulla de stassa
I djurhamn jämt, gu'nå's.
Till hvad kan du bäst passa?
Till apa eller gås?
Det vore roligt skåda.
En kväll der borta nu,
När som ni dansen tråda,
Den gamle Hin och du.

Jag vill nu icke brumma
Och välla något groll
Samt säga att min gumma
Till mamma har ett troll.
Men då dig onda makter
En tur hvar påsk bestå
Till illa kända trakter,
Hvad skall man tänka då?

I båset mitt, det tjället,
Der du är ock en lem,
Skall strax jag öppna spjellet,
Så fort du kommer hem.
Men vill du stanna, mamma,
För alltid mig förgät,
Ty det gör mig detsamma. —
Jaha, nu vet du det.

En "varm bit".

(Känd melodi).

Att klaga så mycket
Då kölden gör nästippen blå,
Ej passar i stycket,
Ty värmen är värre ändå.
Han flugan, den styggan,
Ju lockar att retas;
Vi krig få med myggan
Mer tidslångt än Kretas.
Han gör en så lat,
Att man knappast får mat
På sitt fat.

Man svettas i skinnet,
Om rätt man har tagit sig rast.
Båd' sinnet och linnet
Blir mörkt och förstördt i en hast.
Manschetten och kragen
Bli våta och sura;
Med gördeln kring magen
Man godt kunde skura.
På fetlagd patron
Hörs det vaska i skon
Vid motion.

Och om man skall kånka
En bit med sitt älskade vif,
Så måste man stånka
Precis som ett lokomotiv.
Man drager på stunden
Ett lufthaf ur lungan;
Bakefter går hunden
Och räcker ut tungan;
Ty sommar'n ej gett
Honom finare vett,
Som vi sett.

Och, vänner, besannen,
Att nästan det stället nu känns,

Där än rike mannen
Kanhända lifs lefvande bränns.
Dock, vi ha ju flaskan
Och kranen och tratten,
Så jordiska askan
Kan svalkas med vatten,
Som finns båd' i flod
Och i brunn och i bod
Och kommod.

Man sväller i värmen,
Så att man blir två gånger en,
Och sömnen på ärmen
Går upp liksom sömnen på ben.
I solen man linkat
Och ter sig i staden,
Som om man sig sminkat
Med Houtenchokladen.
Och fräknar man får,
Hvarför icke man rår.
Sol'n är svår.

Må andra beprisa
Den värme, som pinar mig än,
Men aldrig en visa
Jag sjunger till förmån för den.

Hvem knäpper väl lutan,
Då sol'n vill en döda,
Så man får gå utan
Båd' dryckjom och föda?
Nej, jag säger pass
För vårt sommarsolgass. — —
Hit med glace!

Hvarför icke?

Kan ej jag få visor göra,
När en jernvägsingen-*iör*,
Eller dö, som vi ju böra,
Då en gammal grana-*dör*?

Kan ej jag få näsan snyta,
När en maskfrätt koko-*snöt*?
Hvarför kan ej jag få skryta,
När en tallrik risgryn-*sgröt*?

Hvarför kan ej jag få mala,
När ju äfven Hava-*mal*?
Och jag kan väl ock få gala
Likaväl som Portu-*gal*.

Stärl von Holstein ej jag gjorde,
Om jag fick en tusenlapp;
Detta jag väl slippa torde,
Då en liten papper-*slapp*.

Up-sa-la, men jag vill gnälla:
Lallalla, som är en trall.
Till min kropp kan jag få svälla
Likaväl som *Hudik-svall*.

Till och med en *fjerndel-sliter*
Jag, fast hel, en hund jemt slet.
Stundom jag omkring mig biter,
Blott för att *Elisa-beth*.

Bedja får jag väl en flicka,
Då ett *kar-bad* och *Sin-bad*,
Turkar kan jag väl få sticka,
Då en *myr-stack*, eller hvad?

Och kan icke jag få tiga,
När *Böt-tiger* liksom fler,
Och kan jag ej upp få stiga,
Fastän *Esaia-s Tegnér*?

Till min vän, fröken Lärka.

Äck, välkommen, lilla snärta,
Alla skalders favorit.
Jag blir glad i själ och hjärta,
Hvarje gång du tittar hit.
Till ditt lof min lyra klingar,
Fast ej »högt», som din ju gör;
Men att ej jag har fått vingar,
Kan väl icke jag rå för.

Allting fröjdas, när du flaxar
I din himmelsblå salong;
Skatan skrattar, kråkan kraxar,
Allt beröres af din sång.
Vinden spelar, skogen susar,
Sippan nickar, solen ler,
Hafvet sjunger, floden brusar,
Bäcken dig applåder ger.

All min kärlek jag dig skänker
Ända ifrån topp till tån,
Och jag mycket sedigt tänker,
Fast jag ser dig — nedifrån.

Ifrån år till år du varit
Glädjen min och är det än,
Och när din säsong har farit,
Blir jag sorgsen, lilla vän.

Kläd dig varmt! Så nära polen
Får man ej gå klädd i nät.
Släpet är för långt på kjolen;
Hälsa din modist med det!
Gamla grålla jag dig kallar,
Som kan tycka grått är skönt.
Den som jämt om våren trallar
Borde vara klädd i grönt.

Jag har undrat liksom flera,
När du gifvit matiné,
Huru du kan existera;
Du tar intet i entré.
Kostar ingenting aptiten?
Får du gratis klädningen?
Och konsertsalongen, liten,
Hvad betalar du för den?

Hvarje vår du får den nycken
Att traktera oss en drill,
Men att dikta vinterstycken
Duger du platt icke till,

Med din vårsång kan du, flicka,
Elda hvarje känsligt sinn'.
Hvarför kan du aldrig skicka
Till akademien in?

Om du fru är eller fröken,
Jag ej riktigt vet ännu.
När i fjol jag frågte göken,
Vet du hvad han svarte: — »Q.»
Jag i hagen sporde sparfven,
Då dit ut jag tog en tripp,
Och han gaf mig icke, slarfven,
Annat svar än: »Kipp, kipp, kipp.»

Ajöss med dig, sångardiva!
Nej, förlåt mig, stanna kvar!
Jag kan icke nog beskrifva,
Hvad du är mig kär och rar.
Om blott andra vore tyste,
Som de icke kunna alls,
Midt på näbben jag dig kysste
Och slog armen om din hals.

Sex flickor i en smäll.

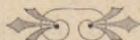
Nu jag ville bara
Eder låta veta,
Att sex flammor fina
Har jag allare'n;
Det är Hanna, Sara,
Emma och Margreta,
Raringen Kristina,
Rultan Magdalen'.

Hanna vill jag önska
Lycka liksom Sara,
Frid och frojd åt Emma,
Hälsa åt Kristin.
Greta månde grönska,
Och min lilla rara
Magdalen' må dämna
Tårefloden sin.

Hanna kan »Spastara»,
Stina lutan stämna,
Lena lärt sig veta
Mycket i pension.
Laga mat kan Sara,
Sy en kjol kan Emma,

Skura kan Margreta
Hela Vasabron.

Därför vill jag stämma
Alla strängar mina —
Deräs namnsdagsvecka
Ingått, som ni vet. —
Lefve Sara, Emma,
Lena och Kristina,
Hanna och min flicka,
Älsklingen Margret'!

Anna Stinas flyttningsvisa.

När månen vandrar på himlen blå,
Ja, hur skall visan jag börja,
Och säg mig, hur jag förtälja må,
Att jag har slutat att sörja.
Ty just den trånad,
Jag länge närde,
I denna månad
Den tjugufjärde.
Ta'r ändtligt slut.

Att vara piga — så tycker jag —
Är just det sämsta på jorden,
Ty man får träla från dag till dag,
Tills man en trasa är vorden;
Ja, man skall slita,
Och man skall slafva,
Och man skall plita,
Och man skall kafva,
Och man skall gno.

Mitt herrskap, herr och fru Gnällelin,
Hos hvillket länge jag vallat,
Det är ej endast ett hår af hin,
En hel peruk vill jag kalla't.
Hvad frun hon hväser,
Om gröten brännes
Och såsen fräser, —
Ja, käften hennes,
Den räcker till.

Det var en dag ej för längese'n
Jag gömde Anders i skåpet;
Och vips kom frun uppå flinka ben
Och ville tukta'n, det våpet.
Men gudskelof han
Har lärt exera

Och har fått gåfvan
Att kommendera
Som korperal.

En piga har ett förskräckligt sjå;
I rang hon jemförs med fäna.
För alla måste hon stå på tå,
Och hon skall skura på knäna.
Att hon får »saka»,
Det vill jag lofva,
Ty hon får vaka,
När andra sofva
Till klockan tolf.

Min lilla visa blef ganska torr,
Ty känslans eld ej mer glöder,
Men jag måst sjunga min stump på Norr:
Nu snart jag flyttar åt Söder.
Åt Norr jag mera
Ej kosan ställer,
Och tårar flera
Det aldrig faller,
Mitt ögas klot.

2

Tankar vid min väns graf.

Här han hvilar, gamle vännen,
I den svarta, kalla mullen.
Tårar sippra ur mitt öga,
När jag ser den gröna kullen.

Ingalunda han i lifvet
Utfört några hjältedater,
Men han var intill det sista
En den bäste bland kamrater.

Och bland alla mina vänner
Under himlens klara måna
Han den ende var, som aldrig
Kom och ville pengar låna.

Trogen sina pligter var han,
Hvart man honom ville ställa;
Alla vänligt han bemötte,
Fast han kunde också skälla.

Mången bland oss har det felet,
Att han vill till krogen styra,
Men jag vill min vän ej klandra,
Fast han ofta gick på fyra.

Han var dock ej oregerlig
Liksom de af ruset glade.
Om han rätt fick buse heta,
Ej ett enda ord han sade.

Sorglig ändalykt på lifvet
Fick min gamle vän i våras.
När jag tänker på den stunden,
Vill ännu mitt öga tåras.

Hemma i min lilla kupa
Tio famnar ifrån marken
Satt han vid det öppna fönstret
Och såg tankfullt nedåt parken.

Ett, tu, tre flög fram en dufva,
Och helt snabbt han sökte taga
Henne fast, men föll ur fönstret
Och tog så sig själf afdaga.

Aldrig glömmer jag den dagen,
När jag såg hans lik, det kalla.
Ännu vill mitt hjärta brista,
Ännu ögats tårar svalla.

Här är kullen, der han gömmes
I en låda, gamle slafven.
Hundkäk midt på kullen säger,
Att här är — en hund begrafven.

En midsommarvisa.

I dag hela dagen från morgon till kväll
Är midsommarafton, go vänner,
Och därför så ungdomligt lifvad och säll,
Precis som en pojk jag mig känner.
I stugan vi sitta förtroligt i lag,
Min gumma, den snälla, och jag.

Vi se genom rutan en välbekant syn,
Ett hägrande minne på ängen;
Vi skåda en majstång, som snuddar vid skyn,
Och lifvas af midsommarsvängen.
Vi minnas, hur sälla vi voro en dag
Som fästfolk, min gumma och jag.

Vi se, hur de leka på blomstrande äng
Och glamma kring smyckade stängen.
Se där synes nämnd'mans Kristin med vår
dräng;

Så hurtig man skådar ej mången.
Men jag tror att båda de blifva en dag
Precis som min gumma och jag.

Och vi äro stela, men kunde väl förr
I ungdomen snurra på tiljan.
Det var på den tiden, då hjärtborgens dörr
Blef klappad af kullor vid Siljan.
Dock, ungdomens glädje vi se med behag,
Min skrynkliga gumma och jag.

Vi titta på äggskal, på stången man fäst,
Och falla i tankar så fromma,
Nog äro de bra, kanske bättre än bäst,
Men bräckliga, sköra och tomma.
Ett lif lätt förstöres i ungdomens dag,
Så tänka vi, gumman och jag.

Det midsommar är, fast för oss är det höst,
Som hafva fått silfver i håren;
Men midsommarglädjen än bringar oss
tröst

I år som i hänsvunna åren.
Fast kroppen är bruten och bräcklig och
svag,

Vi glädjas, båd' gumman och jag.

Jag hade så mycket att tälja, men nu
Jag midsommarlåten får sluta. — —
Där brottas nu pojkarna mina, de sju,
En tafla natur från min ruta.
I morgon är strålande midsommardag,
Men hösten är gumman och jag.

Till första sommarflugan.

Hipp, hurrej! jag skrek,
Som om jag fått rek
Ifrån alla fyra väderstrecken,
När jag dig i går
Såg i stugan vår,
Lilla riksbekanta sommartecken.

Medan än jag låg,
Jag i dag dig såg
Upp i taket gå så tryggt och vaket.
Jag beundrar dig,
Som är så pass vig —
Inte kan jag gå så där i taket.

Men ett litet slag
Tyckte tydligt jag,
Att du, fluga, hade rakt fått »flugan».

Ty du rätt bastant
Som en delirant
Boxades med hvarje vägg i stugan.

Kännes lifvet tungt,
Så tag saken lugnt
Och förtreten svälj till sista klunken.
Hurtig var och käck,
Men blif ej så fräck,
Att du dränker dig i filmjölksbunken.

Surrar du ibland,
Rör det mig ej grand;
Vänskap jag förnimmer uti rösten.
Flyg ej från mig ut
Före sommar'ns slut;
Du får gerna bo hos mig till hösten.

Likväl kan du få
Tillstånd då och då
Att till Djurgårdsvillorna bege dig.
Det för dig går lätt
Att ta' plankbiljett,
Så att ingen människa kan se dig.

När jag är poet
Vid min skrifpulpt,
Kunde du mig hjälpa kommaterna;
Men på hvarje sak
Uti mitt gemak
Ser jag att du blott dig lärt punktera.

Visan, gjord med flit
Vid din ankomst hit,
Vill jag sluta med att ljudligt hurra.
När jag hurrat har,
Kan du såsom svar
Kyssa mig på nasus, lilla surra.

Olika sätt att färdas.

Mel.: »Lik en Afrodite» ... och »Tjuguåttan».

Sätten till att färdas äro mångahanda,
Och på väderleken oftast de bero.
Bäst man åker skridsko upp i Haparanda,
Kan i båt man vagga ned i Falsterbo.
Åldern härvidlag rätt mycket gör också;
Stora rida häst, men blott en käpp de små.

Vaggan är det första ekipage vi hafva,
Och den säkra kuskén själfva mamma är.
Därpå som små valpar vi på fyra trafva,
Fast det ofta sker med ganska stort besvär.
När man ändtligt själf kan gå en liten smul,
Drager man sin docka på två trådrullshjul.

Flyga kan man ock — på kärlekens små
vingar

Till ett himmelrike, som är »hennes» famn.
Och när inför presten man ses växla ringar,
Seglar man ju in i äktenskapets hamn.
När man där en månad legat har förtöjd,
Kanske man för återfärd sig känner böjd.

Man kan åka skridsko och på skida ränna,
Man i båt kan resa med en segelduk;
Och, som vi af skriften alla nogsamta känna,
Man kan äfven färdas i en hvalfiskbuk.
Men till månen klifva på ett hufvudhår,
Nej, den gubben går ej alls — men »rullan
går».

I landå man åker, ifall man är finer.
Tyske skräddar'n Zeitung reste i en lår.
Man i smör kan resa, äfvenså i viner,
Och med Davids höns rätt mången åka får.

Bacchihjälten vinglar, äfven då han står.
En »pol-is», han »drifver» fram, men —
»halfvan går».

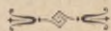
När ens leder än ej hunnit blifva kränka,
Far man utför berget på en skinnlapp bak.
Man kan åsna rida, man kan rida ranka,
Man kan rida ord, om man för det har smak.
Skyhögt på pegasen rider en fantast,
Men hans gamla svärmor rider hälst på kvast.

Då ej mun man hittar, man sig fram kan
leta,
Fram på rosor dansar mången, som mår
godt.
Man sig fram kan skoja, rulta fram och
streta,
Och man fram kan ledas i ett öra blott.
Man kan likt en bladmask klättra på en
stam,
Men ej som en äppelmask sig äta fram.

Järnvägståg och ångbåt samt velocipeder,
Karusell och släde kan man färdas på.
Mången utför trappan med en spark sig
reder.

Mången kan bli »knuffad» till sitt mål också.
Alla vi i rymden fara som små troll,
Och ballongen vår är hela jordens boll.

Sätten till att färdas äro mångahanda,
Ja, på ekipager finns det ingen brist.
Och när man omsider gifvit upp sin anda,
Mellan fyra bräder reser man till sist.
När så kroppen gömmts i jordens kalla mull,
Själ'n på Karons färja far till himlens tull.

Januarivisa.

»Mel.: »Och klockarfar han skall ju
allting bestyra . . .»

För första gången i år min lyra jag tar i,
Och första tonen, den galler just januari.
Jag önskar sjunga för hvar och en, som
har öra,
Om hvad man alltid i januari plär göra.

I januari man går på nyårsvisiter
Och nyförlofvad på nya stöflarna sliter.
Man ångerfull öfver juldepenserna sitter; —
Och mor i Boestad lagar matsäck åt Petter.

Den femtonde sig församla riksdagsmän alle;
Den tjuguåttonde gratulera vi Kalle;
Den tjuguförste är *Oscar* född, som vi känna;
Den tjugusjette man hållermarknad i Grenna.

I januari man granska plär protokoller;
Man skottar snö, och små bolagsstämmor
man håller.
Och redaktörer, som efter läsare leta,
Prenumerantcirkelns diameter få veta.

I januari man kunskap får om de döde
Och om de födde och om de äktades öde. —
Och ibland tidningar får man då lära känna,
Att ingen håller, hvad lofvadt är med en
penna.

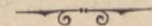
I januari man granskar räkenskapslängder
Och skickas räkningar, så att man blir
befängder;
Man kammar håret och likaså polisonger
Samt tvättar ansigtet en och trettio gånger.

I januari begynna skolorna verka;
Taxeringsnämnderna vår kredit söka stärka.

Hvartenda bokslut man söker få undan-
stökadt,
Och Boström gläds, för att statens kassa
sig ökat.

I januari gå alla menskor och undra,
Om domsbasunen år 1900 skall dundra.
Ja, vid hvart nyår en skräck beta'r mensk-
ligheten
För Anders Berggren, Flammarion och
kometen.

I januari Carl Gustaf gick bort till Fyen
Samt klådde alla de tappre danskar i Byen.
I januar' ske de flesta storverk, vi prisa:
I januari jag smidde denna min visa.

Februarivisa.

Mitt värda herrskap, jag er pre-
sentera vill en visa,
Hvari jag skulle vilja fe-
bruari månad prisa.

Men snufva får man, då i snö
Man dagen om skall traska,
Då influensan hotar gö-
ra en till stoft och aska.

I februari blir uppskof
Med jagt på alla trakter,
Förutom med notis- och rof-
djursjagt och kärleksjagter.
Minst uti denna månad ju
En fyllhund sjuk sig lagar,
Ty han är pirum endast tju-
guåtta korta dagar.

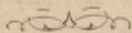
För att i hundar taga fatt
Poliser ständigt trafva,
De hundar blott, förstås, som skatt-
emärke icke hafva.
På åkrarna man små kompo-
ster lägger ut på landet;
Man skidor och man skridsko å-
ker ofta, om man kan det.

För snufvan blir man illa hädd,
Ty alla en begabba.
Till henne säger man: — »Bidd vädd,
Bidd sköda, öbba flabba!»

Hvad värst att dölja vara lär,
Och som är svårt att kufva,
Är hosta just och dito kärlek
samt en envis snufva.

I februari många saker
tima och passera;
Kanske re'n då Hedinska
brasan kommer att rasera.
Då kanske »Södra Sverige»
flyter, se'n man gnott ihärdigt;
Och det kan hända då, att
Nykvärns pappersbruk blir färdigt.

Den sjunde *Richard* tar sin
Sofi hem, och hvarför icke?
Ty då sin namnsdag har han,
skomakargesällen Rikke.
Den sista dagen början
sin Ju fastlagstiden tager,
Men icke därför jag det
minsta skall mig svälta mager.

Marsvisa.

· Känd melodi.

Plingeplingeplang och plingepling-san
Nu från strängen ljude vidt omkring-san.
Mars mig lyster prisa
I en liten visa,
Ty då ske så underliga ting-san.

Gumman jorden synes då gå bar,
Tills sin gröna kjol hon på sig tar.
Uti mars de flesta
Dödsfall för det mesta
Tima på den jord, där jag är kvar.

Kära kattor kvida här och där,
Ty det deras smekemånad är.
Är det under, att en
SjälF blir kär af katten,
Då ju själfva katten kan bli kär?

Första »kullan» skjuts, som hitåt for —
Inte *Morakullan*, utan *mor* —
Lilla lärkan skådas,
Och Marie bebådas.
Barn och barnabarn få bondens kor.

Tjadertuppen börjar då sitt spel,
Op'rans spel blir kanske då krakel.
Om ej mer fru Linden
Sminkar sig på kinden,
Blir det säkert Axel Rundbergs fel.

I Norrström man fångar nors med håf.
Målarna få »kondis», gudskelof.
Sjöarna bli fria.
»Venus» och »Sofia»
Spacklad akter få och dito skrof.

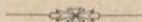
De i mars i »mars» i Stockholm gå
För att köpa tomt att bygga på.
Mycken hosta får man,
Ty till juden går man
Med sin varma vinterpaletå.

Utaf Stockholms stadsfullmäktigår
Välja ny en del i mars man får.
Ny Themptander väljes. —
Och, som det förtäljes,
Hasselbacken öppnas för i år.

Fast mars månad menniskan gör skral
Och förlänar allehanda kval,

Att han jämt må grönska,
Hyresgäster önska,
Ty i nästa börjar nytt kvartal.

Denna visa, som är full af stil,
Skref jag ej med lögnens »dalmas»-pil.
Jag kan ej mig truga
Att offentligt ljuga,
Men jag skall försöka i april.

Aprilvisa.

Mel.: »När månen vandrar...»

Med denna sannbit jag hopasatt
Jag hållit på mig förstöra,
Ty skrifva visor båd' dag och natt,
Det är ett Helsinglands göra.
Och nu som förr jag den dygden äger,
Att det är sanning hvart ord jag säger.
April! April!

Se, blå är jorden och himlen grön,
Och svart som sotet är krita,
Och våt är solen, och torr är sjön,
Och korparna äro hvita.

Och dagens öga för jordens gäster
Går ned i öster och upp i vester.

April! April!

Och nu är allt som är kantigt rundt,
Och korta lif äro långa,
Och alltihop som är tjockt är tunnt,
Och stora hål äro trånga.
Och man har färdats på alla hållen,
Att fyrakantig är jordebollen.

April! April!

En kossa kalvvar och får en häst,
Och nu bli hästarna gröna,
Och blott förlorade ägg som bäst
På landet värper en höna.
En sparf fått skinnpäls till sommarkläder,
Och gamle räfven går klädd i fjäder.

April! April!

Hör, tuppen drillar högt upp i skyn
Till fröjd för känsliga sinnen,
Och lilla lärkan där bort i byn
Kuckelikuar på pinnen.
Och oxen kuttrar, och dufvan vrålar,
Och drängen grymtar, och grisen skrålar

April! April!

Förunderlig är nu lifvets lag;
Hvar flicka kyssar förskjuter.
En käring tiger för hvarje dag
I tio långa minuter.
Och en skandal — ska' vi ingå vadet? —
Den kommer aldrig i tidningsbladet.
April! April!

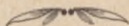
Man har berättat mig alla dar,
Att herr Andrée skall till polen;
Det är ej sant, som jag funnit har,
Ty han skall flyga till solen.
Och själfva målet för denna traden
Är undersökning af värmegraden.
April! April!

Att lifvet växlar på många vis,
Det är ju alldeles gifvet.
Men denna jord är ett paradis,
Och ljust för alla är lifvet.
Det är båd' sorgfritt och godt och soligt;
Ja, detta lifvet är mycket roligt.
April! April!

Och när man sjunger på sista vers
Och fått med lifvet försoning,

Man hoppas göra en god kommers
Uti de saligas boning.
När väl man kommit till andra stranden,
Sankt Peter ropar och slår med handen:

»April! April!»

Majvisa.

Mel.: »Och Petter Jönsson han
såg i Fäderneslandet» ...

I maj man sätter spenat, som kokas i soppan,
Och dito morotsfrön lika bruna som loppan.
Potatis sätter man, som bacchanterna prisa,
Och typografen han sätter denna min visa.

I maj i drifbänk man efter jordgubbar letar.
I maj man filbunke i mustascherna smetar.
I maj vill bagaren uti Stockholm ej baka;
Snart kanske får man ej ens ett hål af en
kaka.

De, som i maj »suttit inne» likasom fångar,
Nu sitta ute vid alla kyrkogårdsgångar.
Och alla fönster i rummen måla de hvita,
Så att man kan slå ut fönsterrutor — »på
krita».

I maj blir grönt utaf själfva gullgula solen,
Som då Andrée önskar större se upp vid
polen.

Till sista maj alla gamla festprissar törsta,
För att de gaskade allt för mycket den
första.

I maj man vårhattar sett, hvarhålst man har
vandrat,
Men frälsningsflickor ha »kyss-mig-nu-om-
du-kan-hatt».

I maj man kossorna släpper ut för att beta,
Och bete måste den också ha, som vill meta.

I maj små kullor sig ta en sväng med gar-
dister
På Gröna Lund, där det finnes »positivister».
Vill man ej höra positivistens kantater,
Man för en tvåöring går på Kasper-teater.

I maj fås kyckling och likaså ny potatis,
Men ack, tyvärr, får man det ej alldeles
gratis.

Men majregn får man i maj på regniga
dagar

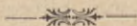
För ingenting enligt alla himmelska lagar.

Vi önska farbröderna i maj åt Bahia.
I maj den femtonde gratulera vi Fia.
I maj den ar'tonde kommer »Erik med axet»,
Som längre fram vi se glänsa gult liksom
vaxet.

I maj ses parker och trädgårdstäppor för-
skönas.

I maj blir nötköttet dyrt och likså en hönas.
Och för att dagen i maj sig jämt prolon-
gerar,

Man för en kortare just i maj demonstrerar.

Junivisa.

Mel.: Zandahls kanon.

I juni man börjar att skolorna sluta,
Och vårvindar friska då sluta att tuta,
Och hästarna börja på grönbete gå,
Och då vill min pegasus penninggräs få.

I juni man klipper af ullen på fåret —
Men presten han klipper sitt får hela året.
Den sjätte på pingstda'n i hvarje vår stad
Hvarenda Gustavus är lifvad och glad.

I juni blott bom våra skyttar få skjuta,
Och tarrarabom chansonetterna tjuta.
Vid järnvägen är man så innerligt snäll,
Att tiden förändras på tågtidtabell.

I juni ses flugor med myggorna svärma,
Små envisa flygfån, som men'skan förnärma.
I juni far biet ur kupan och drar
Ur blomman, hvad fjärilen täckts lemna
kvar.

I juni man är ej det minsta generad,
För att någon mal blifver grymt *mal*pla-
cerad,
Ty då strör man peppar i päls och i schal,
Så malen dör svältdöd i tusendetal.

Och midsommarsol'n är för socialister,
Ty den mer och mer sina guldstrålar mister,
Så att de förenade arbetar'lag
Från slutet af juni få kortare dag.

I juni man börjar att klunka vid Porla
Vid stilla Bethesdor, där herrskaper sorla.
I städer ha pigorna lugnt hela da'n,
Blott därför att herrskapet rest ifrån sta'n.

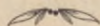
I juni på gökotta går man med flammen
Och dansar kring midsommarstången med
gamman;
Och barn hoppa hage och leka »ta-fatt»
Kring Bellman och Lidner vid klingande
skratt.

Polisbyxor blåa i juni bli hvita,
Och hvita små strumpor man drager på
Brita.

I skjortärmar hvita går mången med flit,
Och flickor man ser i studentmössa hvit.

I juni man slutar att lyktorna tända,
Och grekiska krigsflammen slocknar kan-
hända.

I juni tar halfåret slut utan prut — —
Och nu tager denna min mästersons slut.

Julivisa.

Mel.: »Du klagar, men du klagar dumt» ...

»Nu lyser julisolen klart»
Och skrattar dagen lång,
Och är det då så underbart,
Att sinnet stäms till säng?

Hvad som i juli plägar ske
På Skandiens gröna fläck,
Därom vill nu besked jag ge
Med penna och med bläck.

I juli blommar linden bäst,
Och humlan har kalas,
I juli leker braxen mest,
Och stora kräftor ta's.
Och hummern faller rommen då
Och byter om sitt skal.
Och änder då vi skjuta få
I hundratusental.

Ack, juli båd' palats och tjäll
Plä'r mycket bjuda på.
Borstnejlika och eternell
Samt humle blomma då.
Lavendeln lyser då så grön
Som aldrig än förut.
Reseda, stormhatt, tusenskön
I juli spricka ut.

På nytt man boskap släpper ut
På bete vidt omkring,
Och svin på trynet utan prut
Få ny förlofningsring.

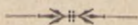
Den lille bäfvern bygger hus
Med erkänd schwung och grace.
Vid riksdagsbygget vårt burdus
Han borde blifva bas.

Man bryter löf och mejar vass
Och gula rågen skär;
Man bergar ängshö lass på lass
Allt under stort besvär.
Man bränner torf och svedjar land
Och samlar kummin in.
Och bleker väf och bleker band
Gör lilla gumman min.

I juli se vi Sara fin
Med våta ögon le,
Och Hanna, Emma och Kristin,
De lipa äfven de.
Och Magdalena tänker så
I idel sorgsenhet:
»Hvarför kan jag ej gråta få,
Då syster min *Margret*?

För juli gör jag min honnör,
Ty jag har gjort det rön,
Att hvad han mest är utmärkt för
Är det, att han är skön.

Se bara, hur han strålar nu
Kring nåjden vidt och bredt.
Som månad är han numro sju,
Men likväl numro ett.

Augustivisa.

Mel.: »När månen vandrar på fästet blå»...

Äck, hvarför klaga på tiden jämt,
För att han snål är på håfvor!
Ty hvarje månad jag tror bestämdt
Oss gifver tusende gåfvor:
Augusti hvete
Fullt moget ger oss;
Med dagar hete
Han ock förser oss —
Han sparar ved.

Och mycket mån uti denna mån'
Om att de älskande låna
Sin silfverlykta i löfbersån
Är allas älskling, vår måna.

Fast skön och härlig
Han plär ej värma,
Men om att kärli-
ga par få svärma
Är månen mån.

Uti augusti ses georgin;
Från djupet upp ger sig fisken.
Uti augusti får bonden lin
Och malörtsblomster till besken.
Och till att flytta
Det storken lyster,
Som har den nytta,
Att utan syster
Blir lillebror.

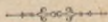
Och näktergal'n, som små drillar slog
I törnebusken, är faren,
Men flugan stannar, förtretligt nog;
Sin tredje kull föder haren.
Den jord man trampar
Af solen lockas
Att ge oss svampar
Och bär, som plockas
Och bärs »med krus».

Uti augusti vill ändtligt fly
Rötmånaden het och bitter;
Då tröskas säd, som är splitter ny,
Då slagtas baggar och getter.
Där rågfält gunga
Man går med lia;
Små föl, helt unga,
Ifrån att dia
Man vänjer af.

Uti augusti har nog Andrée
Nått jordens öfversta ända.
Från nordan räddats ha alla tre;
Ballongen fastnat kanhända.
Han fast är vorden
Vid själfva polen
Och lyfter jorden
I hast till solen,
Där vi bli mos.

Att i augusti oss skrämman mest
Af värmen åskan får lust i;
Hon dundrar värre än någon prest;
Salut oss gifver augusti.

Nu om augusti
Jag vet ej mera,
Som plägar just i
Vårt land passera,
Och därför punkt.

Septembervisa.

Mel.: »Jag sjunger hi, och jag sjunger hej» ...

Jag är så innerligt glad i dag,
Att jag en visstump vill drilla.
Den skall bli vacker, försäkrar jag,
Den skall ej alls låta illa.
Om blott ni tålar er en sekund,
Så skall ni bums komma underfund
Med hvad som händer i september.

Uti september man göder svin,
Som icke judar få spisa.
Man häcklar hampa och häcklar lin
Och häcklar denna min visa.
Potatis plockar hvar bonde då,
Så att vi bränvin till julen få
Och litet drängaskrål på vägen.

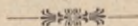
Man lägger mur kring sin åkerlapp
Och täcker ladugårdshusen.
Man slutar skörden, som man fick knapp,
Ty jorden blef ju så frusen.
Man klipper fåren på nytt med sax,
Man skattar kupor och smälter vax
Samt skjuter elg i fjorton dagar.

Uti september, då mognar rönn,
Då dansa asklöf med vinden;
Och löfven faller min vackra lönn,
Som jag planterat vid grinden,
Och nypon mogna och oxelbär
Samt jungfrupäron, och kanske lär
Med »Adamsäpplen» så ock hända.

Då ta' de afsked af oss, ett kort,
Båd' svalan, gladan och tranan.
Ringärlan knallar sig också bort,
Och vakteln ock fått den vanan.
Från gröna ängen sig flyttar knarr'n;
Det må han gerna, den lille »blarr'n»,
Som bara legat där och rapat.

September månad är våt och sur
Till men för stöflar och kappa;

Det är ej underligt, eller hur?
Då gubben Höst är hans pappa,
Som låter stormar på jorden gny,
Så kjolen nästan blir paraply
På alla flickor uti staden.

Oktobervisa.

Mel.: »Lik en Afrodite» ...

Här en liten visa jag er presenterar
Som en donation, förr'n jag en gång skall dö.
Jag vill blott besjunga, om det intresserar,
Hvad som i oktober sker på skandisk ö.
Jo, just i oktober slagtas bondens ko;
Galten ock går hädan liksom galtens so.

Stormarnas orkester ljuder natt och dagen,
Regnet skvalar ned från svarta himmelen.
Tusen gå i bakrus och ha ondt i magen
Efter jubiléet och utställningen.
Snobben drack champagne, och busen tog
sin sup,
Så det samfäldt sjöngs »Ur svenska hjär-
tans djup».

Ogräs bort man skaffar, larver man utrotar,
Frö man samlar in, och virke lägges upp;
Fisken narras då i håf, men ej i notar.
Många fåglar flytta, men ej hönans tupp.
Falk och häger flytta; beckasin och and,
Stare, bofink, lärka lemna ock vårt land.

Nu uti oktober tänka Lundströms flytta
Till ett bättre folk uti en bättre gränd,
Ty värdinnan deras är en skvallerbytta,
Och som en bulvan har värden gjort sig
känd.

Och den tjugufjärde, då de fria bli,
Flytta drängen Lars och pigan Ann' Marie.

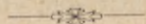
Löfven i oktober dansa vildt med vinden,
Ty de fällas då af hassel, björk och al
Samt af eken, boken, hæggen, almen, linden,
Flädern, aspen, pilen och af poppeln smal.
Ållon samlas in till hälgdagskost för svin;
Rönn och oxel lysa utaf sjelfva hin.

Ull på landet kardar hvarje flitig gumma,
Så att barnaskocken vinterstrumpor får.
När de kardat ullen, trådarna de tumma.
Oj, oj, oj, oj, hvad spinnrockshjulet går!

Fönsterna man tatar uti stugan sin,
För att Kalle Bore ej skall slippa in.

I oktober sju och åtti bolagskrogar
Uti Stockholm fira jubiléet sitt,
Ty se'n tjugu år man nu på dem sig rogar
Vid sin lille »nubbe» och sin »akvavitt». —
Och uti oktober detta händer ock,
Att jag skall beställa mig en vinterrock.

I oktober glänser näsan som cinnober,
Biten utaf stormen ifrån nordanland.
Tänder hela Sverige hackar i oktober,
Och man blåser flöjt i fingrarna ibland.
Ja, jag darrar redan ifrån tå till topp,
Därför vill för denna gång jag säga stopp

Novembervisa.

Mel.: »Litet bo jag sätta vill» . . .

Nu ni frågar, som jag hör,
Hvad man i november gör.
Hvad man ej gör i september,
Gör man just uti november.

Om ni detta tro ej kan,
Får ni fråga någon ann'.

Men om blott ni ro mig ger,
Skall ni strax få veta mer.
Man kör bränsle hem till spisen,
Skarpskor hästarna mot isen,
Spritar fjäder, stöper ljus,
Hugger timmer till små hus.

I november blir man van
Att gå krasslig hela da'n,
Och man snörflar: »Hör du babba,
Värb opp fläderte bädd sabba!
Bycket döjd blir bubbs didd babb,
Om du sdufvad liddra kadd».

Kalle Bore, hvit som ull,
Ritar fönsterrutan full
Af små landskapsmästerstycken,
Riktiga små silfversmycken.
I natur, i ton och färg
Går han upp mot Edvard Bergh.

Men han farlig är bestämdt;
Skogens björnar har han skrämt,
Så de bli så sömnigt blide,

Att de gå i vinteride.
Om han mina skrämde så,
Ack, hvad tack han skulle få!

Myran, som jag städs' berömt,
I sin varma stack sig gömt,
Rädd för rusk och influensa.
Årets sista blommor glänsa,
Aster, solros, gyllenlack;
Och för det ska' de ha tack.

Haren får en ny habit
Utaf snöhvit kolorit,
Alltför vacker för en tocken.
Hvar han kan få tag i rocken,
Ja, se det, det vet man ej.
Vänder han den gamla, säj?

Svanen afsked af oss tar,
Mårtensgåsen stannår kvar.
I november, seden trogen,
Julved hugger man i skogen.
Och till sist nu sägas kan,
I november tittar man.

Decembervisa.

Mel.: »Nu tror jag det kan vara tid
att tänka på refrängen...»

Nu elfva månader i år
Förgått, och i min hjärna
»Till flydda tider återgår
Min tanke än så gerna».
Dock har jag haft som till en vän
Till denna månad trånad,
Då alla kvinnor liksom män
Gå på sin tolfte månad,
Då det blir jul
I hvarje skjul,
Där förut jul ej fanns en smul;
Och därför hälsas månaden
Som ifrån himlen lånad.

Då drar man ved för att få ro
För vinterns gud, den besten;
Och på julafton till sitt bo
Drar skatan första kvisten.
De flesta fåglar flytt gu'nås,
I brist på nödig näring;
Dock har jag kvar båd' sparv och mås
Samt ugglan — och min käring.

Och domherr'n har
Jag också kvar,
Ty jämt behöfs en lagklok karl;
Och spinkar dansa på min ås
En liten jösschäring.

Snart mycket mera »ljus» man får,
Än sommar'n oss beskärde,
Ehuru solen lågt nu står, —
Fast icke uti värde.
Hvar kyrka fylls med strålgans ren
På alla håll och kanter;
Och skogen tindrar — sicken en! —
Med rimfrostdiamanter.
Och stjärnor se'n,
Hvarenda en,
Ses glänsa med ett magiskt sken;
Jag bytte ej enda en
Mot Li-Hung-Changs kontanter.

Snart finns det mat uti parti
I alla skafferier,
Och gårdarna på landet bli
Små julölsbryggerier.
Man lägger sax för räfvarne,
Ty gäss de annektera,

Som nu få fasta, så ej de
I värpning deklinera.
Man rensar frön,
Man går på sjön,
Man bildar slädparti på snön,
Och slott, förtjusande att se,
Man kan af den formera.

Jag för december gör honnör,
Som låter nytt år börja,
Men om ej detta sker, så bör
Man jordens axel smörja.
Dock skall det snart, som jag vill spå,
Till nyår ändtligt stunda;
Ty går det så, som det skall gå,
Det går ej annorlunda. —
Nu utan hän
Skål för hvar mån',
Som hitintills oss flyktat från!
Om för december skålas må,
Det få vi se'n begrunda.

Gustafva och jag ska' flytta.

Vi ha bott på Rosengatan
Sedan året nittisex,
Men värdinnan, den ragatan,
Vill oss fösa ut med kax;
Ty det fattas oss till hyra
Hundra krisch för ett kvartal,
Blott för att min dumma lyra
Ej förtjänar ett penal.

För en bättre lott vi slafva,
Slafvat ända se'n i fjol,
Då ju jag och min Gustafva
Böjde knä på kullerstol.
Men ju mer vi gno och streta
För att lyckans häfvor få,
Stå vi, som vi nog fått veta,
Lika fattiga ändå.

Frågan är nu den allenast:
Hvar i världen ska vi bo?
Kunde jag, jag ville genast
Köpa hus i Örebro,

Där tant Lotta, gamla gumman,
20,000 oss beskär,
Men vi få ej denna summan,
Förr än gumman kolad är.

Ja, hvart ska' vi flytta kunna,
Jag och liten vän till dess?
Ska' vi krypa i en tunna
Liksom förr Diogenes?
Kanske få vi bo på logen
Utan lås och utan läm
Eller bort i Lilljansskogen
Uti busken numro 5.

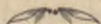
Stort är icke husgerådet,
Ganska fort ihop det smalt;
Ack, det synes knappast, då det
Står på stampen nästan allt.
Ja, till sist, det kan jag säga,
Intet återstår oss än.
Snart vi svepa hvad vi äga
Uti Stockholms-Tidningen.

Få vi 20 tusenlappar,
När den gamla tanten dör,
Jag till Zeeland genast schappar
För att blifva guvernör.

Men kan ej så högt jag stiga,
Ifall nornan blir för sträng,
Stafva får ta plats som piga,
Och jag får ta plats som dräng.

Ja, hvart skola vi väl stulta
För att få ett eget bås.
Förr hon var min tusserulta,
Men är nu mitt kors, gu'nå's.
Om jag fått en annan kvinna,
Mindre fet och mindre dum,
Skulle jag på stunden finna
Hvar som hälst ett litet rum.

Ej vi veta, hvar vi landa,
Och likt Sehlstedt är min tro:
»Är man född i Haparanda,
Skall man dö i Falsterbo.»
Ett vi veta dock och hoppas
Öfverallt uti vår värld,
Att vi få i grafven stoppas
Vid vår sista flyttningsfärd.

Vi ha flyttat.

Ändteligen nu vi hafva
Rum och kök i staden fått,
Där båd' jag och min Gustafva
Trifvas redan ganska godt.
Rummet är en liten låda,
Men är rymligt nog ändock
Till att klämma in oss båda,
Fast Gustafva är så tjock.

Flyttningen var rätt besvärlig,
Mången sak förstörd man fick.
Spegeln, där man blef så härlig,
Uti tusen bitar gick.
Söndertrasad blef i grunden
Hela staden Lissabon;
Kvar af tafior finns blott hunden
Samt en bit af Melanchton.

Gipsfiguren, herr Gambetta,
Svårtades af stadsbud så,
Att vi måste gubben tvätta
I ett handfat da'n därpå.

Venus sargades på kroppen,
Öronlös blef kungens fru,
Kejsar Wilhelm miste knoppen,
Och furst Bismarck sprack itu.

Tvänne stolben utaf furu
Amputerades också.
Jag kan ej begripa, huru
Åkardrängen körde då.
Hur det tillgick, vete herran,
Men af drängen jag förnam,
Att det skedde just då kärran
Stötte mot en torgmadam.

Fyra trappor få vi trafva,
Innan vi vår kupa nå.
Utsigt åt ett tak vi hafva
Med en sotig skorsten på.
För att det finns hål i rutan,
Är jag ej det minsta bang,
Stormens tjut, när jag rör lutan,
Är mitt ackompanjemang.

Fastän kakelugnen röker,
Och fast godt om »väggor» finns,
Likväl tåligt jag försöker
Att må bra liksom en prins.

Fast på gropigt golf vi vandra,
Och fast kupan jämt är skum,
Tänker jag, det finnes andra,
Som ha mycket sämre rum.

Köket med en fru vi dela,
Som kan väsnas väl för sju,
Men jag skrattar åt det hela,
Och detsamma gör min fru.
Häromdagen nedvid knuten
Skälde hon så arg och sur.
Blott för att jag sa': »Håll truten!»
Blef hon ilsken som en tjur.

Jag i dag till Stafva sade,
Sedan ömt jag henne kysst:
»Om ej käringen vi hade,
Kanske blefve det för tyst.
Må hon skälla, så det svider
Med sin fjunbevuxna trut,
Hennes käbbel sent omsider
Skall mot vaggsång bytas ut.»

Vi ha blifvit tre.

Klockan fem på morgonkvisten,
Just då tuppen gol på pinn',
Kom det i vår kupa visst en
Liten rallebuse in,
Ty han skrek och lefde pajas,
Så att än jag döfhet har.
Skriket liknade en kajas,
Fast det kom ifrån en karl.

Pojken, som blef döpt af presten
Till herr Matts, är styf tenor.
Ödmann numro 2 för resten
Blir han, då han blifver stor.
Att vi ingen vagga hafva,
Vållar oss just ingen sorg,
Ty hon var så praktisk, Stafva,
Att hon köpte Matts en korg.

Pojken har fått pappas näsa,
Munnen mamma har bestått;
Fastän liten, kan han snäsa,
När han ingen di har fått.

Om hans korpulens jag ägde
(Relativt) jag ansedd stod.
Kan ni gissa, hvad han vägde?: —
Femton skålpund och två lod.

När som pojken knyter labben,
Syns det, att han är en karl,
Och när Stafva smeker grabben,
Herre gud, hvad hon är rar!
Hon kan sitta halfva natten
Vid sin korg med Mattsen sin,
Och hon är så rädd om »vratten»,
Som han vore en rubin.

Men jag harmas, mina vänner,
Och mitt hjärta svartsjukt slår.
Stafva knappast nu jag känner;
Ingen enda puss jag får.
Matts, den lille kale, smale,
Kan hon gifva kyss på kyss: —
»Vyss, vyss, vyss, du lille »lale»,
Vyssa nanna, vyss, vyss, vyss.»

»Vyss; vyss, vyss, du lille lale,
Söte tusserulteruss»,
Hör jag ständigt, men tvi vale!
Jag får själf ej någon puss.

Det känns ensligt upp i kåken,
Fast vi blifvit tre gu'nå's.
Är det inte själfva håken,
Att man skall så snart försmås?

Bort med lyran! Pojken gråter,
Och min sångarmö vill fly.

Tänk så roligt lillen låter:

»A, o, u, å, e, i, y.»

Visan, skrifven för en luta,

Kan jag knappast sluta nu;

Pojken henne kan få sluta: —

»E, i, y, a, å, o, u.»

Jag har blifvit barnpiga.

Jag kan icke alls förtiga,
Att jag nu fått kondition

Som »passopp» och barnapiga

Åt en liten mansperson. —

»A, o, u, å», — »vyssa nanna», —

»E, i, y, ä», — »vyss, vyss, vyss»;

Så det ljuder, om ni stanna

Nedanföör min vindskabyss.

Pojken, presenterad redan
Som en pajas och bersärk,
Har nu pipit hela freda'n
Som ett litet orgelverk.
Lillen hungrar nog förskräckligt;
Men från källar'n »Göta älf»
Skall jag skaffa mat tillräckligt —
Tänder får han skaffa själf.

Titta, hur hans tårar flyta
Under pip och lip och skri.
Jag får knappast honom snyta,
Förr'n han gnäller: »I, i, i».
Han kan stora strömmar gråta,
Då han ej kan trösta sig;
Ja, han lipar knäen våta
Både på sig själf och mig.

»Jag är här på ögonblicket»,
Sade Stafva, då hon gick;
Men det håller föga strecket.
Hvad har hon för ögonblick?
Skall jag sitta stel och krokig
Med en lymmel på en stol?
Herre gud, hvad jag var tokig,
När jag gifte mig i fjol!

Himmelskt ljuft det var, jag tyckte,
När i fjol så glad och fri
Stafva hjärtat ur mig ryckte
Med sin »skottårspoesi».
Då var hon min lilla snärta,
Och vi kände oss som ett.
Nu hon stulit pojkens hjärta;
Jag har fått tillbaka mitt.

Då hon smickrade så näpet:
»Hvad du knäpper lyran bra»!
Nu det heter: »Bort med skräpet!
Du kan gerna pojken ta.
För att köpa fisk i staden
Måste nu jag springa ut. —
Jaså, du vill inte ta den.
Åh, du borde veta hut!»

Nu jag lallat »Vyssa nanna»
Utan att få tyst hans hals.
Jag försökt med »Hosianna»,
Men det hjälpte icke alls. —
Nej, men se, hur mildt han skrattar,
Som han såge en — och hvem? —
Jo, hans aning nog jag fattar.
Tyst, nu kommer mamma hem.

Vi få ärfva.

Nyss jag tänkte på kontanter,
Sorgbetungad i mitt sinn',
Då ett bref med svarta kanter
Stacks igenom dörren in.
»Stafva», skrek jag helt förtroligt
Och till köket tog en tripp,
»Kan du tänka dig så roligt,
Att tant Lotta kolat vipp!»

Jag fått veta sedermera
Om tant Lottas donation,
Att en tusenlapp få flera;
Fem får pigan. Lycklig hon!
Vi få resten af det rara.
Ack, hvad hoppet lyser grönt!
»Här är gudaskönt att vara.
O, hvad lifvet dock är skönt!»

Där hon plägat handla, Stafva,
Ha vi fått så stor kredit,
Att vi mer än rikligt hafva . . .
Titta blott i skafferi't!

Rökta gåsbröst, sik och röding,
Tjäder, orre, höns, kalkon,
Ål och gös och — Gustaf Fröding,
Ditlagd uti distraktion.

Vi en flygel ha fått hyra
Utaf Malmsjös fabrikat
Och hängt upp min gamla lyra,
Som ej ens förtjänar mat.
Stafva jämt pianot nöter,
Fast dess ljud är likt en katts. —
Sången till musiken sköter
Lille »lalingen» herr Matts.

Hvart jag nu i staden rantar,
Lyfta de på hattarna.
Det är hin, hvad några slantar
Kunna göra menskan bra!
Förut jag i slitna trådar
Var ett vrak på lifvets älf.
Om jag nu i spegeln skådar,
Bugar jag mig för mig själf.

En stege,

teknad med rim.

Ja ack,	För jor-
Om jag	dens mö
En vae-	Jag tor-
ker dag	des dö.
en stege fann,	Men få
Så här-	Här finns
ifrån	Som må-
Till kä-	nens kvins.
ra mån' jag ledigt hann,	De ak-
Jag vil-	ta hvar
le klif-	Förak-
va till	tad karl;
En di-va där i mån',	Och där-
Invid	för jag
Hvars bröst	Begär
Gafs frid	En dag
Och tröst åt jordens son;	Att få
Då smär-	I sky
tan kvitt	Till må-
Blef hjär-	nen fly,
tat mitt.	

En flicka, som kan tiga.

»Säg, vet du», sad' Hanna i Dalen
Till Mia, som tjänar i Bol,
»Att kyrkvärdens enka är galen
I drängen, hon stadde i fjol?
Så sade Sofi, hennes piga,
Och svor på, att saken var sann.
Men, ser du, jag lofvat att tiga —
Och tiga är just hvad jag kan.»

»Hva' sa' du?» sa' Mia till Hanna,
»Har kyrkvärdamor blifvit kär?» —
»Ja visst, och Sofi kan besanna,
Att detta förhållandet är.
Hon sett, huru kärligt de bliga,
Hur ofta de pussat hvarann';
Men se, jag har lofvat att tiga —
Och tiga är just hvad jag kan.»

»Åh herre min je, så du säger!
Men blir det parti af det där?» —
»Jo, ser du, för intet hon väjer,
Ty menskan är dödligen kär.

Om icke hon velat sig viga
Med drängen, han left, hennes man;
Men heligt jag lofvat att tiga —
Och detta är just hvad jag kan.»

»Han left? Säg, hvad menas med detta?
Bestämdt måste allt vara drift.» —
»Nä' tack du, ty jag kan berätta,
Att kyrkvärden dödde af gift.
Så säger Sofi, hennes piga,
Som vet lite mer än en ann';
Men, ser du, jag lofvat att tiga —
Och tiga är just hvad jag kan.»

»Af gift? Fick han det uti maten?» —
»Jaha; och en dosis så stor.
Och gissa, hvem gjorde mandaten?
Jo, det gjorde kyrkvärdamor.
Som förr jag ej mera kan niga
För henne, som mördat sin man;
Men kära, jag lofvat att tiga —
Och tiga är just hvad jag kan.»

»Och därför jag beder dig, Mia,
Ej säga om saken ett knyst,
Ty bättre än fälla är fria,
Och klok, det är den, som är tyst.» —

Och Mia, en tjugu års piga,
Hon sad', i det tårarna rann:
»Ja, nog skall jag lofva dig tiga —
Ty tiga är just hvad jag kan.»

Till sista sommarflugan.

Hvad du blifvit trög,
Du som förut flög
Likt en pil i klara sommarskenet!
Går du så på skämt?
Du är halt bestämdt;
Kära barn, när bröt du af dig benet?

Kom till mig i knä't,
Skall jag laga det;
Det skall gå geschwindt med den affären.
Nej men se, du svann...
Tror du ej jag kan?
Skall jag skicka efter vet'rinären?

Förr du var så glad,
Att jag till mig sad':

»Tänk så trist, om ej jag hade flugan!»
Stundom sprang du här,
Stundom sprang du där —
Det var riktigt roligt uti stugan.

Pigan min var stygg,
Ty bakom din rygg
Sökte hon att dig med gifter mörda.
Om du rätt ibland
Satt på hennes hand,
Var det väl för henne någon börda?

Men du dig betett
Illa, har jag sett,
Båd' i sockerskål'n och sirapskoppen.
Eva, gipsstatyn,
Blickande mot skyn,
Blifvit fräknig öfver hela kroppen.

Säg ifrån, kamrat,
Om du vill ha mat.
Du är säkert hungrig, stackars liten.
Här du har en hvit
Liten sockerbit,
Var ej blyg, du, tag du hela biten!

Men ditt spisingssätt,
Det är föga nätt;
I din mat du trampar upp till lärna.
Tag galoscher på!
Du är söt ändå
Utan att behöfva sockra tårna.

Nu jag sorgsen spår,
Du skall dö i år;
Sockersjukan hon skall bli ditt sista.
Säg nu bara till!
Önskar du och vill,
Skall jag göra dig en liten kista.

Det var mej en roliger jul!

Här går jag på golfvet och vallar
I úngkarlens ensliga bo,
Jag vallar och lallar och trallar
Båd' hejola! hittsan! och ho!
Och fast jag vid danken, den matta,
Knappt hittar mig själf i mitt skjul,
Jag kan icke annat än skratta.
Det var mej en roliger jul!

Kontanterna ligga på krogen,
På »stampen» jag hängt min gitarr;
Min julgran står långt bort i skogen;
Här finnes af gran ej ett barr.
Dock tåligt jag trampar min matta —
En tidningslapp söndrig och gul —
Och kan icke annat än skratta.
Det var mej en roligere jul!

Så lustigt kan ödet sig skicka.
I barndomen intet mig tröt.
Jag åt, så jag rakt kunde spricka
Båd' äpplen och lutfisk och gröt.
Nu tror jag bestämdt jag får snatta,
Ifall jag skall ha mig en smul'.
Jag kan icke annat än skratta.
Det var mej en roligere jul!

Värdinnan har kräft mig för hyran,
Och ovettt till julklapp jag fått.
Om ej jag till tröst hade lyran,
I sjön jag mig dränkte helt brådt.
Jag redan i kväll lärt mig fatta,
Att lyckan har vingade hjul,
Men kan icke annat än skratta,
Det var mej en roligere jul!

Till sist, hvar fås julpussen sedan,
Som fordom af mamma jag fick?
Ack, hon har gått bort från mig redan;
Till sällare zoner hon gick.
Jag får ej en kyss af en katta,
Och städerskan tycks mig för ful.
Jag kan icke annat än skratta.
Det var mej en rolig jul!

Elsas spörsmål på nyåret.

Jaha, nu ha vi ändtligt nittiåtta,
Och jag kan undra, hvad som då skall ske.
Skall året blifva roligt utan måtta?
Skall det oss bringa lycka eller ve?
Skall greken åter turken krig förklara?
Och ska' vi finna af Andrée ett spår?
Skall hans ballong förbli ett luftslott bara?
Och skall jag manne blifva gift i år?

Skall det bli missväxtår? Skall influensan
Ånyo härja uti landet här?
Ska' penningbrist vi lida? Jo, jo men sa'n,
Det blir nog säkert, hvad som hända lär.

Skall jag bli gudligt sinnad under året?
Och skall jag få en vårhatt från Paris?
Ack, skall mitt samvete bli ömt förskonadt
Till årets slut ifrån all vank och brist?
Och blir hvart fel, som jag begått, försö-
nadt? — —

Jag undrar, om det blir en ung jurist!

Skall hon i år ta slut, min lefnads saga,
Så skön, så kort, så lättläst, klar och sann?
Ja, månne döden mig i famn skall taga? —
Hu, döden är en alltför mager man!
Hvi skulle jag på grafven dårligt tänka?
Jag är ju ung, jag är ju sjutton år;
Tids nog att dö en gång, när jag blir
enka, —
Ja, nota bene, om en man jag får.

**Smålandsdrängens tankar efter tjänst-
flyttningen.**

Ja ä gnaus frau Smaulann, män va dau,
fallera,
Der har ja gautt som dreng se'n auttitvau,
fallera.

Nu kjänar ja hos vauran prosst så snaul,
fallera,
Der ja faur bara smaussill te vart maul,
fallera.

Att gau å sjaua fö så knappt endau,
Som ja faur jöra nu, dä kostä pau.
Når ja bler gammel å faur graua haur,
Så faur ja si, horr slett ja dau mej staur.

Pau förra stellet feck ja flesk mä svaul,
Å varje hjul ja aut bå kaul å aul.
Var sönda feck ja smör pau vettbröspaun
Å tvau smau sypa som spraung ne te taun.

Ja mau vel grauta, når ja tenker pau,
Horr vaudlitt daulitt dä iblann kan gau.
Ja tenkte fau dä bettere dänne gaung,
Män ja har nesan fautt så laung, så laung.

Her faur ja gau å haulla pau fö tvau,
Män prossten lägger äj i käss tvau strau;
Han staur i vauran präddixtol å spaur
En timme närre gaunger pau ett aur.

I gaur han smaussvor som en prosst, föstaus,
Fö ja glömmt lausa vaurat faurabaus.

Vaför han ble sau svaur ja äj föstaur;
Han lauser allri ätter sina faur.

Vaur prosstamor, en plauga svaur som fau,
Kan inte lauta bli smau pior klau;
Män mautte hon ett aur som pia gau,
Å ja vell spau, hon ska mau daulitt dau.

Nu prossten varet prosst i attan aur,
Men han ä likaväll af hin ett haur.
Vesst lautsas di va hällgänn bägge tvau,
Ja vaugar paustau, di ä pakk ändau.

Di smau fau maunga gaunger stau pau tau
Fö dauli lön hos snaula som ha rau,
Män lever ja te vauren nesta aur,
Ve kongens blaua garrde in ja gaur.

Pau krixmanstrauten ska ja gau framaut,
fallera,
I blauer, launger råkk ve mässingslaut,
fallera,
Fö ja ä laung å stautli som en staung,
fallera,
Å ska nåck fau bli löcktenant en gaung,
fallera.

En julvisa.

Nu glöder ingen ros i skogens snår,
Och ingen fågel sjunger »ifrån bladet»,
Men det är jul i lilla stugan vår,
Och dock vi nästan sommaraktigt ha det.

Ty pappersblommor ha vi i parti
I grönan gran, som lyser liksom solen;
I brist på fågelsång en melodi
Jag låter stråken tvinga ur fiolen.

När pojken vår med synbart välbehag
Kring strålefulla julegranen vankar,
Vi se så kärt på honom, mor och jag,
Och få så många underliga tankar.

Då drömma vi oss båda till den tid,
Hvars verkligt äkta sällhet är förgången,
Då gummans krinolin var mindre vid
Och jag var utan gikt i pantalongen.

Dock känner jag mig som i himlens höjd,
Tack vare gumman, för sitt kön ett mönster.
Jag har så fullt i stugan utaf fröjd,
Att jag är färdig ställa upp ett fönster.

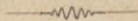
Vår julgransflagga, mörkröd som en ros,
Förbleknat hade, där hon hang på vinden,
Men Gudskelof, vi hade lingonmos,
Så att vi sluppo skrapa färg från grinden.

Och pojken min — han heter eljest Bror —
Bedårad ler mot granens panorama;
Och vore granen icke fullt så stor,
Han skulle säkert den mot bröstet krama.

Ser jag på rummet, pojken eller mor,
Det syns, att det är jul, hvarhelst jag tittar;
Uti min börs, som icke just är stor,
Detsamma märks, ty knappt en slant jag
hittar.

Men i vår stuga saknas ingenting,
Och detta kanske allra högst bör skattas.
På golf och vägg, i tak, ja, rundtomkring,
Jag kan omöjligt finna, hvad som fattas.

Att jag mig känner som i Abra'ms sköt',
Jag vågar med en bibeled bedyra — —
Men det var sant, nu skall jag äta gröt,
Och då är alltid svårt att spela lyra.

Tankar på julafton.

Ja, nu är det jul;
Men hvad han är ful
I mitt lilla skjul
Med altanen!
Fordom här i sta'n
Var jag alltid van
Vid att hafva gran.
Hvar är granen?

Hvarje julekväll
I vårt lilla tjäll
Kokte mor så snäll
Gröt, en söt en.
Nu i grafven bor
Lilla rara mor,
Och hon tog, jag tror,
Med sig gröten.

Som jag ser och spår,
Ingenting jag får
Till present i år,
Fast de lofva.

Nyss det så dock gick,
Att jag räkning fick
Ifrån mäster Stick. —
Sköna gåfva!

Förr jag sprang burdus
In uti guds hus,
Där en massa ljus
Stod och lyste.
Att därinne få
Några timmar stå
Var så roligt då,
Att jag myste.

Sång och pris och lof,
Klockar'ns stämma dof,
Kyrkostötens häf,
Allt jag minnes.
När jag ensam här
Tänker på det dät,
Blir jag, hur det är,
Glad till sinnes.

Hvar är tomten nu,
Som kom klockan sju?
Lutfisk, hvar är du
Nu för tiden?

Länge jag mig brytt,
För att julfrid flytt
Ur mitt hjärtas hytt.
Hvar finns friden?

Jo, det vet jag nog,
Ty när mamma dog,
Sade hon med fog:
»Gosse lilla!
Nu i julens tid
Får jag grafvens frid». —
Hennes tanke blid
Vill jag gilla.

Också ett vinterkväde.

Ack, hvad jorden nu är härligt skön!
Hvad han lyser grön, den varma snön!
Bjällran blåser, nordanvinden klingar,
Och från flingans höjd sig himlen svingar.

Hos hvar bonde fryser ved i spis,
Men i vedbo'n brinner ved som is.
Gumman hugger lin, och gubben spinner,
Lampan snurrar rundt, och rocken brinner.

På julafton under tomtens spring
Granen dansar gladt kring barnens ring.
Mor, hon jamar framför fyllda faten,
Katten läser andaktsfullt till maten.

Uti dagen kyrkan se'n därpå
Ottan alltid plär till bonden gå.
Uti kyrkostallet prosten gnäggar,
Hästen dundrar inom kyrkans väggar.

Vintern äger många små behag,
Och de allra flesta njuter jag;
Särskildt ser jag, hur han på min ruta
Ritat vindar, där små blommor tjuta.

Rosor målar han på barnets kind,
Himmelsblåa liksom löf på lind
Skon får nageltrång, och stortån knarrar,
Kroppen blir så våt, att rocken darrar.

Bakvändt mycket är på denna jord;
Bakvändt kan man säga alla ord.
Bakvänd mot mig ställer sig min Lisa;
Bakvänd blef ju också denna visa.

Utbjudes hyra.

Ett bo med smårum fyra,
Ett kuckubo bland bon,
Nu genast finns att hyra
För någon kvinsperson.
Det är mitt lilla hjärta,
Som nu helt öde står
Och passar för en snärta,
Som rikedom försmår.

Ifall hon är till sinnes
Att sjunga en refräng,
Piano där ej finnes,
Blott hjärtats lilla sträng.
Men sjunger hon allenast
Af falskhet och med hån,
Så får hon flytta genast,
Det säger jag ifrån.

Min hydda skall ej vara
För några pängar fal —
Nej, tusen kyssar bara,
Som lämnas hvart kvartal.

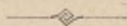
Men om af hyresgästen
Jag ingen kyss kan få,
Det kvittar mig för rästen,
Jag tar den nog ändå.

Med kläder och med föda
Min gäst jag hålla skall,
Och kärleken skall glöda,
Så hyddan ej blir kall;
Med sol åt hvarje sida
Hon föga skugga har.
Vi skola gladt förbida
Vår sena ålders da'r.

Man egen ingång äger,
Men utgång ej man har,
Om där man slagit läger,
Så får man sitta kvar.
Och önskar dit man draga,
Man blir där ensam fast,
Ty jag vill aldrig taga
Emot en annan gäst.

Men hvarje flicka rädes,
Jag det på förhand vet,
Fast ej fins någonstädes
Så billig lägenhet.

Min hydda fylls af smärta,
Då ingen hyra törs.
O, töm dig, fulla hjärta!
Och fyll dig, tomma börs!

Hvad man kan bli vid bålen.

Mel.: »Lik en Afrodite...»

Då man alltför länge gästar Bacchi tempel,
»Öfverlastad» blir man af båd' torrt och
vått;

Ja, man kan bli »full som kajan» till exempel,
»Vinglig» och »på kulan» af en »*pocula*» *)
blott.

Man kan bli så »fylax» för kalasets skull,
Att man om sin skugga dimper handlöst
kull.

Ja, man kan vid glaset bli »kapten» på
skutan,

Det vill säga jorden under himlens pell.
Man kan bli så »kladdig», att ens rum, ka-
jutan,

*) Hvarför belasta vinkelhaken med en hel staf-
velse för mycket i den här raden?

Sättarens fråga,

Kan omöjligt skiljas från en karusell.
Man ock så »plakat» kan blifva vid en bål,
Att man, på sin port ser tretton nyckelhål.

Förr'n man knappt förstört en slant af sedel-
bundten,
Kan man »lindrigt nykter» blifva blott af öl.
Man kan bli »på nocken» och på »trumme-
luntten»,
Man kan blifva »pirum», och man kan bli
»knöl».
När tre kvart på tolf lokalens klocka slår,
»På tre kvart» kanhända man på måfå går.

Man kan bli »berusad», »mosig», »sned» och
»dragen»,
Man kan bli »på kneken» vid en karaffin.
Man kan bli »i snusen», man kan bli »i
tagen»,
»Drucken» kan man bli, och man kan blifva
»pin»,
Båd' »pin full», »pin dödfull» och »pin sned»
också;
Äfven »pin i gungan» kan man ofta gå.

Man kan bli så »redlös» båd i själ'n och
kroppen,
Att man tror, att hand och fot är samma
sak.

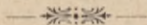
Man kan bli så »oklar uti hufvudknoppen»
Och så »yr i skall'n», att man tror fram är
bak.

Man kan blifva »lifvad», »salig», »glad» och
»säll»,
»Opp i gasken» jemväl kan man bli en kväll.

På hvad nu är sagdt jag ej ett grand vill
pruta.

»Fullt» bevis på saken lemnar en patrull. —
Men förlåt, mitt herrskap, att jag måste
sluta,

Annars kanske själfva denna bok blir »full».
Visan torde blifva sjungen, läst och hörd
Så, att en och hvar af den kan blifva
»rörd».

Nyårsönskningar.

Åt smeden, som vid städet »städse» står,
Jag ägna vill den första nyårstone,
Ty rim-»smed» är jag själf till professionen,
Och därför önskas honom godt nytt år.

Skomakaren jag önskar »undergång»,
Och att han ej »lemlästad» blir vid lästen.
Må skraddaren få mången »knapp» i västen,
Men »knappt» en »fnurra» på sin »lifstråd»
lång.

Urmakaren må få »se-kunder» jämt;
Må hvar och en hans ur bli sinnig köpa,
Men »ur»-aktlåta att »ursinnigt» löpa
Till stampen med hans »verk» helt oför-
skämdt.

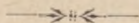
Och bagaren må aldrig »bakut» gå
Och ej i »bakrus» häller under vakan,
Och aldrig må han göra sådan kakan,
Att nästan bara håll vi äta få.

Brefbäraren, som »delar med sig» bra,
Må ofta hem till mig med smårek trafva.

Ett »horn» i sidan må han aldrig hafva,
Men det han har i pannan må han ha.

Hattmakar'n mången »hut»-lös kund må få,
Och sotar'n önskar jag en liten »skrapa»,
Om han en snobb vill söka efterapa
Och uti »storm» uti sin »skorsten» gå.

Ja, en och hvar helt kort jag önska får,
Att nya året bringa må kontanter,
Men läsar'n af det här på alla kanter
Jag önskar först och sist *ett godt nytt år!*

En bildervisa.

När hon och jag sitta för oss själfva,
Så ter sig världen liksom ett ljus,
Ty hon är skön som en liten
Och har båd' pengar och eget

Först var hon kär under ungdomsrasen
I-en, som hette Karl Hallonris,

Men han förälskade sig i

Och blef med tiden en riktig

Han syntes alltid till henne traska,
När far och mor voro på supé;

Men som han älskade mest sin

För äktenskapet det sattes P

Jag också tog mig en liten nubbe,
Ja, till och med tog jag ofta tre,
Men jag skall dock bli en präktig gubbe,
Så att ej lifvet tar slut med W

I början led jag en grufflig smärta,
Så att jag grät som en krokodil.

Af lille Amor mitt arma

Blef söndertrasadt af

Vi sammanträffade först i Skåne —

Det var en lifvad augustinatt —

Då himlens glada och klara

Med silfver prydde min höga

När då jag träffat min lilla häxa,
Vi gingo bums till ett fint kafé,
Där gladt vi åto en liten ⑥

Som fick ett slut i två koppar T

Tänk, jag går klädd uti handtverksblusen;
Hon har båd' kappan och parasoll;
Och hon får ärfva en 10,000;

Min hela kassa är bara ①

Ja, mina tillgångar äro knappa,
Och ful jag är som en gammal märr,

Men hon är fager, fast i en

Hon fått i pannan ett otäckt R

Hon är på landet. Med eld i blicken
Jag häromdagen till henne skref,

Men jag ser ut som ett ?

För det hon ej sändt ett enda

I lust och nöd ska' vi jorden trampa,
Vid glädjens solsken och sorgens fors,

Och när den slocknar, vår lefnads

Så få vi båda ett litet

En jernvägsolycka.

Det är en hemsk historia, jag nu förtälja
får,

Och när jag tänker på den, jag krossar tår
på tår.

Den är ifrån min ungdom ett kolsvart min-
nesblad,

Hvaraf ej borde skrifvits den minsta lilla
rad.

En solskensdag i Stockholm nedvid Central-
station

Ett tåg jag anförtrodde med trygghet min
person.

Hur kunde jag väl ana, hvad snarligt skulle
ske,

Då hela vida världen emot mig tycktes le!

En stund jag satt allena, men snart in i
kupén
En älfva såg jag hoppa, en liten näpen en.
På bänken midt emot mig hon smådjärft
satte sig.
Jag tittade på henne, hon tittade på mig.

Snart tystnaden, som alltid är tråkig, djärft
jag bröt,
Och nu hvarenda timme som en minut
förflöt.
Snart blef det så förtroligt, som om vi känt
hvarann',
Och jag vardt helt betagen i sällskapet, jag
fann.

Så underligt! Vi hade knappt färdats några
mil,
Förr'n jag mig kände träffad af Amors lille
pil;
Och tydligt blef jag varse af hennes min
så fri,
Att hon för mig fann tycke och liflig sym-
pati.

Och därför vi bestämde vid hennes slut-
station
Att åter söka träffas, det svor båd' jag
och hon.
Vi växlade adresser, förr'n ur kupén hon
klef
Och skrefvo hela sommar'n små vackra
kärleksbref.

Tänk, nu vi varit gifta i många herrans år,
Men att jag steg på tåget, jag bittert ångra
får;
Ty hon, den rara flickan, förvandlats till
ett bi
Och våran forna kärlek till stor antipati.

Hon skriker och hon stampar, hon gnatar,
och hon svär,
Om jag blir smått förtretad, som ju för-
lätligt är.
Och om jag vågar mucka, jag stackars
trogne slaf,
Så får jag smaka toffeln, förr'n jag vet
ordet af.

Ja, på den järnvägsresan, som vållade blott
ve,
Det blef en »sammanstötning», som aldrig
bort få ske.
Det säkert varit bättre för mig än att få
vif,
Ifall jag stött tillsamman med ett lokomo-
tiv.

Mordet på Svartsjön.

I en af Blekings underfulla dalar
Bredvid en sjö, af lind och bok bekransad
Och smekt af silkeslena sunnanvindar —
Där, i en torfbetäckt, idyllisk stuga,
De lefde sälla både hon och han;
Ja, fastän fattiga, de ägde lycka.
Men lyckan är en flyktig, listfull mö,
Som kan helt plötsligt hemmet öfvergifva
Och lemna efter sig en gränslös tomhet,
Som fylles blott af sorger och af kval,
Af bittra kval och ödesdigra sorger,
Dem ingen kan med tröstens smekord
lindra;

Ty men'skan, en gång gifven verklig lycka
Och seende den helt förlorad, tröstas
Ej blott med tomma ord, som endast verka,
Att sorgen aflar sig i dubbelt mått.
Så också här. De lefvat sällt och lyckligt.
Men efter hand kom Sauls onde ande
På honom, han, som eljes godlynt var.
Han bråkade, han bet och ref omkring sig
Och väsnades, som om han mogen varit
För hospitalets andelösa hus.
Ej ens om natten slumrade hans tunga,
Som störde ej blott gumman, utan äfven
De arga grannarna i stugans närhet.
Och därför fattade hon det beslutet
Att honom dränka i den vreda sjön.

* * *

En natt med millioner stjärnor klara
Till vittnen på sitt samvetlösa dåd
Med honom ut i båt hon syntes fara,
Just för att honom mörda utan nåd.
Och midt på sjön hon strax vardt redobogen
Att föra ut sin djäfvulskt lagda plan.
Hon argt och blindt och vildt i nacken tog'en
Och honom offrade åt Svartsjöns Ran.

Ja, midt i måneljusa vinternatten
I sjön, han dränktes, hennes forna skatt. —
Men det vara bara gummans gamla — *katt*,
Som fann sin död. — Ja, det var själfva
katten!

Mitt landtliga bås.

I grönskande dalen står trähyddan min,
En näpen, en fin,
Med knutar så hvita som Rörstrandsporslin,
Med väggar af murgröna prydda.
Att henne beundra man kan icke nog;
Hon är som ett löje i allvarlig skog,
Min lilla förtjusande hydda.

En täppa vi ha så förtrollande skön.
Kors hvad hon är grön!
Vi sådde i den alla möjliga frön
En strålände soldag i våras.
Och när jag nu tittar på blommor och blad,
Så blir jag i själen så innerligt glad,
Att nästan mitt öga vill tåras.

Vid strand kretsar måsen vid skrän och
vid skrin.

Den gossen är fin!
Han nafsar all fisken, jag kallar för min,
Fast tillstånd till det han fått inget.
Men om icke slyngelen vill låta bli
Att handla så där, som ju är snatteri,
Så stämmer jag honom till tinguet.

En källare ha vi med hängande lås,
Fast söndrigt gu'nå's;
Därinne finns unghöns och småsvin och gås,
Som är en present ifrån Skåne;
Och där finnes rågbröd och stångkorf på
spett
Och skinkor och torrfisk, som svärmor oss
gett,
Och ost lika rund som en måne.

En barnkammar' ha vi, en liten och skum.
Tänk hvad jag var dum!
Jag kunde ju redt mig ett diktarerum
I stället för barntomma båset.
Jag tänkte på kommande dagar, förstås,
Men än ingen skrikhals vi hafva, gu'nå's.
För storken är kringvridet låset.

Men vi ha tre rum, och det ena är mitt,
Det andra är ditt,
Min käraste skatt uti stugan, och ett
Jag fullt utaf vänner vill proppa;
Om dem vi se komma hem till oss en dag,
Så bli vi så glada, båd' gumman och jag,
Att högt upp i taket vi hoppa.

Vi hafva en hund, som är platsens polis,
Och en liten gris,
Som nog blir just lagom till julen precis,
Ty »grymt» är ditt öde, o, nasse!
En kossa vi ha och en dansande kalf,
En färkätte full och en dräng, som är half,
Ty träben har har lille Lasse.

Det bästa som finns i mitt landtliga bås
Är gumman, förstås;
Och far hennes, stormrik, tyvärr heter Lås,
Men gumman min hon heter — duga.
Ja, lycklig är jag, och jag säger nu blott,
Jag ville ej byta mot konungens slott
Min lilla förtjusande stuga.

En stortjuf.

Säg, har ni hört talas om stölden,
Som hemma begicks i går natt,
Då blek och förlamad af kölden
I parken med Bertha jag satt?

Jag ville ta tjufven i lufven,
Så halsen blef hals af giraff,
Ty nog borde den store tjufven
Beredas det strängaste straff.

Men tjufven var blåögda Bertha,
En snärta med tusen behag,
Som tyst bröt sig in i mitt hjärta
Och dristigt stal hela mitt jag.

Brev frå stina i Ståkkålm.

O tjära min moder å tjära min fader
Som bo i mitt järtas fördåldaste grund
Ja kan er fötelja helt taxam å glader
Att hällsan ja haver te skrivande stund.

I Ståkkålm ja varet 3 vickor i måndass
Å fast här fenns möcke att gledja säj åt
Af lägntan te hemmet dä lella ja vånndas
Bå kvellen å mårronen tenker ja pät.

Ja platts kunnat få på menst 50 stellen
Ijenom en anskaffningsplattssjeffonier
Å festman te häst feck ja ljust häråmkvellen
Å han heter matts å ä lifåffisser.

Att matts har en annan en vän te mäj
skrivet

Mä svattsjukans jefftiga etter föstås
Men ja töres fråga hvar krissten i livet
Ä matts inte min säj mäj hvem ä han dås?

Här fenns dä bå knekktar å annra suldater
Å strumpaterr vaktappararat å varjte
Å hissar å slussar å kongli tiater
Å parkär å spårveg å Kal fån linne.

Min hussbonne plär på phejol mussisera
Som låter iblann som han vore en gris.
På förti piano kan frun kventilera
Men denna mosik ä ett plågoner ris.

Ja bor i katrina som säkknen di kalla
Men härrskapet tenker te jakopp i höst
Där medt iblann severdigheterna alla
Di satt kal den tåltes fökjusande böst.

Nu bär ja ej lengre sjalätt, om min nakke
En runnkulli rothatt som pryder sin platts
Ja tjöpt i ett klästänn brävid mose backe
Så att ja kan gånga i sellskap mä matts.

Nu måste ja krypa te kåjs uti vråa
Fö disskat ja har både glas å påsslin
Å hällsen nu alla bå Stora å småa
Ifrå edor elskande dåttor Krestin.

Hvad grälar hon för?

Jag anförtro kan, att en hustru jag har,
Och den, må ni tro, är ett praktexemplar.
Nog har jag sett kvinnor i trettio år,
Men den hon var svår.
Hon grälar, som ville hon bli kommandör,
Men jag önskar fråga: Hvad grälar hon
för?

Om pengar och pengar och pengar hon
gnyr

Från solen går upp och tills aftonen flyr.
Hon tror, att jag dagligen »pluringar» har;
Jo den, hon är rar!
Hvad grälar hon för? Vill hon välla chikan?
Hon fick ju en krona kontant häromda'n.

Och tårarna rinna precis som en älf,
För att icke jag stoppar strumporna själf.
Hon babblar om skurlön och köld tidt och
tätt;

Är detta väl rätt?

Hvar morgon, när eld i kaminen hon gör,
Hon grälar och grälar. Hvad grälar hon
för?

I går, som jag tycker, hon kunnat bli
mätt:

Jag lemnade femtio öre till tvätt;
Därtill hon en tolfskilling fick utan krus
Till ved och till ljus.
Men ovet och gräl är det enda jag hör.
Hvad sju tunnor sågspånor grälar hon för?

Vår pojke, den kallar hon jämt »niten gis»,
Men jag blir ej hyllad på ringaste vis.

Jag tycker, att jag, som är pappa och man,
Är mera än han.

Men vågar jag säga ett ord, som jag bör,
Det blir »kackalorum». — Hvad grälar hon
för?

Och skulle jag be om en snaps eller två
Och fråga om midda'n är färdig också,
Hon säger, hon katten ej ens kan ge mat,
Men då blir jag flat.

Tolf öre i tisdags jag gaf ju till smör
Och fyra till katten. — Hvad grälar hon
för?

Till stampen sin schal och min värrock
hon bar,
För att ej ett öre till hyran fanns kvar.
Nu löser hon ej hvarken rock eller schal.
Är men'skan normal? —

»Jag kan ej, jag har ej», så ofta jag hör; —
Men skall jag gå naken? — Hvad grälar
hon för?

Hvad grälar hon för? Kan hon ej blifva
»kus»?

Skall herre jag vara ej få i mitt hus?

Hon lofvat ju älska i lust och i nöd
Sin man och sitt stöd.
Jag är ju så snäll, om till lags hon mig
gör,
Och därför jag frågar: Hvad grälar hon
för?

En flicka, som står vid sitt ord.

Agatha, en tärna på trettio år,
Satt trånsjuk och blek vid sitt fönster
Samt tänkte: — Ifall jag en fästeman får,
Så måste han vara ett mönster.
Till först får han aldrig ses »pirum» och
»smord»;
Det säger jag prompt, och jag står vid
mitt ord.

Men skulle han blifva »plakat» någon gång,
Så, à la bonne heure, må det vara,
Blott icke han grälar och slår mig med
tång
Och aldrig sig tillåter »svara»;

Ty bråkar han, blifver jag liksom för-
gjord.

Nej, snäll skall han vara. Jag står vid
mitt ord.

Men skulle han just icke blifva så snäll,
Så kan det sig kvitta för resten,
Om blott jag får stiga till fru från mam-
sell

Och snarligen vigas af prestep.
Dock, om han är dum och hans dumhet
är spord,
Då må han försvinna. Jag står vid mitt
ord.

Men skulle han te sig som oxen så dum,
Skall det mig ej vålla attacker;
Han skall likaväl få i hjärtat ett rum,
Om blott han är ståtlig och vacker.
För ögat han stråle som sol i en fjord!
Det vill jag bestämdt, och jag står vid
mitt ord.

Men att honom linda i kärlekens nät
Är likväl jag nödder och tvungen,
Om rätt han är ful, ty hvad gör mig väl
det,

Det skrattar jag åt.

Hvad tjänar det till att gå trumpen och
tvär,

Fast lyckan ej alltid till finnandes är?

Hvad båtar det sörja, fast himlen är grå

Och natt faller på?

Nej, om jag nå'n gång skulle brista i gråt,

Jag har för princip, att det skrattar jag åt.

Må stormarna ryta kring land och kring
haf,

Men jag skall ej alls bli förnärad däraf.

Och skulle mig nornorna spela ett spratt,

Jag storknar af skratt.

Diogenes lik, går jag ensam min stråt;

Men hej, tjola hoppsan! Det skrattar jag
åt.

Så mager precis som en väggälmanack

Den sista december är börsen — ack, ack!

Men skulle jag kanske en jämmerlund bli

För det? — Hi, hi, hi!

Att fattig jag är — ja, jag svärjer nu
på't —

Det rör mig så litet. Det skrattar jag åt.

Förälskad jag blef i en fröken Lisett,
En ängel, fast vinglös, galant och kokett.
Så hände det sig, att en kväll på en bal
Det kom en rival.

Och snart fick jag draga det kortaste strå't;
Men hopp, tjola hojsan! Det skrattar
jag åt.

Jag spelade kort och förlorade allt.
Jag bröt af mig benet, förr'n vårisen smalt.
Jag sökte ta hofrättsexamen med fart,
Men kuggad jag vardt.
Ja, hvad jag än gjorde, begick jag en faut;
Men hopp, tjola hojsan! Det skrattar
jag åt.

Att jordiska lifvet är bittert ibland,
Som man kan förnimma i endast en tand,
Att städse man kräfves af Pål och af Per
Och hafver besvär,
Och att man sig hänger med rep eller tåt,
Sig dränker och skjuter, det skrattar jag
åt.

En grinolle gerna ni kalla mig få,
Men vet ni, go' vänner, jag skrattar ändå.

Ja, in i det sista ett löje jag har
På läpparna kvar.
Och när jag begrafves en gång utan ståt,
Mitt kistlock, det svarta, det skrattar jag
åt.

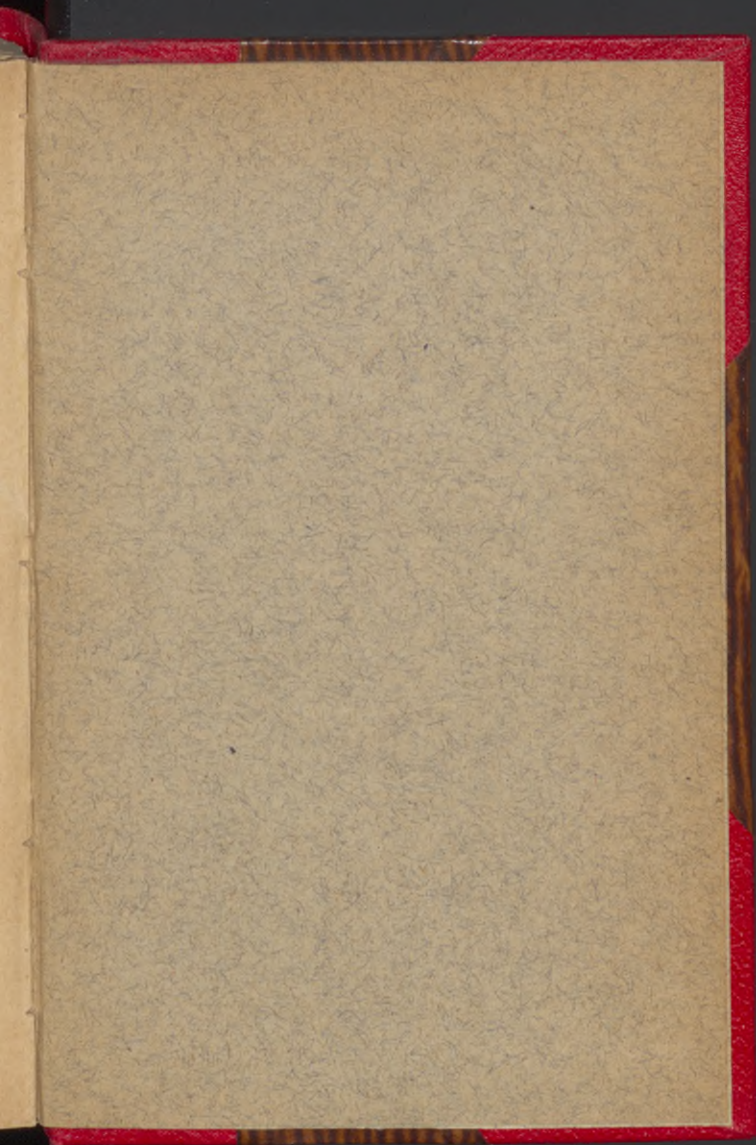

Innehåll:

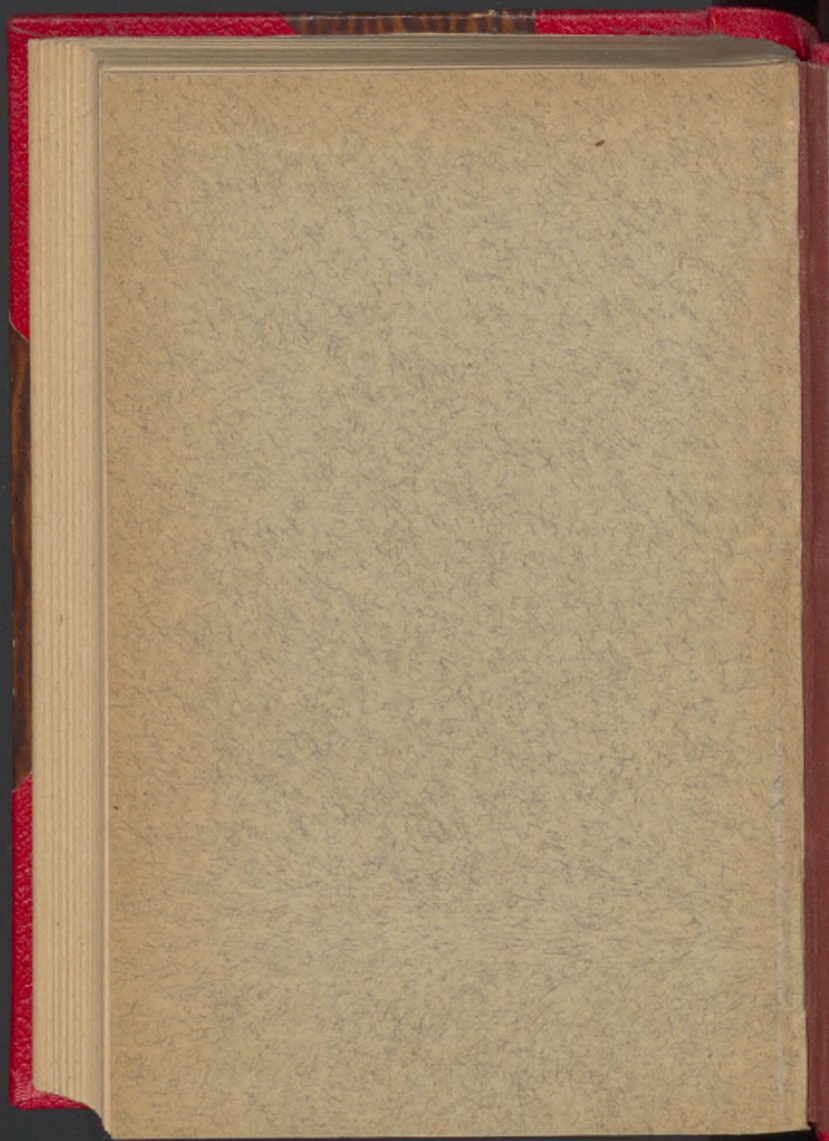
	Sid.
Det gör hvad det kan	3.
En lappad bit	6.
Min stuga	9.
En turist	12.
Visan om solen	15.
Tjufveri	17.
Bosättning	18.
Skreddare Pettsens långtrådia tjarleksbrev.....	21.
Lasses morgonbön	23.
Storfrämmande	25.
Idyll	27.
Anna Marie och Pelle	30.
Dragspelslåt från drängkammar'n	32.
Min rumskamrat	34.
Huruledes »hon» blef min.....	36.
De sköna konsterna	37.
En lektion i rimsnideri	39.
Nyls Nycklassons vysa	42.
Ett öre	46.
Hvad man kan hålla	48.
Gumman min	51.
Visa	53.
Mitt ideal	54.
Mitt sommarnöje	57.
Olika tycken	60.
Missämmarjud frå' Seljan	62.
Bref från prostens guvernant.....	64.
Den enkla visan	67.
Ett Förstakammarval	68.
Julafton i min stuga	70.
Den vackraste visan i världen	73.
Kristin	75.

	Sid.
Höstrim	77.
Hjertlidande	80.
Ett bref från Tavastehus	81.
Min vän	83.
En roman i fem kapitel	85.
Vid aderton år	87.
Barndomsdröm	89.
Ingenting	90.
Rim på isen	92.
Visa om kärleken	94.
Husmamsellens skottårsvisa	95.
Till husmamsellen »Gustafva»	98.
Husmamsellens svar till »Gustavus»	102.
Svar till husmamsellen »Gustafva»	103.
Husmamsellens svar till »Gustavus»	107.
Slutsvar till husmamsellen »Gustafva»	109.
Bonndrängens brev te tjärestan	112.
Bonnpigans brev te sin tjäraste	115.
Också ett sommarqväde	117.
Runda former	119.
Tack ska' du ha	121.
En spletter ny missåmmarhvisa	123.
En pris snus	124.
Ola Torparens rimmade föredrag i logen	128.
En pigas visa i oktober	131.
Skalldestöcke	133.
Lilla Kalles sommarbref till mamma	135.
En vintertrall	137.
Kal Joan Pettsens friareännågs	139.
Till min svärmor	141.
En »varm bit»	144.
Hvarför icke?	147.
Till min vän, fröken Lärka	149.
Sex flickor i en smäll	152.
Anna Sünas flyttningsvisa	153.
Tankar vid min väns graf	156.
En midsommarvisa	158.
Till första sommarflugan	160.
Olika sätt att färdas	162.

	Sid.
Januarivisa	165.
Februarivisa	167.
Marsvisa	170.
Aprilvisa	172.
Majvisa	175.
Junivisa	177.
Julivisa	179.
Augustivisa	182.
Septembervisa	185.
Oktobervisa	187.
Novembervisa	189.
Decembervisa	192.
Gustafva och jag ska' flytta	195.
Vi ha flyttat	198.
Vi ha blifvit tre	201.
Jag har blifvit barnpiga	203.
Vi få ärfva	206.
En stege, tecknad med rim	208.
En flicka som kan tiga	209.
Till sista sommarflugan	211.
Det var mej en rolig jul!	213.
Elsas spörsmål på nyåret	215.
Smålandsdrängens tankar efter tjenstflyttningen	217.
En julvisa	220.
Tankar på julafton	222.
Också ett vinterqväde	224.
Utbjndes hyra ..	226.
Hvad man kan bli vid bålen	228.
Nyårsönskningar	231.
En bildervisa	232.
En jernvägsolycka	235.
Mordet på Svartsjön	238.
Mitt landtliga bås ..	240.
En stortjuf	243.
Brev frå Stina i Ståkkålm	243.
Hvad grälar hon för?	245.
En flicka som står vid sitt ord	248.
Det skrattar jag åt	251.

6000221416

Göteborgs universitetsbibliotek

